

BOŽE, GDJE SI?!

PRONAĆI SNAGU
I SVRHU U OSOBNOJ
PUSTINJI

JOHN BEVERE

Uključuje „Bože, gdje si?!“
DVD s materijalima

Dragi prijatelju,

Kad se suočimo s teškoćama i izazovima, lako je izgubiti iz vida Božja obećanja. Ovu sam knjigu napisao da te ohrabrim, da znaš da svako razdoblje ima svoju svrhu, čak i ono provedeno u pustinji.

Upravo u tom vremenu u pustinji Bog mekša naša srca, oblikujući nam karakter da bi nas pripremio za velike planove koje nam je odredio.

Možda ti se čini da Bog šuti i da je daleko, ali znaj da te Bog nije napustio – On radi na tebi! Na ovim ćeš stranicama vidjeti da proboj dolazi kad uspješno prođeš kroz pustinju.

Ova je knjiga dar. Slobodno je podijeli s drugim vjernicima koji trebaju ohrabrenje. Također posjeti [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org) gdje možeš na svom jeziku preuzeti i proučavati i mnoge druge materijale koji ti mogu promijeniti život.

Moja je molitva da iz svog iskustva pustinje izađeš s većom mjerom Njegove sile i vlasti, pun ili puna suosjećanja i osjetljivosti na Njegov glas. Kao što se zlato čisti u vatri, molim se da tvoje vrijeme pročišćenja iznjedri čisto zlato.

Imaj pred očima Njegova obećanja i dovrši trku!

Budi blagoslovljen!

John

[CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

John Bevere
JohnBevere@gmail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
[MessengerInternational.org](https://www.MessengerInternational.org)

**BOŽE,
GDJE
SI?!**

BOŽE, GDJE SI?!

PRONAĆI SNAGU
I SVRHU U OSOBNOJ
PUSTINJI

JOHN BEVERE

God, Where Are You?! Serbo-Croatian by John P. Bevere

MessengerInternational.org

Originally published in English as *God, Where Are You?!*

A previous version of this title was published in 1992 under the title:

Victory in the Wilderness.

This updated version offers new and revised content from the author.

© 2019 Messenger International

Additional resources in Serbo-Croatian by John and Lisa Bevere are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Printed in Serbia

Bože, gdje si?! srpsko - hrvatski jezik, John P. Bevere, Jr

Copyright © 1992, 2002, 2005, 2015, 2019 John P. Bevere. Sva prava pridržana.

Prethodna verzija knjige objavljena je 1992. pod naslovom

Pobjeda u pustinji (Victory in the Wilderness).

Ova ažurirana verzija uključuje novi i revidirani sadržaj.

Copyright © 2019 Messenger International

Dodatni izvori na srpskom i hrvatskom jeziku, dostupni su za besplatno preuzimanje na: www.CloudLibrary.org

Ova je knjiga podijeljena vođama i vođama u nastajanju. Knjiga je BESPLATNA i ne smije ju se prodavati. To je dar Messenger International, službe Johna i Lise Bevere.

Elektronička adresa autora: JohnBevere@ymail.com

© 2020 Syloam za srpsko - hrvatsko izdanje

Nakladnik: Syloam

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Za nakladnika: Miroslav Fic

Urednik: Miroslav Fic

Prijevod: Nataša Sulić

Lektura i korektura: Nataša Sulić

Prijelom: Syloam.eu

Tisak: 1909.Minerva

Naklada: 4000

ISBN: 978-80-99940-03-2

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, pohraniti u sustav za pronalaženje podataka ili prenijeti u bilo kojem obliku, na bilo koji način bez prethodnog pismenog odobrenja izdavača. Iznimka su kratki navodi.

Ako nije drugačije naznačeno, svi biblijski citati uzeti su iz Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb. Korišteno uz dopuštenje. Sva prava pridržana.

SADRŽAJ

Predgovor	vii
Uvod	ix
1 „Gdje si?“	1
2 Dobro društvo	13
3 Neophodna pustinja	23
4 Odnos	33
5 Novo vino	45
6 Nebeska nagrada	61
7 Božja autocesta	73
8 Dobro gradite	89
9 Trening snage	105
10 Voda u pustinji	119
11 Pripremite put Gospodnji	133
12 Pobjeda u pustinji	149
Pitanja za raspravu	167
Dodatak	171

PREDGOVOR

*Jest, Jahvi se sažalio Sion,
sažalile mu se njegove razvaline.
Pustaru će njegovu učiniti poput Edena,
a stepu poput vrta Jahvina.
Klicanje i radost njim će odjekivat',
i zahvalnice i glas hvalospjeva.*

Iz 51:3

Volim Izaijinu knjigu – on mi je najdraži starozavjetni prorok. U ovom konkretnom odlomku Izaija koristi slike da bi nas uvjerio koliko Bog čezne pretvoriti naša neplodna prostranstva u vrtove života. Njegove riječi otkrivaju da je bezvodno tlo pustinjačkih polja zapravo katalizator naše preobrazbe. Uklanjanje svega starog donosi otkrivenje onoga što ima doći. Naš nas Otac vodi kroz razdoblje pripreme ne bi li nas doveo do mjesta obećanja.

Imala sam čast zajedno sa suprugom prolaziti kroz pustinju razočarenja i više smo puta bili u opasnosti da nas pijesak obeshrabrenja preplavi. Gledala sam ga kako moli, promišlja i vapi: „Bože, gdje si?!“

Većinu smo noći probdjeli, pitajući se u čemu smo pogriješili. Jesmo li negdje krivo skrenuli ili napravili nešto što se može ispraviti?

Svakoga jutra prije svitanja, John bi izlazio van tražeći odgovore... nadajući se da će baš taj dan donijeti jasnoću i promjenu scenarija. Ja bih tjeskobno čekala da se vrati kući. Naši bi se sinovi probudili kad bi on došao.

„Je li ti Bog išta rekao?“ tiho bih pitala.

John bi niječno zatresao glavom. Tuga bi mi ispunila srca, zasjenivši nadu.

Jesmo li bili ljudi? Jesmo li ikada uopće čuli Boga? Kako smo ga mogli čuti? Ako nas je Bog vodio do tuda, zašto je sada šutio usred naše pustinje?

Da, bilo mi je teško u pustinji.

Da sam barem znala što sada znam. Prošla bih kroz to razdoblje s vjerom i rasterećena srca. Prepoznala bih da je to vrijeme mog oblikovanja i pripreme.

U svjetlu svega toga, vjerujem da je ova knjiga vodič i na mnogo načina dar. Prigrbite lekcije ovog razdoblja pa će vam dobro doći u budućnosti.

Ohrabrite se – niste sami.

— Lisa Bevere
Najprodavanija spisateljica po izboru *New York Timesa* i suosnivačica službe *Messenger International*

UVOD

Ova knjiga govori o mom putovanju u pustinju te o sličnim iskustvima drugih ljudi. Nisam još „stigao“ kuda bih trebao niti sam postigao sve što Bog ima za mene, ali moja je molitva da na ovim stranicama pronađete snagu i hrabrost i ustrajete u ostvarenju svoje sudbine u Bogu.

Ne tvrdim da je riječ o pretjerano iscrpnom ili sveobuhvatnom materijalu za proučavanje. Mnogo se toga još može napisati. Ali ovo je izvještaj ravno iz mog srca koji pokriva većinu aspekata razdoblja pustinje. Namjera knjige je da vam predstavi tu temu, ostavivši prostor Duhu Svetome da na poseban način primijeni poruku u vašem životu.

U knjizi se raspravlja o tome što pustinja jest, a što nije – koja joj je svrha i korist. Moja je molitva da, kroz ove primjere, slike i prijedloge naučite kako mudro proći kroz razdoblje pustinje.

Dok budete čitali, primijetit ćete da se većina primjera iz mog života dogodila tijekom moje prve dvije pozicije u službi. Prva je bila pomoćna služba pastoru i njegovim gostima tijekom četiri i pol godine u Dallasu, u Teksasu. Razdoblje pustinje nastupilo je tijekom zadnjih 18 mjeseci moje službe. Drugi put je to razdoblje nastupilo tijekom dvije i pol godine moje službe kao pastora za mlade u crkvi na Floridi. U usporedbi s tim razdobljem pustinje, prvo iskustvo u Dallasu izgledalo je kao piknik. Najčudnije od svega je bilo da je i to razdoblje intenzivne pustinje trajalo 18 mjeseci.

Jesam li i poslije iskusio razdoblja pustinje? Jesam. Ali prije nego bi nastupila, već sam dobro znao što predstavljaju. Zato nisam opet vapio: „Bože, što se događa?“ ili „Bože, gdje si?!“

Dovoljno sam naučio iz prethodnih iskustava da znam što se događa i kako trebam reagirati.

Razgovarao sam s nebrojeno puno muškaraca i žena koji se nalaze usred takvog razdoblja. Uglavnom bi mi govorili koliko su zbunjeni i frustrirani. Većina uopće ne razumije što im se događa. Moja žena, Lisa, i ja nedavno smo snimili dva podcasta na tu temu i dobili smo najviše reakcija do sada. To me navelo da ponovno pročitam prvu knjigu koju sam ikada napisao, izdanu pod naslovom *Pobjeda u pustinji*.

Napisao sam je prije gotovo 30 godina. Dok sam je pažljivo iščitavao, shvatio sam da sadrži proročku poruku, prikladniju za kasne 80-e i rane 90-e. Zato smo urednik i ja izvukli bezvremenske istine, dodali brojne uvide stečene u posljednjih 30 godina i zapravo iznova napisali knjigu. Stoga ovo nije ažurirana i revidirana knjiga nego prije svjež, nova poruka. Vjerujem da knjiga koju držite u rukama sadrži bezvremensku poruku koja će pomoći ljudima – sada i u vremenu koje će doći – da prođu kroz ovo važno razdoblje.

Rečeno nam je da „sve ima svoje doba i svaki posao pod nebom svoje vrijeme“ (Prop 3:1). Naš je život podijeljen u razdoblja i svako razdoblje ima svoju svrhu. Moramo razumjeti svrhu pojedinog razdoblja da bismo znali prikladno reagirati. Bilo bi zanimljivo da se netko obuče u skijaško odijelo, uđe u žičaru i uspne se na planinu sa svom skijaškom opremom, da bi pao koliko je dug i širok čim siđe sa žičare. Zašto? Zato što je ljeto i nema snijega! Njegovi postupci imaju smisla ako je zimsko vrijeme, ali ljeti su štetni.

Namjera mi je u knjizi govoriti o tom važnom razdoblju obrezivanja i jačanja. Njegova je svrha: priprema. Brzo ćete primijetiti da dosta govorim o službi. Svi smo mi pozvani, neki u poslovne vode, neki u sektor obrazovanja, neki u zdravstvo,

vladu, i popis se nastavlja. Moj je poziv peterostruka služba pa su i primjeri koje dajem vezani uz to. Međutim, principi se mogu primijetiti na svako područje života u koje vas je Bog pozvao. I onima u poslovnim vodama jednako treba priprema za službu kao i propovjednicima evanđelja. A tako je i za svako drugo područje života.

Još nešto: u knjizi se nalazi i dodatan sadržaj naslovljen „Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja“. Riječ je o kratkim, izdvojenim uvidima i riječima ohrabrenja koji će vam pomoći da vam vrijeme u pustinji bude što produktivnije. Nadam se da će vam ova poruka rasvijetliti neke stvari te da nećete morati trpjeti posljedice nerazumijevanja razdoblja pustinje poput mene. Također se nadam da će vas ohrabriti da ustrajete u neprekidnoj potrazi za Onim koji vas jedini može ispuniti i zadovoljiti.

Najiskrenije,
John Bevere
Siječanj (januar) 2019.

1

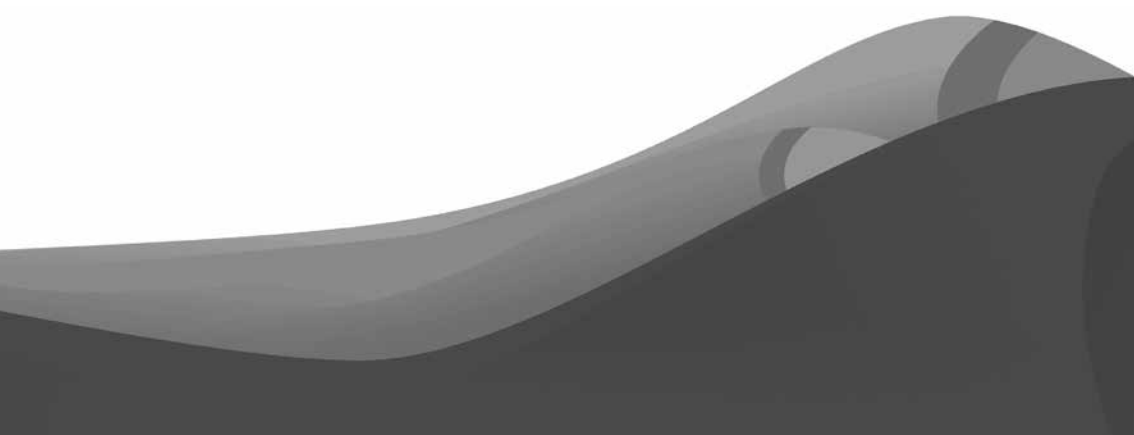
“GDJE SI?!”

Kada smireno i staloženo pretrpimo suhoću i pustinju, iskazujemo svoju ljubav prema Bogu; ali kad nas On pohodi slatkoćom svoje prisutnosti, iskazuje svoju ljubav prema nama.

- Madame Guyon / Jeanne-Marie Bouvier de la Motte
– Guyon

Na istok krenem li, naći ga ne mogu; pođem li na zapad, ne razabirem ga. Tražim na sjeveru, al' ga ne opažam; nevidljiv je ako se k jugu okrenem.

—Job 23:8–9

Ljutio sam se na sve i svakoga, i ne znajući zašto. Izgledalo je kao da mi ništa ne ide od ruke.

Naš je prvorođenac, Addison, imao 18 mjeseci – i jako sam bio nestrpljiv s njim.

Vikao sam na ženu, Lisu.

Bio sam razočaram svojim pastorom.

Živcirali su me ljudi s kojima sam radio.

Da budem iskren, vjerojatno sam bio razočaran i povrijeđen i od Boga. Jadikovao sam: „Što radiš?“

„Zašto nešto ne napraviš u mom životu?“

„Gdje je ispunjenje obećanja koja si mi dao?“

„Zašto je sve tako naopako?“

„Zašto mi ne govoriš?“

Neprestano sam kukao, ponavljajući jednu te istu rečenicu: „Gdje si?“

Jeste li imali razdoblje u životu kada se činilo da je Gospodin toliko blizu da je dovoljno prošaputati Njegovo ime i On bi se *odmah pojavio, odgovarajući istog trena?*

Ali onda bi došlo vrijeme kada biste mu slali jednu poruku za drugom i odgovora nije bilo. Kao da je potpuno nestao iz vašeg života. Možda vam je sada tako i pitanje kojim želite razbiti tišinu isto je ono koje sam i ja stalno postavljao: „Bože, gdje si!“

Prošao sam kroz pustinju, ali nisam to tada shvaćao. Živio sam u Dallasu, u Teksasu, i vjerovao sam da sam uzoran Isusov sljedbenik na kojeg je Bog iz nekog razloga zaboravio. Bio sam mladi kršćanin i bilo je to moje prvo pravo putovanje kroz pustinju.

Prije toga bilo je dovoljno samo zavapiti i Gospodin bi mi odmah odgovorio. Sjećam se da mi je istog trena odgovarao na najbeznačajnije zahtjeve. Njegova je prisutnost bila toliko blizu, toliko očita i snažna. I onda, nisam mogao shvatiti što se događa. Vapio bih na koljenima, iz dana u dan: „Bože, što se događa? Kao da si milijunima kilometara daleko!“

Neprestano sam se preispitivao, razmišljajući: „Koji sam to užasni grijeh počinio?“

Doduše, kao i svaka druga osoba na svijetu, povremeno bih sagriješio, ali vrlo brzo bih se pokajao i tražio oprost koje Isus daje. Prema onome što sam mogao vidjeti, nisam živio ni u jednom svjesnom, namjernom grijehu.

„Bože, zašto mi se više ne obraćaš?“ ponavljao sam dan za danom.

Nisam u istoj ligi kao i veliki Božji čovjek Job, ali u neku ruku sam se ponašao poput njega. Jobove riječi, koje su mi prije bile toliko strane i daleke, sada su imale smisla. Neki od tih stihova toliko dobro opisuju tu napuštenost usred pustinje:

Na istok krenem li, naći ga ne mogu; pođem li na zapad, ne razabirem ga. Tražim na sjeveru, al' ga ne opažam; nevidljiv je ako se k jugu okrenem.
(Job 23:8-9)

Nastavio sam moliti, ali nebo je bilo poput olova.

Onda mi je Gospodin pokazao sličnost između kršćanskog života i odrastanja djeteta. Bio sam duhovna beba, ali prelazio sam na viši nivo. U to sam vrijeme pred nosom imao savršeni fizički primjer. Addison je imao 18 mjeseci. Lisa je bila izvrsna majka pa kad bi Addison zaplakao, dotrčala bi da se pobrine za njega. U trenu bi ga uzela u naručje, gdje bi se utješio uživajući dok bi ga hranila.

Ali onda je Addison, poput svakog drugog djeteta, morao sazrjeti. Svi su naši sinovi – četvorica njih – došli u fazu da se sami moraju hraniti. Uf, da vidite samo koji je to bio nered! Dok bi pokušavali sami jesti, pola bi hrane završilo na stolici i podu.

Djeca se toliko uzrujaju zbog toga što ih *ne želite* hraniti kao prije, ali vama ne preostaje ništa drugo nego da budete odgovorna majka i otac. Kad su naši sinovi razbacivali okolo hranu, htjeli smo uskočiti i nahraniti ih, ali tako bismo samo usporili njihov razvoj. Dopuštali smo im da odrastu. Nikako se nismo htjeli dovesti do toga da i dalje hranimo jednog od njih kad bude imao 18 godina!

Dok djeca odrastaju, razina pomoći koju dobivaju mijenja se u skladu s njihovim razvojem i rastom. Bog čini isto sa nama, da bismo se razvili i duhovno sazrjeli. Kad se nanovo rodimo i kad nas prvi put ispuni Duh Sveti, jedno vrijeme nam se Bog očituje svaki put kad zaplačemo. Ali onda, nakon nekog vremena – trebali bismo doći do točke da se hranimo nečim drugim osim samo mlijekom (Heb 5:12) – da bi nam pomogao u rastu i sazrijevanju, Bog dopušta da prođemo kroz razdoblja u kojima neće odmah odgovoriti na svaki plač.

Kad mi je Gospodin pomogao da shvatim da je duhovno sazrijevanje slično fizičkom odrastanju koje svaka osoba mora proći, počeo sam se pitati: *Jesam li pogriješio? Znači li to da ovo kroz što prolazim nije Božja kazna? Je li moguće da sam završio u pustinji da bih nešto naučio – da bih sazrio i razvio se u područjima koja će mi pomoći da budem bolje opremljen za služenje i hod s Isusom?*

Zatim sam se sjetio da se upravo to dogodilo Isusu. Odmah nakon što ga je Ivan krstio, a Otac pohvalio pred svima, Isusa je Duh Sveti odveo u pustinju. Nije bio kažnjen, a sigurno nije ni počinio nikakav grijeh.

Tako mi je usred te ljutnje i samosažaljenja na um pala misao: *A što ako iskustvo pustinje i nije toliko užasno kakvim ga ja predstavljam?*

Percepcija pustinje

Ako planiramo postati poput Isusa, onda se naš karakter mora razviti. A u velikoj je mjeri upravo pustinja mjesto kojeg Bog odabire za to. I često nam se čini, dok smo tamo, da je Bog miljama daleko i Njegova se obećanja doimaju nestvarnima. Ali to je samo dojam, a ne stvarnost. Istina je da je Bog nadohvat ruke jer je obećao da nas nikada neće ostaviti niti zapustiti (Heb 13:5).

Pustinja je razdoblje u kojem se čini da idete u suprotnom smjeru od ostvarenja svojih snova i ispunjenja obećanja za koja ste jednom vjerovali da vam ih je Bog dao. U pustinji vam se ne čini da duhovno rastete ili napredujete. Zapravo, možda vam se čini da nazadujete. Božja prisutnost kao da je sve slabija, a ne jača. Možda se osjećate nevoljeno i zanemareno. Ali to nije istina.

Pustinja je, zapravo, mjesto koje posjećuju svi iskreni Kristovi sljedbenici – iako vam se može činiti, kad odete tamo, da ste

potpuno sami. Istina je da je pustinja nužna destinacija za svako Božje dijete. U biti, dok budete napredovali i sazrijevali kao Isusov učenik, vjerojatno ćete više puta završiti u pustinji.

Volio bih da vam mogu pokazati put na karti Google Map pa da pronadete prečac ili obilaznicu oko tog mjesta, ali tako nešto ne postoji. A to je, dragi moji prijatelji, dobra vijest jer je put kroz pustinju – naše prihvaćanje tog vremena ili razdoblja – neophodan ako mislimo stići do obećane zemlje!

Što je pustinja?

Na svu sreću, većina nas nije morala fizički prolaziti kroz takvo bezvodno mjesto kao što je prava pustinja gdje gotovo da nema vode i skloništa. Dani su vreli, noći ledene, a mi smo sami, žedni i gladni. Uz sve to, još smo izgubljeni i nemamo pojma kako se vratiti kući. Možda nismo doslovno prošli kroz to iskustvo, ali proživjeli smo *emocije* pustinje. U knjizi ću podijeliti s vama neka od mojih iskustava prilikom posjeta pustinji – što se dogodilo više puta i nijednom nije bilo ugodno!

Dobra vijest je da vrijeme provedeno u pustinji ne mora nužno biti negativno iskustvo ako smo spremni slušati Boga. Znam da to zvuči nelogično, ali svrha vremena u pustinji je zapravo pozitivna: da nas obučí, očisti, ojača i pripremi za novo djelovanje Duha, učinivši nas tako plodonosnijima.

Nesvjesni stvarnosti, mnogi počnu paničariti i nerazumno se ponašati kad dođu u pustinju. Bez da razumiju o čemu se zapravo radi, počnu tražiti i činiti krive stvari. Na primjer, neki naprave radikalni zaokret i promijene posao ili odu iz svoje crkve u neku drugu – čine bilo što zbog čega bi se ponovno mogli osjećati sretnima i vratiti se na staro. Samci možda započnu novu vezu nakon bolnog prekida.

Ako počnete tražiti izlaz prije nego shvatite zbog čega vas je Bog uopće doveo u neku situaciju, nesvjesno ćete produžiti vrijeme boravka u pustinji. Bit će vam teže, osjećat ćete se frustrirano, možda čak i poraženo jer ne razumijete da vas je Bog doveo na određeno mjesto ili u određeno razdoblje.

To se dogodilo Izraelcima tijekom četrdesetogodišnjeg prolaska kroz pustinju. Nisu razumjeli što im se događa i zbog toga je cijela jedna generacija propustila naslijediti Obećanu zemlju. Kako tragično! Bog ih je odveo u pustinju s namjerom da ih prokuša, obuč i pripremi da postanu moćni ratnici, sposobni osvojiti i zauzeti božansko obećanje – njihov novi dom. No, umjesto toga, Izraelci su pogrešno pustinju doživjeli kao kaznu; mrmljali su, žalili se i neprestano žudjeli za nečim.

Kad je došlo vrijeme da napuste pustinju i osvoje i zauzmu Obećanu zemlju, nakon što su se njihove uhode vratile s izvještajem, ljudi su se priklonili negativnom izvještaju mrmljača i prigovarača. Pred njih je stavljen izbor da vjeruju Božjem obećanju i sposobnostima ili ljudskoj percepciji i nesposobnosti, a oni su odabrali vjerovati čovjeku umjesto Bogu. Povjerovali su u laž da će biti poraženi te da neće osvojiti zemlju kojom teče med i mlijeko. Tako su se ponašali jer nisu poznavali Božju narav i karakter.

Zato im je Bog na kraju rekao: „U redu, neka bude po vašem.“ Ono što je trebalo biti kratko putovanje kroz pustinju u trajanju od jedne godine pretvorilo se u cjeloživotno iskustvo.

Uf! Ni vi ni ja ne želimo takvu odluku u svom životu! Ali možemo učiti iz njihovih pogrešaka, kao što nas apostol Pavao i upućuje: „Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena“ (1 Kor 10:11).

Ako naučimo prepoznati vrijeme kada ulazimo u iskustvo pustinje umjesto da stišćemo zube i prigovaramo, možemo biti zahvalni, znajući da je iza tog mjesta „obećana zemlja“ nove zrelosti, moći, blagoslova, prilika i ispunjenih obećanja. Zar nam to ne bi olakšalo teška vremena? Složili bismo se s Jakovom kada kaže:

Pravom radošću smatrajte, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje... Ali neka postojanost bude na djelu savršena da budete savršeni i potpuni, bez ikakva *nedostatka* (Jak 1:2,4).

Je li posjet pustinji znak da smo stvarno zabrljali?

Dobro pitanje!

Ne čudi da će se mnogi od nas, kad se nađu usred pustinje, zapitati: „Što sam pogriješio? Zar sam toliko ražalostio Boga?“ No, to je krivo shvaćanje svrhe ili smisla pustinje.

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#1 Prepoznajte vrijeme

Većinu nas pustinja iznenadi. Bog je toliko dobar da se lako naviknemo na Njegove blagoslove, prisutnost i obećanja. Jednostavno ne očekujemo da će ta dobra faza ikada završiti. Ali onda, jednoga dana, shvatimo da se nešto promijenilo. Umjesto da počnemo paničariti, važno je da zastanemo i dobro sagledamo sve što se događa. Morate razumjeti kroz što prolazite jer ako ne prepoznate vrijeme i situaciju u kojoj se nalazite, krivo ćete reagirati.

Kao da idete iz Floride u sjevernu Kanadu. Kada postane hladno i temperatura se spusti do minusa, dobro je znati gdje ste ili ćete izaći van bez jakne!

Ista stvar je i sa pustinjom. Ako ne obratite pozornost na znakove koji govore o boravku u pustinji, bit ćete jako frustrirani, a možda ćete čak i počinuti vrlo skupu pogrešku. U Starom zavjetu čitamo da su Jisakarovi sinovi „znali razlikovati vrijeme i spoznati što treba da učini Izrael“ (1 Ljet 12:32).

Kada prepoznate vrijeme u pustinji, znat ćete i što trebate činiti.

U Bibliji i kroz povijest, muškarci i žene prepoznali su boravak u pustinji kao vrijeme pripreme za sudbinu koju imaju u Bogu. Dakle, pustinja nije znak Božjeg odbacivanja nego mjesto Njegove pripreme.

Vjerujem da je itekako moguće završiti na suhom i bezvodnom mjestu u životu zbog loših izbora. Koliko god daleko dogurali u tome da sličimo Isusu, istina je da se i dalje borimo s grijehom i vrlo lako možemo zabrljati. Zato je lako moguće da nas loše odluke ili niz ne tako dobrih izbora dovede do ponora.

Ali evo što želim reći: Naš je Bog onaj koji oprašta, Veliki svećenik koji razumije naše slabosti. Zato je prvi korak prema izbavljenju iz tog ponora ili izlaz iz te samonametnute pustinje odlazak našem ljubljnom Ocu kojem možemo reći: „Tata, sagriješio sam _____ (popuni prazninu). Molim te, oprosti mi. Kajem se zbog svog grijeha i odsad ću, po tvojoj milosti, živjeti drugačije.“

Dakle, čak i ako ste se sami doveli u pustinju, izmirite se s Gospodinom i pustite ga da postigne ono što želi da bi vas poučio

i da krenete dalje – i izađete što prije iz te pustinje. Naravno, On odlučuje o vremenu. Psalmist kaže: „U tvojoj je ruci vrijeme moje“ (Ps 31:15). Međutim, najvjerojatnije ste u pustinji jer vas Bog tu želi u ovom trenu. Nisu vas vaše pogreške tu dovele. Znam, u neku ruku je onda još teže nositi se s tim. To je jedan od glavnih razloga zbog kojeg pišem ovu knjigu – da vam pomognem razumjeti kako Bog gleda na pustinju i koliko je želi iskoristiti da nam pomogne rasti i biti sličniji Isusu!

Morate također razumjeti da vas Bog nije doveo u pustinju da bi vas ostavio na milost i nemilost Sotoni i zaboravio na vas. Prije nego je drugoj generaciji iz Izlaska bilo dopušteno ući u Obećanu zemlju, Bog ih je podsjetio:

Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, iskuša i dozna što ti je u srcu: hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš. (Pnz 8:2)

Dakle, iako su Izraelci stvarno gadno zabrljali i zbog svoje ludosti, nezahvalnosti i pobune proveli puno više vremena u pustinji nego su trebali – Bog im je sve to okrenuo na dobro! Takav je On – i jako mi je drago zbog toga! Zar nije i vama?

Ne dajte se zavarati – Gospodin ne prestaje raditi na našim životima samo zato što smo u pustinji. On nas *vodi kroz pustinju*. Bez Njega se nikada ne bismo izvukli odande. Pustinja *nije* mjesto gdje nas je Bog odlučio odložiti na neku policu dok nas ne poželi opet upotrijebiti. Naš suosjećajni Otac ne funkcionira tako. Upravo suprotno, pustinja je mjesto i razdoblje u kojem Bog itekako radi na nama.

Možda vam je poznat izraz: „Od drveća ne vidi šumu.“ E pa, slično je sa pustinjom – teško je vidjeti Božje djelovanje kad ste usred pustinje.

Jasno moramo istaknuti ovu istinu: pustinja nije mjesto poraza, barem ne za one koji su poslušni Bogu. Isusa je, oslabljenog zbog gladi, bez ijednog ljudskog bića kojem se može povjeriti ili biti ohrabren, i bez fizičke utjehe ili nadnaravnih očitovanja tijekom 40 dana, davao napao u pustinji. Isus ga je porazio Božjom Riječi! Pustinja nije razdoblje u kojem Božja djeca trebaju biti poražena: „Ali hvala Bogu koji nas u Kristu uvijek proslavlja...“ (2 Kor 2:14).

Dok su Izraelci boravili u pustinji, uznemiravali su ih okolni narodi. Gospodin im je rekao da uzvrate. Tako su porazili Amorejce (Br 21:21-25), Midjance (Br 31:1-11) i narode Bašana (Br 21:33-35). Da je Bog htio da budu poraženi, ne bi im rekao da se brane i uzvrate. Iako to nije trebalo biti razdoblje poraza, većina je pomrla do ulaska u Obećanu zemlju. To nije bilo ono što je Bog želio nego žalosna posljedica njihove neposlušnosti.

Nadam se da ćete u srce pohraniti istinu da pustinja ne dolazi kao znak neodobravanja ili Božje kazne. Niti je mjesto na koje vas Bog želi odvesti da bi vas napustio i potpuno zaboravio. Niti tamo trebamo odustati i prihvatiti poraz!

Bog priprema nešto izvrsno!

Dok ste u pustinji, nemojte tražiti znakove, blagoslove, obilje ili čudesa, nego tražite Božje srce koje će vam izgraditi karakter i ojačati vas. Nastojte zadržati viziju jer će vam bez jasnog pogleda na obećanje to vrijeme djelovati obeshrabrujuće i izrodit će prigovaranje. Ako shvatite zašto ste trenutno u tom razdoblju, dobit ćete širu perspektivu u životu. Moći ćete vidjeti Božju ruku, čak i kad ne budete osjećali Njegov dodir. U tom će razdoblju vaša ljubav za Njega sazrijeti i nadići razinu na kojoj se pitate što Bog može učiniti za vas. Umjesto toga, počet ćete se pitati: „Što Bog želi od mene?“

Ranije u tekstu spomenuo sam kako je drevni svetac Job izrazio svoju frustraciju, ne mogavši shvatiti što Bog radi. Kamo god se okrenuo, nije mogao pronaći Boga! I da je to bio zaključak Jobove analize, bilo bi to stvarno strašno. Ali Job nije u očaju odustao nego je izrekao ove riječi vjere i nade:

*Pa ipak, on dobro zna put kojim kročim!
Neka me kuša: čist k'o zlato ću izići (Job 23:10).*

Kako predivne riječi! Koliko god se trudili proniknuti kuda nas Bog vodi, On zna put. Možemo mu se potpuno prepustiti jer kao što apostol Pavao piše: „Uvjeren sam u ovo: Onaj koji otpoče u vama dobro djelo, dovršit će ga do Dana Krista Isusa“ (Fil 1:6).

Znamo da je to istina... čak i u pustinji.

2

DOBRO DRUŠTVO

Suočeni s olujama nevolja, kršćani iz svega izlaze s još više ljepote. Poput drveća su koje raste na planinskim grebenima – tučeni vjetrovima, a ipak s najsnažnijim korijenom.

-Billy Graham

Isus se, pun Duha Svetoga, vratio s Jordana i Duh ga četrdeset dana vodio pustinjom.

—Lk 4:1

Dobrodošli u pustinju! Iznenaduje vas tako vesela dobrodošlica? Uglavnom ne mislimo da je provođenje vremena u duhovnoj pustinji nešto pozitivno, ali važno je napomenuti da naš ljubljeni Otac itekako cijeni pustinju te da ste u dobrom društvu.

Ako mislite da je bolje izbjeći pustinju na vašem putovanju vjere, molim vas da još jednom dobro promislite! U pustinji ćemo naići na otiske stopala neprojenih svetaca – čak i Sina Božjeg – koji su puno vremena proveli na tom mjestu.

Drugim riječima – kada posjetimo pustinju, u dobrom smo društvu... i nismo sami.

Molim vas, nemojte me tražiti da vam navodim imena, ali popis posjetitelja pustinje zaista je impresivan.

Već sam spomenuo Joba, čovjeka za kojeg Biblija kaže da je „najugledniji među svim istočnjacima“ (Job 1:3). Sve je izgubio – imanje, djecu, zdravlje, ženinu podršku. Joba, predivnog i pravednog čovjeka, bliski prijatelji su također optužili za skriveni grijeh. Bio je toliko očajan u pustinji da je rekao da bi mu bolje bilo da se nikada nije rodio.

U pustinji ćete prolaziti putem kojim je prolazio i Abraham, bogataš iz Ura kojeg je Bog iz blagostanja pozvao da napusti sve i krene u potragu za obećanom zemljom. A Sara ga je pratila u stopu! Većinu puta proveli su u pustinji.

Mojsije je itekako bio upoznat s pustinjom. Odgojen je da bude princ na faraonovu dvoru, ali nakon što je ubio Egipćanina, morao je pobjeći u pustiju, gdje je na kraju četrdeset godina čuvao ovce te mu se upravo tamo otkrio Bog u gorućem grmu:

Mojsije pasao ovce svoga tasta Jitra, midjanskoga svećenika. Goneći tako stado po pustari, dođe do Horeba, brda Božjega. Anđeo mu se Jahvin ukaže u rasplamtjeljoj vatri iz jednog grma. On se zagleda: grm sav u plamenu, a ipak ne izgara. »Hajde da pridem«, reče Mojsije, »i promotrim ovaj čudni prizor: zašto grm ne sagorijeva.« Kad je Jahve vidio kako prilazi da razmotri, iz grma ga Bog zovne: »Mojsije! Mojsije!« »Evo me!« – javi se (Izl 3:1-4).

Zatim se Mojsije vratio u Egipat i izveo svoj narod iz Egipta – naravno – u pustinju!

U pustinji ćete sresti i Josipa, miljenika svoga oca kojeg su rođena braća bacila u jamu, prodavši ga zatim u roblje u Egipat. Kasnije je završio u zatvoru, nakon što je bio optužen za zločin koji nije počinio. Tamo mu se, u faraonovoj tamnici, Bog otkrio, protumačivši mu pekarove i peharnikove snove. Tako se, a da nije bio toga svjestan, pripremao za tumačenje faraonovih snova.

Zatim imamo kralja Davida. Samuel je prorokovao da će on biti idući kralj, ali vrlo brzo nakon toga David se za prijestolje pripremao boraveći po pećinama i lutajući pustinjom. Tamo mu se Bog otkrio kao njegov pastir, njegova snaga, štiti i utvrda.

Ivan Krstitelj je bio pozvan za velikog proroka – otac mu je ispričao viziju koju je primio za njega. Pa ipak, Gospodin mu se otkrio u pustinji, a ne u biblijskoj školi, i na kraju je živio u judejskoj pustinji, obučen u haljine od životinjske kože, hraneći se kukcima. U Evandjelju po Luki 3:2-3 piše: „Dođe riječ Božja

Ivanu, sinu Zaharijinu, u pustinji. On obide svu okolicu jordansku propovijedajući obraćeničko krštenje na otpuštenje grijeha.“

Upravo je u pustinjama Arabije Bog otkrio tajne onoga što će postati većina Novoga zavjeta apostolu Pavlu koji kaže da se Bogu svidjelo „otkriti mi Sina svoga da ga navješćujem među poganima. Kad se to dogodi ne posavjetovah se s tijelom i krvlju i ne uzidoh u Jeruzalem k onima koji bijahu apostoli prije mene, nego odoh u Arabiju...“ (Gal 1:16-17).

Gdje je bio apostol Ivan kad je primio *Otkrivenje Isusa Krista*?

Ja, Ivan, brat vaš i suzajedničar u nevolji, kraljevstvu i postojanosti, u Isusu: bijah na otoku zvanu Patmos radi riječi Božje i svjedočanstva Isusova (Otk 1:9).

Patmos je bio napušteni otok – savršeno mjesto za iskustvo pustinje.

Što je još važnije, tamo ćete sresti Isusa, koji je nakon javnog priznanja svoga Oca i Duha Svetoga, od Boga poslan u pustinju da se suoči sa sotonskim kušnjama.

Često sam svjedočio tom obrascu: Bog nam pokaže predivne stvari koje namjerava učiniti kroz nas u budućnosti, a onda nas odvede ravno u pustinju da nas pripremi.

Ako je pustinja bila potrebna velikim svecima i našem Gospodinu Isusu, ne čudi me da bi i meni koristilo provesti nešto vremena u pustinji iako bih volio da postoji lakši put. Pustinja je mjesto na kojem nas Bog testira, jača i pročišćava. To je mjesto na kojem oblikuje naš karakter. To je poligon za naš budući plodonosni rad u Njegovu kraljevstvu.

Najuzbudljivija činjenica u vezi pustinje je da je to mjesto na kojem nam se Bog otkriva na novi, svježiji način! Prorok Izaija piše:

Jest, Jahvi se sažalio Sion, sažalile mu se njegove razvaline.

Pustaru će njegovu učiniti poput Edena, a stepu poput vrta Jahvina. Klicanje i radost njim će odjekivat', i zahvalnice i glas hvalospjeva (Iz 51:3).

Bog se Adamu otkrio u Edenskom vrtu i tamo su imali zajedništvo.

U pustinji postanete gladni i žedni Gospodina. Stoga, kad vam se Bog odluči otkriti, puno vam se lakše, u tom stanju snažnije fokusiranosti i lišenosti svega drugoga, okrenuti od stvari ovoga svijeta prema Njemu. Ako želimo odgovoriti na Božji poziv, naše će iskustvo biti poput toga. U pustinji će nam se Bog otkriti na novi, svježiji način. U Izaiji 45:15 piše: „Doista ti si Bog skriveni, Bog Izraelov, Spasitelj“ (Iz 45:15). On to čini onima koji iz dubine bića čeznu za Njim, da bi stvorio veću glad za ushićenjem bliskog odnosa. Gospodin se skriva od onih koji ga nisu gladni. Ne želi da ga se uzme zdravo za gotovo. Nikada neće dopustiti da ga se smatra običnim.

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#2 Koliko god se osjećali usamljenima, Bog je prisutan

Često je glavna značajka iskustva pustinje dojam potpune Božje odsutnosti! Upravo kada vam se čini da vam je Njegova prisutnost najpotrebnija, On kao da je miljama daleko.

Važno je prepoznati dva očitovanja Božje prisutnosti. Prvo se temelji na sljedećim riječima iz Pisma: „Ne, neću te zapustiti i neću te ostaviti“ (Heb 13:5). Bog je sveprisutan. Kralj David to ovako kaže: „Ako se na nebo popnem, ondje si, ako u podzemlje legnem, i ondje si“ (Ps 139:8). Ako vjerujete onome što Pismo kaže i uzdate se u Boga, onda ćete znati da je, bez obzira na to kako se osjećali, Bog s vama.

Druga manifestacija Božje prisutnosti, koju svi volimo, a dio je kršćanskog života, jest očitovana prisutnost. „Očitovati“ znači donijeti iz nevidljivog u vidljivo, iz nečujnog u čujno, iz nepoznatog u poznato. Događa se kada Boga doživimo svojim fizičkim osjetilima. Predivno je doživjeti takve susrete, što se može dogoditi za vrijeme slavljenja, osobne molitve, na putu u šumu, kroz svakodnevne aktivnosti – zapravo, na nebrojeno mnogo načina.

Dakle, kad ste duhovno gladni i žedni u pustinji, a Bog vas ne blagoslovi svojom predivnom prisutnošću koja oduzima dah, *opustite se i pouzdajte u Njegova obećanja* – prije svega u: „Neću te zapustiti i neću te ostaviti“. Kada ga štujemo u odsutnosti Njegove očitovane prisutnosti, još snažnije iskazujemo nepokolebljivu ljubav koju gajimo za Njega.

Gladni Boga

Bog će se otkriti onima koji ga traže svim svojim srcem.

Sjetite se, Bog je Izraelcima rekao da ih je doveo u pustinju da ih ponizi i da ga postanu gladni. Međutim, umjesto da postanu gladni Boga poput Jošue, Izraelci su bili gladni stvari koje je Bog uklonio od njih. Stoga, kad im se otkrio, kao što je učinio i sa Mojsijem, nisu čeznuli za njim. Zapravo, odbacili su ga. U Ponovljenom zakonu čitamo:

A onda, kad čujete glas iz tmine, dok je brdo plamtjelo u ognju, k meni pristupiše svi vaši plemenski glavari i vaše starješine pa rekoše: 'Jahve, Bog naš, očitovao nam je, eto, svoju slavu i svoje veličanstvo; čuli smo njegov glas iz ognja; danas smo vidjeli da čovjek može ostati na životu iako mu Bog govori. A sad, zašto da umremo? Ovaj bi nas veliki oganj mogao proždrijeti; budemo li dalje slušali glas Jahve, Boga svoga, mogli bismo umrijeti. Jer koji je smrtnik ikad slušao glas Boga živoga kako govori iz ognja – kao mi – i ostao na životu? Ti se primakni i slušaj sve što će ti reći Jahve, Bog naš. A onda ti nama kaži sve što tebi Jahve, Bog naš, kaže, i mi ćemo to poslušati i izvršiti (Pnz 5:23-27).

Bog im se želio otkriti u pustinji, kao što se otkrio i Mojsiju, ali oni su uzmaknuli od njega, zatraživši od Mojsija: „Ti se primakni i razgovaraj s Jahvom, a onda nam prenesi što ti kaže i mi ćemo ga poslušati.“

Nažalost, narod nikada nije upoznao Jahvu, samo su znali o Njemu. Zato nikada nisu mogli učiniti ono što im On zapovijeda. Budući da ga nisu poznavali, nikada nisu dospjeli u zemlju koja im je obećana i pomrli su u pustinji.

Kad nas Bog dovede u pustinju, kao što je doveo Ivana, Mojsija, Davida, Josipa, Pavla i druge, učinit će to da nas iskuša, da vidi hoćemo li čeznuti za Njim ili za udobnostima i zadovoljstvima koja nam je uskratio. Jakov kaže:

Molite i ne primajte jer zlo molite u pohotama svojim potratite. Preljubnici! Ne znate li da je prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo prema Bogu? Tko god dakle hoće da bude prijatelj svijeta, postao je neprijatelj Božji. Ili mislite da Pismo uzalud veli: Ljubomorno čezne za duhom što ga nastani u nama? A daje on i veću milost. Zato govori: Bog se oholima protiviti, a poniznima daje milost. Podložite se dakle Bogu! Oduprite se đavlu i pobjeći će od vas! Približite se Bogu i on će se približiti vama! Očistite ruke, grešnici! Očistite srca, dvoličnjaci! (Jak 4:3-8)

Kad se približimo Bogu s namjerom da ga tražimo svim svojim srcem, i On će se približiti nama. Izraelce su više zanimale njihove vlastite želje (požude) nego Božje. Bili su preljubnici i preljubnice, tražeći udobnost i sigurnost ovoga svijeta. Vrlo brzo su zaboravili da nikakav luksuz ni raskoš nije mogao spasiti Egipćane niti njihovu vojsku. Bog kaže da moramo napraviti dvije stvari da bismo mu se približili. Prvo, moramo očistiti svoje ruke. Druga poslanica Korinćanima 7:1 kaže: „Dakle, budući da imamo ta obećanja, očistimo se, ljubljani, od svake ljage tijela i duha te dovršimo posvećenje u strahu Božjemu“. Grijeh nas odvaja od Boga: „Nego su opačine vaše jaz otvorile između vas i Boga vašega. Vaši su grijesi lice njegovo zastrli, i on vas više ne sluša“ (Iz 59:2).

Drugo, moramo očistiti srca. Za to je ključno ono što Jakov kaže: „Očistite srca, dvoličnjaci“ (4:8). Dvolični ljudi stalno osciliraju između života u Duhu i života u tijelu. Nisu usmjerili misli i osjećaje na Božje stvari. Kološanima 3:1-2 kaže: „Ako ste

suuskršli s Kristom, tražite što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu! Za onim gore težite, ne za zemaljskim“.

Osjećaji su vam usmjereni na ono što revno tražite i za čim težite. Ključna riječ je „usmjereni“. Kada žena ode kod frizerke da joj napravi minival, svaka dlaka biva kemijski izmijenjena ne bi li se nakovrčala. Kosa joj postaje kovrčava jer je svaki pramen nakovrčan. Možete je vući za kosu ne biste li je izravnali, ali kad popustite pritisak, kosa će se ponovno vratiti u prvotnu poziciju.

Ljudi mogu ići u crkvu, pjevati u timu za slavljenje i sudjelovati u kršćanskim aktivnostima, ali na što misle kad ne rade nešto „kršćansko“? Na ono na što su usmjereni. Čim izađu iz crkve, napustivši crkvenu atmosferu, njihove će se misli vratiti na ono na što su usmjerene, poput kovrča one žene koja je napravila minival.

Razgovaramo s mnogima koji pjevaju u timovima za slavljenje, zapisuju bilješke za vrijeme propovijedi i čak sudjeluju u raznim crkvenim službama. To nisu loše stvari, naravno, ali između crkvenih službi i volontiranja jedino o čemu razgovaraju je novac, sport, odjeća, što je novo na društvenim mrežama, hobiji, suprotni spol, hrana, šoping, najbolja aplikacija na mobitelu i ostale svjetovne stvari. Razvedre se kad o tome razgovaraju, dok na čitanje Biblije, molitvu, služenje drugima, pa čak i na odlazak u crkvu, gledaju kao na nešto što moraju raditi.

Kad se muškarac zaljubi u ženu i kad se zaruče, ne morate mu reći da misli na nju i razgovara s njom. Ona mu je stalno u mislima i s posebnim tonom u glasu izgovara njeno ime. I to zato što su njegovi osjećaji, tj. srce, usmjereni na nju. Njegov um nije podijeljen. Ne misli na drugu ženu. Zaljubljen je!

David u Psalmu 16:8 kaže: „Jahve mi je svagda pred očima.“ Um mu nije bio podijeljen. Njegovo je srce bilo čisto. Ništa drugo nije volio kao Gospodina. Njegova je ljubav za Boga zasjenila sve

dobro što bi mu ovaj svijet mogao ponuditi. Idol je sve što volimo, što nam se sviđa ili čemu vjerujemo više nego Isusu. David piše:

*Tko će uzići na goru Jahvinu,
tko će stajati na svetom mjestu njegovu?
Onaj u koga su ruke čiste i srce nedužno: duša mu se ne
predaje ispraznosti, i ne kune se varavo (Ps 24:3-4).*

Osoba koja ne voli, kojoj se ne sviđa i koja ne vjeruje ničemu više nego Isusu čistog je srca. Isus u Matejevom evanđelju 10:37 kaže: „Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan“.

Nemojmo, dok smo u pustinji, biti poput Izraelaca koji su toliko voljeli svoje zemaljske živote da su propustili priliku da upoznaju Boga.

Izaija 35:1-2 kaže:

*Nek' se uzraduje pustinja, zemlja sasušena,
neka kliče stepa, nek' ljiljan procvjeta.
Nek' bujno cvatom cvate,
da, neka od veselja kliče i nek' se raduje.
Dana joj je slava Libanona,
divota Karmela i Šarona;
oni će vidjeti slavu Jahvinu,
divotu Boga našega.*

U pustinji se otkriva slava Jahvina! Pridružimo se svim velikim svecima koji su tamo bili prije nas! Približimo se Bogu čistim rukama i čistim srcem, poput Davida, Mojsija, Pavla, Josipa i drugih velikih Božjih muškaraca i žena!

3

NEOPHODNA PUSTINJA

Osvrnite se i promislite o prošlim iskustvima. Sjetite se kako vas je Gospodin vodio po pustinji, hranio i oblačio vas svakoga dana. Nosio se s vašim ponašanjem, trpio vaše mrmljanje i čežnje za „senzualnim egipatskim užiticima“! Sjetite se da vam je kroz sve nevolje bila dovoljna Gospodnja milost..

—Charles H. Spurgeon

Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, iskuša i dozna što ti je u srcu....

—Pnz 8:2

Za mene je taj prvi posjet pustinji predstavljao potpuni šok. Iskreno, prvih par godina kršćanskog života bile su mi poput produženog medenog mjeseca. Lisa i ja smo se smjestili u Dallasu, u Teksasu, i nakon što sam neko vrijeme radio kao strojarski inženjer, preuzeo sam mjesto u službi u našoj crkvi. „Posao“ mi je bio da pomažem pastoru i njegovoj ženi, dočekujući goste govornike u našoj velikoj crkvi. Kako super! Mislio sam da sam na nebu. Posao mi je bio brinuti se o najvećim službenicima evanđelja na svijetu jer je naša crkva bila jedna od najpoznatijih u SAD-u.

Kad bi ti veliki domaći i strani vođe dolazili na aerodrom, ja bih ih dočekivao i vozio ih u crkvu ili na mjesto gdje su trebali odsjesti. Tijekom njihovih posjeta, uvijek sam ih vozio gdje je bilo potrebno te bismo uglavnom ručali zajedno. Imao sam priliku provesti sate i sate s nekima od najvećih službenika u našoj generaciji. Prve godine službe za mene su bile izvanredne – pune života.

Ali onda je postalo teško. Stvarno teško. Tada to nisam znao jer mi Bog to nije bio otkrio, ali polako sam ulazio u pustinju. Na mjesto gdje nas Bog obučava. Gdje nam se razvija karakter, a vjera jača. *U neophodnu pustinju.*

Zamislite ovo: Izraelac ste, nedavno ste izbavljeni iz dugogodišnjeg ropstva. Upravo ste doživjeli zastrašujući, ali i uzbudljivi, prolazak između dva zida podivljalih, pobješnjelih voda i došli suhi na drugu stranu. Imali ste priliku gledati kako isti

ti zidovi koji su vama pružili zaštitu sada ubijaju vaše neprijatelje. Vaši su mučitelji uništeni, zauvijek zaboravljeni! Radosno ste slavili Božju pobjedu i oslobođenje, plešući pred Gospodinom! Osjećate se nepobjedivo, svjesni da je Bog na vašoj strani. Nikada više nećete posumnjati u Njegovu silu ili vjernost!

Ali sada je priča malo drugačija: nekoliko dana kasnije – umorni ste, žedni i vruće vam je. Niste na pragu „obećane“ zemlje; upravo suprotno, lutate besciljno pustinjom prepunom zmija i škorpiona. Više ne plešete i ne pjevate Gospodinu o konjima i konjanicama bačenima u more, nego se žalite svom vodi, govoreći mu: „Zašto si nas uopće izvodio iz Egipta? Da nas, našu djecu i stoku ubiješ žeđu?“

Pogledajmo sada vas na trenutak... vjerujete li da vas je svemogući Bog izbavio iz neprijateljske ruke da bi vas ostavio da besciljno i beskonačno lutate pustinjom zbunjenosti i tišine? Je li mu to bila namjera? Naravno da nije – to je samo mjesto koje morate posjetiti na putu do obećanog odredišta.

Kao što je Gospodin Izraelce iz Egipta odveo u pustinju, vodi i vas. Nije vas davao tu doveo nego Bog. I to s razlogom – božanskim – za ovo suho vrijeme. Kao prvo, da nas ponizi, a onda da nas iskuša. I to čini da bismo mogli upoznati *pravu* narav svojih srca.

Kako nas Bog ponižava? „Ponižavao te i glađu morio, a onda te hranio manom“ (Pnz 8:3). Ponizio je Izraelce glađu. Ali Njegova iduća izjava kaže da ih je hranio manom. Zvuči kontradiktorno. Kako ih je mogao moriti glađu ako ih je hranio manom?

Imajte na umu da je mana najbolja hrana – određena za anđele! Ilija je od samo dva komada imao snage da ode na put od četrdeset dana. A Izraelci su je imali u izobilju. Šest dana u tjednu su ujutro dobivali svježju pošiljku s neba, a šesti je dan

mana čudesno trajala i tijekom sedmog dana. *Nisu propustili nijedan obrok* od dana otkad im je Bog dao manju do dana kad su se utaborili na obali Obećane zemlje.

Zašto je onda Bog rekao: „Glađu sam te morio“? O kakvoj gladi govori? Da biste razumjeli, morate sagledati situaciju u kojoj su se nalazili. Recimo da svaki dan doručkujete komad kruha. Bez margarina, bez maslaca od kikirikija, bez pekmeza, narezaka, tune, *samo kruh*. I ne govorimo o nekoliko dana ili tjedana, nego o *četrdeset godina* takve prehrane!

Kad sam bio pastor za mlade, odveli smo 56 mladih u Trinidad na osmodnevno misijsko putovanje. Crkva u Trinidadu se pobrinula za našu hranu, a domaćini su bili jako ljubazni. Međutim, svaki dan smo jeli piletinu. Pripremali su je na razne načine i posluživali sa rižom i povrćem, ali *stalno smo jeli piletinu*.

Nakon osam dana piletine, htjeli smo jesti nešto drugo. Čim smo se vratili kući, jedan mladić iz grupe upitao je mamu što je za večeru, a ona je odgovorila: „Piletina!“ Zgrozio se, moleći je da ga odvede na hamburger.

U Trinidadu smo već nakon osam dana počeli kukati; a zamislite tek četrdeset godina. Ne četiri godine nego četrdeset godina jedne te iste hrane! Sad vidimo kako ih je Bog morio glađu. Nije im davao ono za čim su žudjeli nego samo ono nužno da ostanu živi i zdravi.

Što je još u tim okolnostima u kojima su se našli probudilo glad u njima, žudnju za onim što nisu imali? Kada čitamo tu priču, može nam se gotovo nevjerojatnim učiniti da im se ni odjeća ni obuća nije istrošila – koja ušteda za obiteljski budžet. Ali, biste li vi voljeli nositi jednu te istu odjeću četrdeset godina? Kako dosadno! Nema odlazaka u šoping centre ili gledanja novih kolekcija online. Isti par smeđih sandala četrdeset godina!

Da, njihove osnovne potrebe bile su zadovoljene – bili su zaštićeni od vrućine i hladnoće – ali nisu imali puno toga što su željeli.

Zamislite samo koliko im je svakodnevica morala biti monotona, dan za danom – ne nekoliko tjedana, nego *četrdeset godina* jedno te isto. Biste li vi voljeli gledati uvijek iste kaktuse, trsku i sprženu zemlju – bez mirnih potoka, bujnih šuka, slikovitih vinograda ili prekrasnih jezera – samo pustinja svaki dan?

Imali su što im je bilo potrebno, ali ne i ono što su željeli, u svjetlu toga, pogledajmo ponovno ovaj stih:

*Ponižavao te i glađu morio, a onda te hranio
manom... da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o
kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta
Jahvinih (Pnz 8:3).*

Bog ih je morio glađu, uskrativši im sve što bi im zadovoljilo želje i čežnje tijela, a ipak se pobrinuvši za njihove osnovne potrebe. A cilj gladi bio je sljedeći test: Bog je htio vidjeti žele li Njega ili ono što su ostavili za sobom. Hoće li tražiti Njega ili ono za čim im tijelo žudi? Hoće li biti gladni i žedni pravednosti ili udobnosti i zadovoljstva? Nažalost za Izraelce, njihova srca nisu bila usmjerena na Onoga koji jedini može zadovoljiti pa su pali na tom testu:

*Svjetinu koja se oko njih skupila obuzme pohlepa za
jelom. Izraelci se opet upuste u jadikovanje govoreći:
»Tko će nas nasititi mesom? Sjećamo se kako smo u
Egiptu jeli badava ribe, krastavaca, dinje, prase, luka
i češnjaka. Sad nam život vene; nema ničega, osim
mane, pred našim očima (Br 11:4-6).*

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#3 Oduprite se porivu preuzimanja kontrole nad situacijom

Za nas koji smo poduzetna duha, velika kušnja u pustinji bit će da pokušamo nešto učiniti. Kad nam se počne činiti da nas je Gospodin napustio, da je miljama daleko, i kad svi naši pokušaji da učinimo nešto za kraljevstvo propadnu, kad sati provedeni u molitvi proizvedu samo žuljeve na koljenima, u očaju ćemo htjeti poduzeti bilo što samo da se nešto dogodi. To je loša ideja. Poanta pustinje je da se skoro ništa ne događa – malo vode i dosadna dijeta. Na tom bezvodnom mjestu učimo da je život puno više od onoga što činimo ili imamo. Da se radi o tome koga blisko poznajemo i ispunjavamo li Njegove želje svakoga dana.

Jednom dok sam bio u pustinji, svaki dan mi se činio poput tjedna, a svaki tjedan poput mjeseca jer je u meni bilo vrlo malo vizije, strasti i energije. A ipak sam morao ići dalje. Morao sam se boriti, crpiti iz Božje riječi u svom srcu, služiti najbolje što sam znao, pojavljivati se i suzdržavati da ne napravim nešto ishitreno zbog nedostatka strpljenja. Stalno sam se morao podsjećati da sam na mjestu na kojem me Bog želi. A On ne trati vrijeme i ispunit će što je obećao.

A pustinja zasigurno nije mjesto na kojem se možete promovirati! Sjetite se, to je mjesto čišćenja i pripreme pa trebate strpljivo pričekati i odoljeti kušnji da sagriješite.

Na tom putu kroz pustinju kojim vas Bog vodi uvijek hodajte uz Njega. Nemojte ga odlučiti prestići jer vam se čini da se kreće presporo!

Sjetili su se svega što su ostavili u Egiptu te im se čak i život u ropstvu činio boljim u usporedbi s pustinjom u koju ih je Bog doveo. Počeli su se žaliti i mrljati, plačući za mesom. Bog je čuo njihov vapaj:

I dade im što su tražili,

al' u duše njihove on groznicu posla.

Jeli su (meso – prepelice) i nasitili se,

želju njihovu on im ispuni.

Još nisu svoju utažili pohlepu (Ps 106:15; 78:29-30).

Dobili su što su htjeli, ali su platili vrlo visoku cijenu za to. U duše im je Bog poslao groznicu. Zbog te groznice više nisu mogli izdržati put, nisu mogli proći kroz kušnju i, na kraju krajeva, nikada nisu ušli u Obećanu zemlju! Nije bio grijeh to što su tražili meso nego to što je njihova molba odražavala. Otkrila je nezadovoljstvo koje su u srcu gajili spram Boga i Njegovih metoda vodstva i brige. Također je otkrila intenzivnu želju za životom kojeg su ostavili iza sebe u Egiptu, a kojeg su sada smatrali ugodnim, zaboravivši da su tamo bili robovi.

To je otrežnjavajuća lekcija za sve nas: ako tražimo samo koristi obećanja, a ne Onoga koji obećava, nećemo imati snagu dostatnu da prođemo kroz pustinju u životu. Sigurno ćemo se sjetiti dobrih starih dana koji, ako ih pogledamo iz prave perspektive, uopće nisu bili dobri nego su bili dani ropstva.

Jedno je tražiti Gospodina zbog onoga što nam *može dati* ili *učiniti za nas*. A nešto potpuno drugo je tražiti ga zbog onoga tko *On jest*. Prvo je u našu korist i naši će sebični motivi roditi, u najboljem slučaju, nezrelim odnosom s Bogom. Ali ako budemo tražili Gospodina zbog onoga tko *On jest* i kakav je, izgradit ćemo blizak i snažan odnos kakav svi želimo.

Posvećena oskudica

Kao što možemo očekivati, život u pustinji uključuje oskudicu skoro svega – predstavljajući razdoblje u kojem ne dobivate ono što želite nego ono što vam treba – u emocionalnom, fizičkom i materijalnom smislu. Bog se obećao pobrinuti za naše osnovne potrebe pa nam u pustinji daje kruha svakoga dana, ali ne i obilje svega drugoga.

Kad su u SAD-u dobra vremena, možemo reći da živimo na visokoj nozi. Ali u pustinji toga nema. I iskustva mogu biti različita, mogu nam nedostajati različite stvari. U tom ćete razdoblju dobiti samo ono što vam treba u društvenom smislu, a ne ono što želite. U pustinji Bog zna što vam duhovno treba, i to možda nije ono što mislite da vam treba! On se brine za nas u tom razdoblju – ali ne nužno u skladu s našim željama.

Svrha pustinje je da nas očisti i ojača. Trebamo tražiti Njegovo srce, a ne *darove*. Pa kad dođu vremena obilja, nećemo zaboraviti da je Gospodin, naš Bog, taj koji nam daje obilje da bi ispunio svoj savez (Pnz 8:2-18).

Temeljni problem je da se naša definicija onoga što trebamo i želimo razlikuje od stvarnosti. Mi svoje želje nazivamo „potrebama“, a to nije tako! Mnogi od nas još moraju shvatiti što je Pavao htio reći:

Govorim to ne zbog oskudice, ta naučen sam u svakoj prigodi biti zadovoljan (ispunjen do točke da mi ništa ne nedostaje). Znam i oskudijevati i živjeti ponizno u teškim vremenima, a znam i obilovati i uživati! Spoznao sam tajnu suočavanja sa svakom situacijom, bilo da sam sit ili gladan, da obilujem ili oskudijevam. Sve mogu u Onome koji me jača (Fil 4:11-13, slobodan prijevod).

Pavao je u Kristu koji mu je davao snagu naučio da može biti jednako zadovoljan u suhim vremenima kao i u vremenima obilja. Nažalost, izgleda da mi u zapadnjačkoj crkvi nismo naučili biti zadovoljni jer mnogi ni u obilju nisu zadovoljniji od onih koji žive u oskudici. Ako nemamo sve što mislimo da bismo trebali imati, doživljavamo to kao oskudicu. Tuđu vjeru i duhovnost prosuđujemo prema onome što posjeduju, po tome koliko su uspješni ili po njihovom društvenom statusu, umjesto da ih prosuđujemo prema karakteru i vjeri.

Izraelci su napustili Egipat dobivši od Egipćana mnoge dragocjenosti – srebrne i zlatne predmete te otmjenu odjeću. Ali su srebro i zlato iskoristili da bi napravili idola u pustinji, a onda su se obukli u lijepe haljine i plesali pred idolima. Očito njihovo obilje nije odražavalo svetost – nego upravo suprotno. Samo su dva čovjeka koja su krenula na taj put imala dovoljno izgrađen karakter da uđu i zadobiju Obećanu zemlju. Samo su Jošua i Kaleb ušli jer su imali drugačiji duh – do kraja su slijedili Boga (Br 14:24).

Naš je vrijednosni sustav iskrivljen ako mjerimo jedni druge prema onome što imamo, a ne prema onome tko smo.

S druge strane, puno se puta dogodi da kad se kršćani obogate ili dospiju na poziciju vodstva ili mjesto utjecaja, smatraju to Božjom potvrdom da rade što žele! Kupuju što im srce poželi, trošeci novac na vlastite požude, ili koriste položaj ili utjecaj za vlastitu korist. I često su to oni koji se nisu snašli u razdoblju pustinje. Zapravo, bogatstvo i veći autoritet trebali bi sa sobom nositi veću ovisnost o Bogu i traženje Njegovih načina vodstva.

Promotrite Isusov stav u službi. Nije bio vođen sebičnošću. Na sebe je uzeo naš grijeh, bolesti i smrtnu kaznu. Smatrao je važnijim našu nevolju od svoje iako nije počinio nijedan grijeh. U životu i službi nije se vodio time da se njemu ugađa nego je on

ugađao i davao se! Zanimljivši samoga sebe, dao nam je najveći dar od svih – vječni život. Takav nam karakter Bog oblikuje kad smo u pustinji. U pustinji se uzgaja plod Duha. Vođeni snažnom željom da bolje upoznamo Boga, učimo hodati kao i On.

4

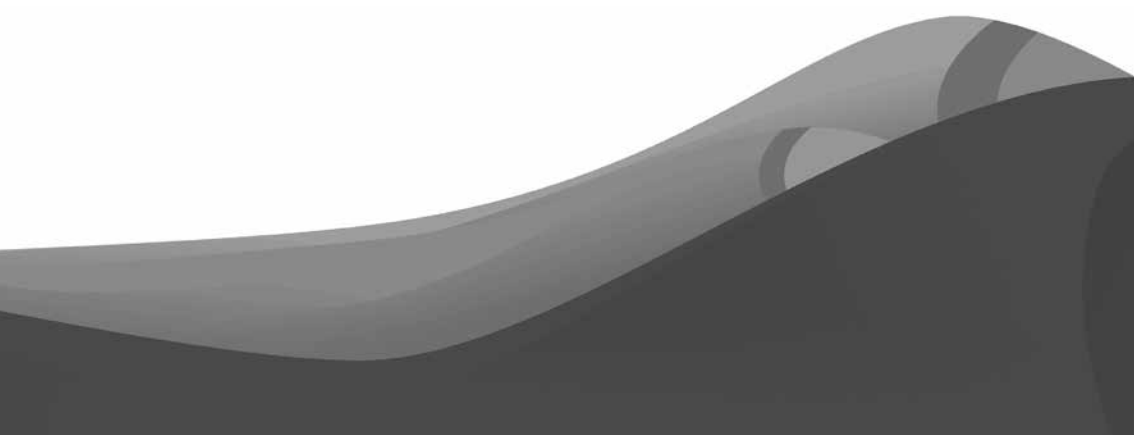
ODNOS

Zapanjujuće je koliko se mnogo poteškoća raspline bez ikakva truda kad se unutarnji život dovede u red.

—A. W. Tozer

Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati.

—Iv 14:15

A decorative graphic at the bottom of the page consisting of several overlapping, wavy, organic shapes in shades of gray, ranging from light to dark, creating a sense of depth and movement.

Što Bog želi za sebe kad nas pozove u pustinju? Dotaknuli smo se nekih koristi koje mi imamo iz tog iskustva i govorit ćemo još o drugima – ali želi li Bog nešto u svemu tome? Da, želi. Želi produbiti odnos s nama. Čezne za bliskošću s nama. Nažalost, mnogi od nas često samo iskoristimo odnos koji imamo s Gospodinom – dopuštajući strasti da zamre.

Kad smo se Lisa i ja zaručili, bio sam preko glave zaljubljen u nju. Stalno sam mislio na nju. Učinio bih sve što je potrebno da provedemo što više vremena zajedno. Ako je nešto trebala, što god radio u tom trenu, skočio bih u auto i napravio to za nju.

Sjećam se da smo jednom proveli otprilike pet sati u kući njenih roditelja. Jedva sam otišao. Čim sam došao kući, zazvonio mi je telefon. Zvala me Lisa i slatkim, neodoljivim glasom rekla: „Dragi, zaboravio si jaknu kod mene.“ Bilo je to poput najljepše glazbe za moje uši. Bez odgađanja, uzbuđeno sam odgovorio: „Morat ću se onda vratiti po nju.“

Vratio sam se i proveli smo još tri ili četiri sata zajedno. Bio je to predivan dan.

Tih dana, da me nazvala usred noći i rekla: „Dragi, jede mi se sladoled“, radosno bih odgovorio: „Dolazim za deset minuta! Od čega želiš sladoled?“ Tražio sam izgovore i razloge da budem s njom. Zbog intenziteta moje ljubavi za nju, radosno bih radio što god je htjela. Nisam to radio da joj *dokažem* da je volim nego *jer* sam je volio.

Nisam se trebao siliti da ljudima govorim o njoj... hvalio sam je svakome tko je htio slušati. Ako bi se dogodilo da razgovor s nekim na tren utihne, bez ikakva truda bih počeo govoriti o Lisi i našem skorom vjenčanju. Bio sam zaljubljen!

Međutim, nakon što smo u braku bili tek nekoliko godina, odvratio sam pažnju na druge stvari poput sporta, druženja s prijateljima i pogotovo, službe. Postalo mi je dosadno provoditi kvalitetno vrijeme s njom ili učiniti nešto za nju. Lisa nije bila u mojim mislima kao nekoć. Kupovao sam joj darove samo za Božić, godišnjice i rođendan, a i tad mi je to bilo pomalo naporno. Čak sam joj na Valentinovo zaboravio kupiti poklon. Jako joj je bilo krivo zbog toga. Nisam mogao učiniti ništa doli ispričati se. Najžalosnije je bilo to što u svojoj nezrelosti nisam prepoznao znakove različitih razdoblja našeg braka. Naš se odnos pokvario; moja prva ljubav je zamirala!

Toliko sam zahvalan što mi je s vremenom Bog privukao pažnju i okrenuo srce. Dao mi je da vidim koliko sam sebičan postao. Svojom je milošću ponovno zapalio plamen naše ljubavi, iscijelivši naš brak.

Nešto slično se može dogoditi u našem odnosu s Bogom. Mnogi Kristovi sljedbenici dođu do zone udobnosti ili platoa gdje počnu održavati odnos umjesto ga graditi. Više ne traže Boga. Postavili su osobni duhovni standard uspoređujući se s drugima ili prema onome što misle da je prihvatljivo. U toj točki prestaju željeti upoznati Boga duboko kao osobu. Usmjeravaju se na svakodnevne obveze, potragu za uspjehom i brige života. Boga traže samo radi blagoslova, a ne više da bi ga upoznali. U srcu počinju griješiti, okrećući se od Boga prema samima sebi. Možda i dalje razvijaju „kršćanska“ prijateljstva i grade svoj status ili poziciju u crkvi, ali ne čeznu više za Onim koji daje život.

Kada trošimo vrijeme tražeći blagoslove i koristi od Boga umjesto da želimo razviti blizak odnos s Njim, lako ćemo skrenuti s puta. Budimo iskreni, hvalimo se s tim koliko smo vremena proveli u molitvi, ali kad bismo to mogli sagledati iz Božje perspektive, shvatili bismo da ga samo želimo iskoristiti. Sveli smo ga na izvor pomoći u potrebi. Ali previše nas voli da bi dopustio da ostanemo prevareni. Učinit će za nas što je učinio za mnoge druge koji su tražili Isusa:

Sutradan... mnoštvo vidje da ondje nema Isusa ni njegovih učenika, uđu u lađice i odu u Kafarnaum tražeći Isusa. Kad ga nađoše s onu stranu mora, rekoše mu: »Učitelju, kad si ovamo došao?« Isus im odgovori: »Zaista, zaista, kažem vam: tražite me, ali ne stoga što vidjeste znamenja, nego stoga što ste jeli od onih kruhova i nasitili se (Iv 6:22-26).

Isus poznaje prave motive iza naših postupaka. Kad ga je mnoštvo došlo *tražiti*, znao je da ih više zanimaju blagoslovi (besplatni obrok) nego čudesa i razumijevanje znakova. Znak daje smjer ili informaciju – a ne usmjerava na sebe. Isus je znao da ga mnoštvo ne slijedi zbog znakova koji su otkrili tko On jest nego zbog toga da bi napunili svoje trbuhe.

Znate one osobe koje vas zovu samo kad im nešto treba? Ili još gore, je li vam se ikada dogodilo da se netko ponaša kao da vam želi biti prijatelj, da biste kasnije saznali da su samo željeli nešto od vas – utjecaj, novac, materijalna sredstva? Nije bilo iskrene ljubavi za vas, nego ste jedno vrijeme služili njihovom cilju. Bolno je kad vas netko tako iskoristi!

Takav sebičan stav prožima društvo, kao i Tijelo Kristovo. Mnogi u crkvi su nezadovoljni; njihova se ljubav za Isusa ohladila. Služe Gospodinu zbog osobne koristi, a ne zbog strastvene ljubavi prema Njemu. I onda, dokle god Bog ispunjava *njihove želje*,

sretni su i uzbuđeni. Ali kad dođu nevolje i život postane težak, otkriva se motiv u njihovim srcima.

Kad god se usmjerimo na same sebe, prigovaranje je neizbježno. Zašto? Jer će teškoće kad-tad doći. A kad dođu, prigovaranje, pogonjeno sebičnošću, neminovno će početi. I kako se nevolje budu nastavljale, nastavljat će se i prigovaranje. Taj obrazac dobro je prikazan u slučaju Izraelaca. Kad ih je Gospodin izbavio iz užasnog života provedenog u Egiptu pod faraonovom vlašću, narod se radovao:

Tada Aronova sestra, proročica Mirjam, uze bubanj u ruku, a sve žene pridruže joj se s bubnjem u ruci i plešući. Mirjam je počinjala pjesmu: »Zapjevajte Jahvi jer se slavom proslavio! Konja s konjanikom u more je survao.« (Izl 20:21-22)

Nisu mogli biti sretniji. Preplavila ih je spoznaja Božje veličine, čudesne moći i dobrote kad su bili oslobođeni iz vlasti svojih tlačitelja. No, samo tri dana kasnije, kad su u pustinji Šur naišli na gorku vodu, počeli su se žaliti: „Što ćemo piti?“ upitali su Mojsija (Izl 15:24). To nema baš nekog smisla. Zar nije isti onaj Bog koji je upravo razdijelio Crveno more mogao pronaći pitku vodu? Zar nije Mojsije bio isti onaj herojski vođa od prije tri dana?

I Bog je uistinu pretvorio „gorku vodu u slatku“. Ali sjećanje na to čudo također je brzo izbljedjelo. Nekoliko dana nakon toga narod se ponovno žalio – ovoga puta u vezi hrane. Mrmljali su: „Bilo nam je bolje prije nego nas je Bog oslobodio.“ Zaista? Dok su izrađivali opeke, a čuvari ih bičevali po leđima?

U pustinji sva izraelska zajednica počne mrmljati protiv Mojsija i Arona. »Oh, da smo pomrli od ruke Jahvine u zemlji egipatskoj kad smo sjedili kod lonaca s mesom i jeli kruha do mile volje!« – rekoše im (Izl 16:2-3).

U teškim, suhim vremenima, kada prigovaranje počne, uglavnom je usmjereno na vođe, članove obitelji, prijatelje, neprijatelje – čak i na vlasti. Većina nas (iz straha) nikada nećemo prozvati Boga kao krivca za svoje probleme. Tako su i Izraelci prigovarali protiv Mojsija i Arona, ali bez sumnje, zapravo su mislili: „Gospodin je taj koji nas je iznevjerio! Mojsije je shvatio što misle pa ih je pozvao na red: „Vi ne mrmljate protiv nas nego protiv Jahve“ (Izl 16:8).

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#4 Proniknite u svoje prave motive

Za vrijeme jednog od mojih ranih posjeta pustinji, borio sam se da sačuvam pozitivan stav jer se činilo kao da se nikada ništa neće promijeniti. Zapravo, nije mi smetalo samo čekanje – već bol koju sam trpio čekajući. Bio sam umoran od te zamorne situacije koja me, kako mi se činilo, sprečavala da ostvarim od Boga dani san – da putujem i propovijedam evanđelje. Gospodin mi je rekao da koristi tu situaciju da bi me pročistio. No, jednoga dana, dok sam tražio Boga da mi objasni zašto „taj boravak u pustinji toliko dugo traje“, Gospodin mi je rekao: „Želim vidjeti služiš li meni ili snu.“

To je stvarno privuklo moju pažnju! Morao sam dobro razmisliti i moliti u vezi toga da vidim jesu li moji pravi motivi bili da ostvarim san o širenju evanđelja po svijetu – ili da dosegнем puno bolji cilj – slušam i vjerujem Bogu, čekajući da mi On govori i pokrene se. Tek tada mogu biti usklađen s Njegovim željama.

Zato je moj savjet sljedeći: Nemojte dopustiti da san koji ste primili od Boga bude ispred života u Božjoj prisutnosti i činjenja samo onoga što vaš Otac želi.

Pustinja otkriva motive naših srca – jesu li *sebični* ili *nesebični*. Tražite Duha Svetoga da vam pokaže što se zapravo događa u vašem srcu; što vas pokreće? Koji vas stavovi ili ponašanja drže zarobljenima u vašem „Egiptu“ ili vas potiču da se žalite u pustinji kroz koju prolazite? Da biste imali zdravu budućnost, od ključne je važnosti da budete iskreni i otvoreni za Njegovu opomenu koju vam daje iz ljubavi.

Dobra vijest za svakoga od nas je da nas ništa ne priječi da se pokajemo i promijenimo stanje svog srca! U trenu možemo prestati mrmljati i početi graditi odnos s Bogom umjesto da ga samo koristimo kao izvor blagoslova.

Onda će nas Bog, iz ljubavi, možda poslati u pustinju.

Bog je više od formule

Izraelci nisu tražili Boga osobno, zato nisu mogli upoznati Njegove putove. Voljeli su gledati Njegova moćna djela, ali kad god ne bi bilo Božjih nadnaravnih moći na vidiku, skretali bi s puta. Kada je Mojsije bio na brdu, oni su zastranili. Bilo im je dovoljno to što su bili spašeni. Nisu čeznuli za tim da više iskuse Boga i blisko ga upoznaju.

Jednoga je dana u pustinji Bog rekao Mojsiju da siđe i kaže narodu da se posvete jer će sići na brdo Sinaj da im se obrati kao što se prije obratio Mojsiju. Međutim, kad je došao taj dan i Gospodin se u izvanrednoj slavi i sjaju svog veličanstva doista i pojavio, narod to nije mogao podnijeti:

Sav je puk bio svjedok grmljavine i sijevanja, svi čuše zvuk trube i vidješe kako se brdo dimi: gledali su i tresli se i stajali podalje. Onda rekoše Mojsiju: »Ti nam govori, a mi ćemo slušati. Neka nam Bog ne govori, da ne pomremo! (Izl 20:18-19).

Molili su Mojsija: „Ti govori s Bogom u naše ime i prenesi nam što ti kaže, a mi ćemo to učiniti“ (parafrazirano), pokazujući ponovno da su samo sebično htjeli imati koristi od Boga bez da imaju *odnos* s Njim. Možda su imali dobre namjere – htjeli su vršiti što im Bog kaže, ali bez bliskog *odnosa* s Njim nisu to bili u stanju.

Izraelci su htjeli dobiti rješenje za svoje probleme umjesto odnosa i pogodite što – Bog im je dao Deset zapovijedi! Ali ni to nije riješilo problem. Svaka nova generacija ponovno bi dokazala da nije u stanju vršiti zapovijedi.

A što je s našom generacijom danas? Koliki od nas, u najboljoj namjeri, pokušavaju ići Božjim putem? Dajemo zavjete i obećanja koja ne ispunjavamo pa na kraju postanemo toliko opterećeni da jedva možemo dići glas u molitvi. Na kraju možda odemo pastoru, mužu ili ženi, prijatelju ili omiljenom blogeru u nadi da ćemo nekako uspjeti prisvojiti njihov način traženja Boga i tako poboljšati odnos s Njim. Poput Izraelaca, i mi nastojimo vršiti Božju riječ – Njegove zapovijedi – bez održavanja životvornog, osobnog odnosa s Njim. Isus u Ivanovom evanđelju 14:21 kaže: „Tko ima moje zapovijedi i čuva ih, taj me ljubi; a tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj i ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati.«

Prije sam čitao taj stih, misleći da Gospodin zapravo kaže: „Johne, ako budeš držao moje zapovijedi, tako ćeš dokazati da me voliš.“ Onda mi je jednog dana Gospodin rekao da ponovno pročitam stih. Kad sam ga pročitao, rekao mi je: „I dalje ne shvaćaš što želim reći – čitaj ponovno!“ *U redu, Gospodine*. To se nastavilo dok stih nisam pročitao devet ili deset puta.

Napokon sam zavapio: „Gospodine, oprosti mi moje nerazumijevanje; objasni mi što želiš reći!“

„Johne, ne želim reći da ćeš, ako budeš vršio moje zapovijedi, dokazati da me voliš“, rekao je. „Već znam voliš li me ili ne! Ono što želim reći je da će samo onaj tko se preko glave zaljubi u mene biti u stanju vršiti moje zapovijedi!“

Shvatio sam! Radi se o *odnosu*, a ne o *zakonu*. Gledao sam na te riječi kao na zapovijed – zakon. A On mi je otkrio važnost *odnosa*.

- Boga ne možemo spoznati kroz pravila i zakone.
- Boga ne možemo pronaći u metodama.
- Svetog, svemogućeg Boga ne možemo svesti na formulu!

A ipak, mnogi od nas upravo tako doživljavamo Gospodina. Na mjesto odnosa s Bogom stavljamo „zakone i formule“, poput sedam koraka do sretnog života, plana od četiri koraka do spasenja, pet aspekata uspješnog odnosa, dokazane metode za odgovorenu molitvu. Mislimo da Boga možemo strpati u kutiju obećanja i onda ga izvući po potrebi i koristiti kad nam zatreba. Ako mu tako pristupamo, nije ništa čudno da se borimo s grijehom, zar ne?

Bog nije neka najnovija formula samopomoći! On je živi Bog koji dolazi boraviti u svojoj djeci – tebi i meni. Želi nas poznavati i biti uključen u sve što činimo i tko smo! Želi imati iskreni odnos s nama. U svjetlu te ljudske sklonosti da dopuštamo da nam se ljubav ohladi – možemo razumjeti zašto Isus kaže:

*Ali imam protiv tebe: prvu si ljubav svoju ostavio.
Spomeni se dakle odakle si pao, obrati se i čini prva
djela. Inače dolazim k tebi i – uklonit ću tvoj svijetnjak
s mjesta njegova ako se ne obratiš (Otk 2:4-5).*

Za razliku od drugih Izraelaca, Mojsiju nije bilo dovoljno da Boga štuje izdaleka. Kad mu se Bog ukazao, nije uzmaknuo.

Približio se. U Izlasku 20:21 čitamo: „Narod ostane podalje, a Mojsije pristupi gustom oblaku gdje se Bog nalazio“. Iako je Mojsije imao veliki utjecaj i moć, bio je vođa velikog naroda (tri milijuna ljudi), činio je neka od najvećih starozavjetnih čuda i znakova, znao je da ga to nikada neće zadovoljiti. Pogledajte njegovu molitvu nakon tih velikih znakova i čudesa:

Stoga, ako uživam tvoju blagonaklonost, objavi mi svoje putove da te shvatim i da dalje uživam tvoju blagonaklonost... »Ako ti ne pođeš«, nadoda Mojsije, »odavde nas i ne izvodi...»Pokaži mi svoju slavu«, zamoli Mojsije (Izl 33:13-18).

Bog je Mojsiju dao jako dobru ponudu. Usred grube divljine i pustinje, Bog mu je rekao da ide i odvede narod do Obećane zemlje. Čak mu je ponudio anđela da ide s njima i tako osigura da sigurno dođu. Podsjetio je Mojsija na to koliko je dobra zemlja u koju idu – da njome teku med i mlijeko, da je prepuna prekrasnih vidika, voćnjaka i vrtova. Ali Bog je rekao da On osobno neće ići s njima. Kad je Mojsije to čuo, odbio je ljubaznu Božju ponudu. Zapravo je rekao: „Radije bih imao tvoju prisutnost bez tvojih obećanja nego obećanja bez tebe.“ Siguran sam da je Bogu bilo drago što je Mojsije toliko čeznuo za Njim.

Mojsije je htio još i više od toga pa je hrabro nastavio: „Objavi mi svoje putove da te shvatim“ (Izl 33:13). Da biste mogli upoznati Boga, morate znati Njegove putove! A On svoje putove otkriva onima koji traže Njegovo srce, a ne samo Njegovu moć ili blagoslove: „Ali ljudi koji ljube Boga ostat će postojani i vršit će svoje“ (Dn 11:32).

Kad sam tek ušao u službu, gotovo svakoga jutra provodio bih sat ili dva u molitvi. Molio sam otprilike ovako: „Bože, iskoristi me da spasim duše, da ozdravim bolesne, da izgonim đavle.“ I tako bih molio i molio – jedno te isto, samo drugačijim riječima.

Doživljavao sam se toliko nesebičnim dok sam vapio Bogu za veću službu.

A onda mi je, jednoga dana, Gospodin progovorio, rekavši mi: „Sine, tvoje su molitve sebične i promašuju cilj.“ Iznenadile su me Njegove riječi. „Zbog čega želiš sve to?“ upitao me. „Samo slušam da mi govoriš: Iskoristi me da mogu...‘; *ti* si centar svoje molitve. Nisam te stvorio da zadobivaš duše, istjeruješ demone ili iscjeljuješ bolesne. Stvorio sam te za bliskost – to je tvoja svrha.“

Ostao sam zapanjen. Zatim mi je pokazao nešto što neću nikada zaboraviti: *Juda je oslobađao ljude i iscjeljivao bolesne, u Isusovo ime!* Istina, kad je Isus poslao dvanaestoricu, poslao ih je sve – uključujući i Judu koji ga je kasnije izdao. Cijelo vrijeme sam se koncentrirao na krive stvari. Božja svrha za nas – Njegova nebeska nagrada – je da *upoznamo Isusa Krista* (Fil 3:10).

Nekoliko godina nakon toga, Lisa se slično molila dok se pripremala za sastanak. Razgovarala je s Gospodinom. Rekao joj je: „Lisa, ja ne *iskorištavam* ljude, ja ih pomazujem, iscjeljujem, mijenjam, oblikujem da budu meni nalik, ali ih ne *iskorištavam*“. Nastavio je pitanjem: „Lisa, je li te ikada netko od prijatelja iskoristio?“

„Da“, odgovorila je.

„I kako si se osjećala?“ upitao je Gospodin.

„Osjećala sam se izdano!“

Nastavio je: „Mnogi službenici me mole samo da ih iskoristim. ‘Iskoristi me da iscjeljujem bolesne, da donesem utjecaj, da spasim ljude.’ Ja to onda i učinim, u nadi da će mi ipak dati i svoje srce, ali često postanu previše zaposleni i zaokupljeni službom. Ne trude se upoznati moje putove pa darove koje sam im dao koriste da

izgrade *svoje* kraljevstvo. A kada nevolja dođe, traže me, ali se i ljute ako im ne odgovorim na molitvu točno onda i onako kako su zamislili. Osjećaju se iskorišteno i ogorče se na mene. Otpadnu od mene jer me nisu poznavali.“

Što biste mislili o ženi čiji je jedini cilj dobiti djecu od svog muža, a ne upoznati ga blisko? Koja padne pred njegove noge plačući: „O mužu moj, molim te, *iskoristi me* da ti rodim djecu! Molim te, molim te, daj mi djecu ili ću umrijeti!“ Zvuči apsurdno, ali nije puno drugačije od naših vapaja Bogu da nas „iskoristi da dosegneмо nespašene“, dok mi sami nemamo razvijen odnos s Njim. Kad budemo bliski s Bogom, rodit ćemo mu djecu – kao što će i žena kada bude bliska sa svojim mužem.

Izraelci nisu tragali za onim za čim su trebali. Tražili su stvorene stvari, umjesto Stvoritelja. I znamo što se onda dogodilo. Umjesto da im pustinja bude mjesto pripreme – na kojem će steći mudrost i snagu za nadolazeće izazove – postala je beskorisno mjesto i na kraju progutala cijelu jednu generaciju. Koja šteta! A obećana zemlja im je bila nadohvat ruke.

To je lekcija za sve nas! Vrijeme pustinje nešto je što će sigurno doći na putu slavne bliskosti s Bogom.

5

NOVO VINO

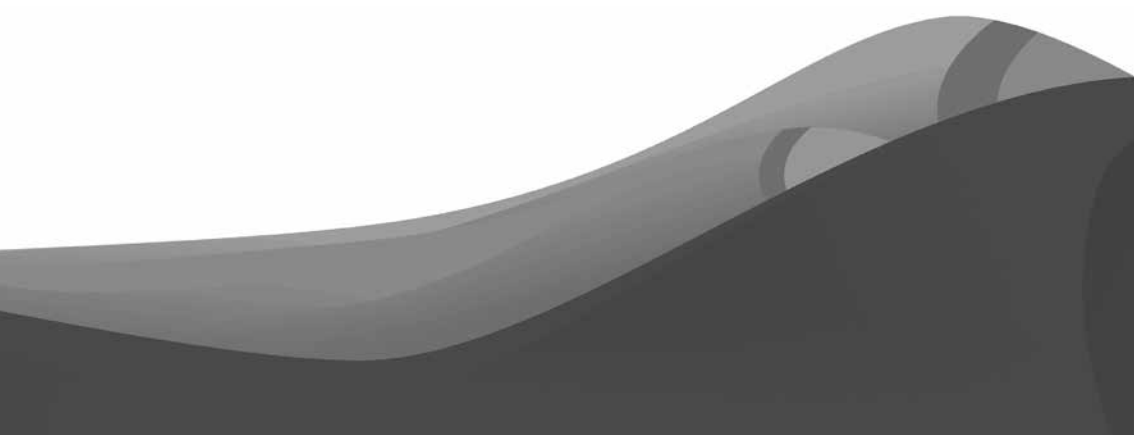
*Neka bismo bili posude za tvoje novo vino
koje obnavlja sve stvari.*

—Efrem Sirijski

*Ne spominjite se onog što se zbilo, nit' mislite
na ono što je prošlo.*

*Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne
opažate? Da, put ću napraviti u pustinji, a
staze u pustoši.*

—Iz 43:18-19

Da bismo upoznali Boga na intimniji način, moramo biti spremni na promjene. A nema boljeg mjesta za to od pustinje. Tu, na mjestu koje se čini bezvodnim i zaboravljenim, svjedočit ćemo svježem izliću Duha Svetoga.

Možda se mučimo sa sljedećim pitanjem: *Zašto su za promjenu potrebna teška i suha vremena?* O tome će više biti riječi u ovom poglavlju.

Prije nekog vremena, nakon što sam prošao kroz teških 18 mjeseci boravka u pustinji, odabran sam da vodim službu za mlade (da, bilo je to prije dosta vremena!). U to je vrijeme ta crkva u Floridi bila jedna od najbrže rastućih crkvi u SAD-u pa sam bio dosta uzbuđen jer nisam imao prethodnog iskustva u vođenju službe za mlade. Ali znao sam da me Bog šalje i ako ga vjerno budem tražio, sve će biti u redu.

Ta je služba za mlade bila izgrađena na tradicionalnom modelu, gdje se mladima nudilo puno zabavnih aktivnosti. Nažalost, mnogi od tih tinejdžera nisu duhovno uopće napredovali. Živjeli su svjetovne živote. Kad sam preuzeo službu, osjetio sam da mi Duh Sveti govori: „Trebaš im govoriti o pokajanju, svetosti, poslušnosti i gospodstvu.“ To sam, dakle, poučavao i propovijedao, a raspoloženje grupe se drastično promijenilo.

Rezultati su bili nevjerojatni. Grupa se utrostručila u samo nekoliko mjeseci. Članovi bandi, kultova i mladi koji su bili daleko od Boga dolazili su Isusu u velikom broju. Mnogo mladih

koji su otpali od Boga iz prethodne grupe sada su počeli ponovno dolaziti. Voljeli smo boraviti u Božjoj prisutnosti i rasti u ljubavi za Njega. Bog je blagoslivljao nas i naše napore na nevjerojatne načine.

Pretpostavio sam da sam gotov sa razdobljima pustinje jer sam upravo bio izašao iz prvog takvog iskustva u Dallasu. Sada sam živio svoj poziv i propovijedao evanđelje. Zaključio sam da, budući da je i Isus prošao kroz jednu pustinju, tako ću i ja. Kako sam samo bio u krivu. Još me puno čišćenja i jačanja čekalo i toliko sam još toga morao naučiti o razdobljima pustinje. A iduće razdoblje pustinje koje sam doživio bilo je takvo da je naspram njega onih 18 mjeseci izgledalo kao dječja igra.

Duh Sveti je našem timu vođa davao jako puno inovativnih ideja. Tako je to s novim vinom s neba, kad smo „poslani od Boga“ nakon razdoblja pripreme u pustinji. Pokazao nam je kako da budemo učinkoviti i plodonosni poput Mojsija, Davida, Josipa i drugih.

Rast koji smo doživjeli s mladima bio je zaista nadnaravan. No, usred svih tih uspjeha, osjećao sam veliko breme i za neke druge stvari osim naše lokalne grupe. Osjećao sam da trebamo dosegnuti mlade diljem cijele središnje Floride. U molitvi mi se javila ideja: *Što ako stavimo službu za mlade na televiziju?* U to vrijeme – u srednjim 80-ima – to je bio najbolji način za doseganje ljudi. Nije bilo Interneta, društvenih medija, You Tubea, pametnih telefona – ničega. Saznao sam da jedna od lokalnih TV kuća ima vrlo veliki doseg, od gotovo 4 milijuna gledatelja. Začudo, ta je TV kuća imala slobodan termin subotom navečer u 22 sata. Znao sam da je to odličan termin za pridobiti pažnju tinejdžera.

Prenio sam ideju starijem pastoru koji mi je rekao da jednostavno nemamo dovoljno novaca za to. Pitao sam ga mogu li izazvati mlade, tražeći ih da prikupe novac za TV emisiju. Dao

mi je odobrenje pa sam grupi predstavio viziju dosezanja mladih po cijeloj središnjoj Floridi, koji se bore s drogom, alkoholom ili nečim drugim. Mladi u grupi pozitivno su reagirali, sakupivši od svojih ušteđevina kao prodavača novina, poslova u fast-food restoranima, trgovačkim poslovima i ostalim sezonskim poslovima dovoljno novaca da započnemo program subotom navečer.

Naš stariji pastor bio je zadivljen, prepoznavši to kao Božje djelo. To je bio rezultat novoga vina – tko je ikad čuo da tinejdžerska grupa započinje program na televiziji subotom navečer? Ali djelovalo je. Uskoro smo pridobili mnogo duša koje ne bi čule evanđelje da nismo prihvatili „novo vino“. Mnogo godina nakon što sam napustio službu za mlade, slušao sam svjedočanstva o promijenjenim životima zbog televizijskog programa kojeg smo nazvali *Gorljiva mladež*.

Promjena je dobra

Uskoro ćemo se opet vratiti na grupu za mlade. Ali prije toga, definirajmo što je to novo vino i zašto je važno.

Često promjena na koju nas Bog potiče nije lagana, ali uvijek je pozitivna i plodonosna. Često se protivimo promjeni jer remeti našu udobnost. A mi ljudi volimo iste stvari. Kada uspostavimo neki obrazac, ne želimo ga mijenjati. Ali da bismo bili učinkovitiji u gradnji Božjeg kraljevstva, moramo biti otvoreni za promjene.

Ako smo odgojeni u pobožnoj obitelji, naš sustav vjerovanja, metode i tradicija oblikovani su od rane dobi i duboko usađeni u nas. Nije svaka tradicija loša, naravno, ali kad ljudi djeluju samo iz tradicije, a ne iz srca, izraz vjere postaje puka beživotna rutina.

Zapravo, takva rutina često postane religiozna utvrda. Osoba koja je upala u religioznost ima izvanjsku formu pobožnosti,

držeci se onoga što je Bog *činio* nekoć, opirući se u isto vrijeme onome što Bog trenutno *čini*.

Farizeji i drugi religijski vođe Isusova vremena bili su takvi. Hvalili su se time što su Abrahamovi potomci, sinovi saveza, Mojsijevi učenici. Čvrsto su se držali onoga što je Bog nekoć činio, opirući se Božjem Sinu među njima. Revno su se držali svojih tradicija i načina štovanja Boga pa im je bilo teško prihvatiti Isusa koji je uzdrmao svaki aspekt njihove udobnosti i stabilnosti. Isus im je jasno dao do znanja da Boga ne mogu strpati u svoju kutiju... nego oni moraju ući u Božju kutiju. Odupirali su se promjeni, držeći se slijepo svoje tradicije.

Strogo religiozne osobe sklone su zauzimanju elitističkog stava – „Bog djeluje samo kroz nas i unutar naših okvira“ – što rezultira predrasudama, vodeći s vremenom u mržnju i izdaju. Upravo se to dogodilo u Isusovo doba i kroz cijelu crkvenu povijest.

Da bismo se promijenili i prešli s jedne razine vjere i slave na drugu, moramo biti spremni napustiti svoju zonu udobnosti i krenuti na put kojim nas Božji Duh odluči voditi. Često taj put vodi kroz pustinju gdje Bog stvara nove izvore života.

Taj je obrazac bio očit u životu Ivana Krstitelja. Otac mu je bio svećenik – veliki svećenik tog doba. Ivanu je bilo zacrtano da i on u životu postane svećenik poput svog oca. Trebao se ići školovati u Jeruzalem i postati svećenik obrazujući se u školi poznatog učitelja, Gamaliela. No, jednoga je dana Duh Božji Ivana pozvao u pustinju. Što se više Ivan molio, više je osjećao da treba otići u pustinju. Siguran sam da se borio s tom idejom, razmišljajući nešto poput ovoga:

Svi prijatelji s kojima sam odrastao idu u „biblijsku školu“. Dobit će diplomu i postati poznati vođe.

Ući će u službu i moći propovijedati u svakoj sinagogi u zemlji. A što će misliti o meni? Kako ću ikada ostvariti sudbinu koja mi je određena ako ne završim „biblijsku školu“?

Znam da je nad mojim životom određeni poziv. Tata mi je pričao da mu je visoko rangirani anđeo objavio moje rođenje, rekavši mu da ću biti službenik. Ali ako odem u tu pustinju, nitko nikad neće znati tko sam. Nikad me nitko neće pozivati da propovijedam.

Međutim, gorljivi poziv u pustinju nadglasao je sva ta pitanja u Ivanovu umu te je odlučio slijediti Duha i otići u pustinju. Čitamo zatim: „Dječak je, međutim, rastao i duhom jačao. Boravio je u pustinji sve do dana svoga javnog nastupa pred Izraelom“ (Lk 1:80). Zanimljivo je primijetiti da je Ivan svoju obuku u pustinji započeo još kao dijete, godinama se pripremajući za službu od samo šest mjeseci. No, Isus kaže da je Ivan bio najveći prorok ikada „rođen od žene“.

Pismo nam ne govori koliko je vremena Ivan proveo u pustinji, kroz koliko je različitih pustinja prošao te s čim se sve tamo suočio. U Lukinom evanđelju 3:2 čitamo: „Za velikog svećenika Ane i Kajfe, dođe riječ Božja Ivanu, sinu Zaharijinu, u pustinji“. Zanimljivo je primijetiti da dok su Ana i Kajfa djelovali u nečemu što je postao neusklađeni religijski sustav, nova se posuda oblikovala u suhoj i gruboj divljini. Tu će biti otkriveno novo vino.

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#5 Živite u šatoru – nemojte si graditi kuću

Nikada ne zaboravite – pustinja je privremena – samo prolazite kroz nju. Zato dok ste tamo, živite u šatoru. I ni u kojem slučaju nemojte si graditi kuću!

Iako su Izraelci proveli desetljeća lutajući pustinjom, to nikada nije bio Božji plan za njih. Nije im rekao da nađu najbolje mjesto i tamo se smjeste – izgrade kuće i prepuste se trenutnoj situaciji. Ne, živjeli su u šatorima – spremni da se u svakom trenu spakiraju i krenu dalje kad se oblak pomakne. Pustinja je od početka zamišljena kao privremeno obitavalište, a ne odredište. Bog nikada nije rekao: „Pa nije ova pustinja tako loša. Kome uopće treba Obećana zemlja?

Počnite kopati temelje i izgradite kuće – vama i meni“.

Da, čak je i Bog živio u šatoru dok su bili u pustinji. Kampiranje može biti zabavno, pa čak i ugodno na neko kratko vrijeme, ali većina nas bi ipak više voljela živjeti u pravoj kući. Nemojte izgubiti smjer i početi kopati temelje u pustinji. Uvijek budite spremni spakirati se i krenuti dalje i s vremenom odbaciti svoj stari šator.

Bog je Ivana pripremao u pustinji, a ne u poznatoj „biblijskoj školi“ njegova vremena! Veliko mnoštvo iz Judeje i Jeruzalema dolazilo ga je slušati dok je govorio Božju riječ u pustinji. Očitovalo se svježe djelovanje Duha Svetoga – nastalo je novo vino, ali u *pustinji*, a ne na *religioznim mjestima*. Mnogi religiozni licemjeri, ogrezli u tradiciju, dolazili su Ivanu srca otvorenog za promjenu, čime se pripremao put dolasku Božjega Sina.

Uskoro nakon toga, Isusa je krstio Ivan u rijeci Jordan. Iako se Ivan smatrao nedostojnim da krsti Isusa, Isus je ustrajao u tome. Bilo je nužno za Isusovu službu da započne upravo tamo gdje je Božji Duh djelovao u to doba. Isus je potom bio ispunjen Duhom Svetim te odmah otišao u pustinju.

Biblija je jasna kad kaže da je Isus odveden u pustinju, da je bio *ispunjen* Duhom te da se nakon četrdeset dana kušnji i testiranja vratio iz pustinje u *sili* Duha. Bio je opremljen za službu zbog koje je i došao na ovaj svijet. Nakon samo nekoliko mjeseci Ivanove službe još je nešto započelo u pustinji – služba Isusa Krista.

Novi mjehovi

Ubrzo nakon početka Isusove službe, čitamo: „A oni mu rekoše: »Učenici Ivanovi, a tako i farizejski, često poste i obavljaju molitve, tvoji pak jedu i piju“ (Lk 5:33). Prvo pitanje koje si moramo postaviti je: „Tko su to ‘oni’?“ Odgovor nalazimo u Matejevju evanđelju: „Tada pristupe k njemu Ivanovi učenici govoreći...“ (9:14). Godinama sam mislio da se radi o farizejima, ali kad sam otkrio da je riječ zapravo o učenicima Ivana Krstitelja, taj dio Pisma razumio sam u potpuno novom svjetlu! Tim je ljudima smetalo što su često postili i dugo se molili, a Isusovi učenici nisu. Ivanovi sljedbenici su se stalno žrtvovali, a svejedno su Isusovi učenici dobivali svu pažnju.

Jedan od načina na koji je Božji Duh u Ivanovo doba djelovao je kroz česti post. Međutim, Ivanovi učenici nisu prepoznali promjenu i prešli iz obrasca Ivanove službe u ono što je Bog počeo *tada* činiti. Vjerovali su da je njihov *način* služenja i štovanja Boga donio plod. Platili su veliku cijenu da slijede Ivana Krstitelja, ostavljajući obitelji da bi živjeli u pustinji i jeli kukce, a sada je njihov vođa završio u zatvoru. Taj novi čovjek vodio je sa sobom učenike koji nisu igrali po njihovim pravilima. Ivanovi su učenici bili uvrijeđeni, u opasnosti da razviju duh religioznosti.

Sjetite se, religiozni duh će se uvijek držati onoga što je Bog *nekada* činio, opirući se onome što čini *sada*. Moguće je da su se Ivanovi učenici počeli baviti više s tim da ostanu vjerni svome vođi i da se ponašaju na određeni način nego s tim da čuju što Bog *u tom trenu* govori i čini. Njihov fokus nije više bio na Božjem srcu nego na *metodi* koja je jedno vrijeme vodila do Božjeg srca.

Postali su ponosni i uvredljivi. Ivanovi učenici uložili su vrijeme i možda čak i novac u službu. A sada je sve što su učinili, za što su se zalagali bilo ugroženo. Zato su se utvrdili u svojim stavovima, opirući se promjeni iako im je njihov vođa rekao za Isusa: „On treba da raste, a ja da se umanjujem“ (Iv 3:30).

Pogledajte što im je Isus odgovorio: „Ne možete svatove prisiliti da poste dok je zaručnik s njima“ (Lk 5:34). Razotkrio je njihove religiozne putove, rekavši im: „Zašto da poste ako je s njima Božji Sin? Sve što trebaju, ako žele nešto od Boga, jest doći k meni“ (parafrazirano)! Zbog religioznog razmišljanja mislili su da moraju zaslužiti Božju naklonost kroz post i ostale religijske činove. Na post su gledali kao na način da pristupe Bogu, zbog čega su se osjećali boljima od drugih koji nisu postili (ili koristili njihove ostale metode). Zbog toga su postali oholi. Metoda im je postala važnija od roda koji je donosila.

Iako post uistinu donosi korist, njime se ne može manipulirati Bogom nego služi tome da nas dovede u stanje da bolje čujemo što nam Bog ima za reći. Zašto su onda učenici trebali postiti da čuju Božji glas ako je On bio sa njima? Pogledajte opet u Lukino evanđelje 5:34-35: „Reče im Isus: ‘Ne možete svatove prisiliti da poste dok je zaručnik s njima. Doći će već dani: kad im se ugrabi zaručnik, tada će postiti, u one dane!’“

Ne kaže im da bi u te dane *mogli* postiti. Kaže da će postiti. Ti su ljudi govorili o postu kao uzdržavanju od hrane, ali Isus je govorio o nečem drugom. Primijetite da će taj post nastupiti

u dane kad im Zaručnik bude odveden. Govori o postu od Njegove očitovane prisutnosti, a ne samo od hrane. To nam dalje objašnjava, pričajući im prisposobu. Sjetite se, jedna od definicija pustinje je odsustvo opipljive Božje prisutnosti. Pogledajmo sada prisposobu kojom objašnjava što je htio reći:

I nitko ne ulijeva novo vino u stare mjehove. Inače će novo vino proderati mjehove pa će se i ono proliti i mjehovi će propasti. Nego, novo vino neka se ulijeva u nove mjehove! (Lk 5:37)

Vino u Bibliji predstavlja Božju prisutnost. Pavao kaže u Poslanici Efežanima 5:18: „I ne opijajte se vinom u kojem je razuzdanost, nego – punite se Duhom“.

Trebamo se opijati vinom koje je Božja prisutnost! Novo vino je svježije djelovanje Njegova Duha.

Dopustite mi da vam ponovno postavim to važno pitanje. Sjećate li se kako vam je bilo kada vas je Sveti Duh prvi put ispunio? Božja prisutnost bila je slatka i snažna. Svaki put kad biste se molili, Božja bi se prisutnost odmah očitovala, a vi biste je osjećali cijeli dan nakon toga. U crkvi na sastanku samo biste sjedili i plakali jer biste osjećali Njegovu blizinu.

A onda, jednoga dana, primijetili ste da više nije tako lako ući u Njegovu prisutnost. I dalje ste se molili kao i prije, ali sad ste se već počeli pitati: *Božje, gdje si?! Stigli ste u pustinju!*

Postoji razlog za tu pustinju ili post od Božje prisutnosti. Bog vas priprema da postanete novi mijeh. Ne možete uliti novo vino, svježije djelovanje Božjeg duha, u stari mijeh.

U Isusovo doba mjehovi su se radili od ovčje kože. Kad bi se vino tek stavilo u nove mjehove, koža je bila savitljiva i širila se.

Mjehovi bi se lako razvukli i oblikovali prema vinu koje se ulijevalo. Međutim, s godinama bi bliskoistočna klima osušila mjehove, zbog čega bi postali lomljivi i kruti. Ako bi samo izlili staro i ulili novo vino, koža zbog krutosti i lomljivosti ne bi mogla izdržati ni težinu novog vina ni fermentaciju pa bi se lako kidala. Da bi riješili taj problem, uranjali su stare mjehove u vodu na nekoliko dana, a onda bi u njih utrljavali maslinovo ulje. To bi povratilo koži fleksibilnost i savitljivost.

To se, simbolično gledajući, događa i nama, jer smo mjehovi za duhovno novo vino. Nositelji smo Božje prisutnosti. Atmosfera u kojoj boravimo može isušiti našu mekanost za Božje putove. Nismo na nebu, živimo u pokvarenom okruženju zvanom svijet. Zato trebamo obnavljati umove. Da bi naši mjehovi ostali savitljivi – uvijek spremni za novo vino – moramo biti uronjeni u Božju Riječ. Pavao u Poslanici Efežanima 5:26 piše: „Da je (Isus) posveti, očistivši je u (crkvu) kupelji vode uz riječ“. Za nas je utrljavanje maslinova ulja u mjehove provođenje vremena u molitvi i traženju Gospodina. Ako budemo provodili vrijeme s Bogom, u Njegovoj riječi i u molitvi, naši će se umovi obnavljati te nećemo biti kruti u svojim metodama i putovima.

No, da bismo pomladili stare mjehove, prvo moramo izliti staro vino! To znači da u mijehu jedno vrijeme neće biti vina – neće biti opipljive Božje prisutnosti! To je post od Božje prisutnosti, ili kako stalno govorimo, suho razdoblje! U takvom razdoblju pripremamo se za promjenu!

Zašto Bog uklanja svoju opipljivu prisutnost od nas? Da nas iznervira? Ne, iako će se to dogoditi! Želi li nas odložiti na neku policu dok mu ne zatrebamo? Ne. Bog uklanja svoju prisutnost od nas da bismo ga još više tražili. Traženje nas mekša i tako ponovno postajemo savitljivi. Ljudi koji postanu kruti i nefleksibilni prestali su tražiti Gospodina. Fokusirali su se na svoje metode. Usmjerali su se na formule koje su izvukli iz prijašnjih pozitivnih iskustava.

To se dogodilo ljudima koji su slijedili Ivana Krstitelja. Pristupili su mu jer su vidjeli da Gospodin radi silne stvari kroz njega. Međutim, umjesto da se nastave boriti za nebesku nagradu – poznavati Boga blisko, postali su kruti u svojim uvjerenjima i metodama.

Svako Božje djelovanje donosi svježe učenje. Zdravi nauk i učenje sredstva su koja nas približavaju Božjem srcu. Međutim, ako se fokusiramo samo na učenje ili nauk, to će nas s vremenom dovesti u religiozno ropstvo ili legalizam ili u zabludu – ili u sve to.

Boga ne možete upoznati držeći se krute metode obožavanja, a ipak se mnogi kršćani nesvjesno tome podlažu. Ustanovljuju obrasce, korake i načine obožavanja. A onda, kada napokon steknu znanje da budu primjer kršćanina, prestanu *tražiti*, zadovoljivši se obrascima i tradicijom koju su razvili. Ipak se osjećaju praznima iako, da se njih pita, žive cjelovito evanđelje.

Jeremija 29:12-13 kaže:

Tada ćete me zazivati, dolaziti k meni, moliti mi se i ja ću vas uslišati. Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.

Molitva sama po sebi nije dovoljna za pronaći Boga. Mnogi su svezani religijskim formulama koje vjerno mole. Bog kaže da ga u molitvi trebamo tražiti svim svojim srcem. Očito je da ga trebamo tražiti i da to uključuje malo veći napor od uobičajenog. Uključuje strastvenu želju i potragu za Njegovim srcem. Zato Bog u Poslanici Hebrejima 11:6: kaže: „A bez vjere nemoguće je ugoditi Bogu jer tko mu pristupa, mora vjerovati da Bog postoji i da nagrađuje one koji ga traže.“

Pogledajmo sad ponovno Isusove riječi:

I nitko ne ulijeva novo vino u stare mjehove. Inače će novo vino proderati mjehove pa će se i ono proliti i mjehovi će propasti. Nego, novo vino neka se ulijeva u nove mjehove! I nitko pijuć staro, ne zaželi odmah novoga. Ta veli se: *'Bolje je staro'* (Lk 5:37-39)

Nitko naviknut na staro neće odmah poželjeti novo vino. Ključna riječ je „odmah“ jer smo ljudska bića s navikama i obrascima ponašanja. Bog mora slomiti naše zone udobnosti, prazneći nas od *staroga vina*, dopuštajući da prođemo kroz suho razdoblje pripreme *bez vina* da bismo mogli početi žeđati za *novim vinom*. Kad ste žedni, a nema ničega za piti, nećete se žaliti: „Ne želim novo vino, želim ono staro.“ Ako čeznete za Božjom prisutnošću i silom, bit ćete otvoreni za svježije djelovanje Božjeg duha u svom životu. Bit ćete poput Davida koji je u razdoblju pustinje rekao:

*Bože, ti si Bog moj;
gorljivo tebe tražim;
tebe žeđa duša moja, tebe želi tijelo moje,
kao zemlja suha, žedna, bezvodna. (Ps 63:1-2)*

David je žeđao za Božjom silom i prisutnosti. I zbog toga, kad je ušao u svoj poziv, bio je osjetljiv na ono što je Gospodin želio – za razliku od kralja Šaula koji je sve radio na svoju ruku, a ne onako kako je Bog želio.

Još jedan boravak u pustinji

Kao što sam rekao ranije u ovom poglavlju, moja prva prava služba poučavanja bila je kad sam bio pastor za mlade. Televizijska emisija postigla je veliki uspjeh. Pokrenuli smo i radijske evangelizacijske spotove na drugoj najslušanijoj radijskoj postaji u našem kraju. Sve je bilo sjajno.

A onda jednoga dana, dok sam molio, Božji mi je Duh rekao da stiže promjena: „Nećeš više biti pastor za mlade“, rekao je, „poslat ću te u crkve i na konferencije u gradove od istočne do zapadne obale SAD-a; od kanadske do meksičke granice; od Aljaske do Havaja...“

Rekao sam Lisi što mi je Duh govorio i nas smo dvoje razmišljali o tome u srcu, ne dijeleći to ni s kim drugim, osim s prijateljem pastorom iz druge zemlje. Bog je rekao da će to učiniti, a ja sam znao da ako mi je to stvarno On govorio, ne moram mu pomoći da to i ostvari.

Međutim, ništa se nije događalo više od godinu dana. Tijekom tog razdoblja čekanja, bilo mi je teško ući u Božju prisutnost, a na kraju je postalo skoro nemoguće. U molitvi sam provodio više vremena nego ikada prije, a svejedno se činilo da moje molitve ne idu dalje od stropa. I ne samo to, vizija koju sam imao za mlade nekako je sve više bljedila (staro se vino izlijevalo). Što sam više molio, vizija je bila sve dalje. Izvana se ništa nije promijenilo, ali u meni je zamrla želja.

Provodio bih sate u molitvi prije službe za mlade, a nekoliko puta sam čak molio Boga da netko drugi propovijeda. Na službe bih išao osjećajući se prazno, ali Božja bi se prisutnost svejedno spustila na mene poput pokrivača dok bih služio. Kad bih završio i bio na putu doma, prisutnost bi se opet digla i ne bi je bilo tjedan dana!

Da stvar bude gora, usred svega toga prolazili smo kroz vanjske i unutarnje nevolje kao nikada prije. Pitao sam se što nije u redu sa mnom, priznavao sam svaki grijeh kojeg sam se mogao sjetiti, ali nije dolazilo do olakšanja od te suhoće.

Jednoga dana, nakon što sam pokušavao dokučiti koji sam grijeh počinio, Gospodin mi je rekao: „Nisi u pustinji jer si sagriješio! Pripremam te za nadolazeću promjenu.“

U meni je oblikovao karakter koji mi je bio potreban da iznesem poziv u nadolazeću službu. Pogledajmo Izaiju 43:18-19:

Ne spominjite se onog što se zbilo, nit' mislite na ono što je prošlo.

Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate?

Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši.

Nešto kasnije u knjizi ispričat ću vam kako je Bog u svoje vrijeme čudesno otkrio detalje „promjene koja dolazi“. Sve to vrijeme, usred najtežih dana u pustinji, Gospodin je pripremao rođenje naše službe u SAD-u i s vremenom diljem svijeta.

Dragi moji prijatelji, Bog će prouzročiti da se vaše *staro* vino osuši, tako da kad *novo* dođe, i nevolje s njim, nećete poželjati vratiti se na *staro*.

NAŠA SE SREĆA
NE TEMELJI NA TOME
KAKO SE OSJEĆAMO,
NEGO NA TOME **TKO JE ON.**

PUSTINJA NIJE KAZNA
VEĆ BOŽJA PRIPREMA
ZA OSTVARENJE NJEGOVA
OBEĆANJA.

U KRISTU MOŽEMO
BITI JEDNAKO ZADOVOLJNI
U SUHIM RAZDOBLJIMA
KAO I U OBILJU.

ON NAS KUŠA
I PONIŽAVA
U PUSTINJI
DA MOŽEMO
SPOZNATI PRAVU
PRIRODU
SVOJIH SRCA.

VAŠ KARAKTER
JE PUNO
VAŽNIJI OD VAŠEG
POMAZANJA.

Za besplatno preuzimanje i video streaming
posjetite CloudLibrary.org

6

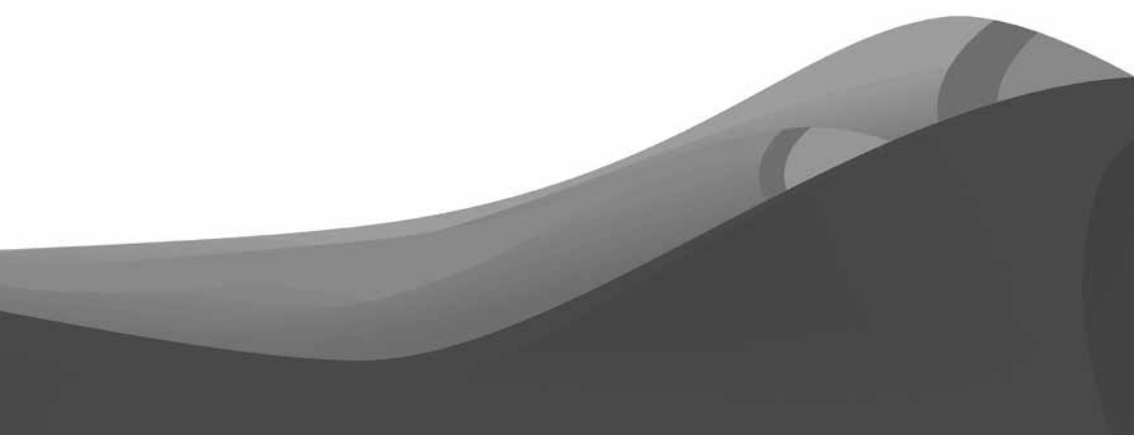
NEBESKA NAGRADA

Neki se ljudi stalno vraćaju u prošlost, kopajući po teškoćama kroz koje su prošli, a onda gledaju u budućnost, očekujući još više nevolja, pa cijeli život posrću i teturaju.

—D. L. Moody

Braćo, ja nipošto ne smatram da sam već dohvatio. Jedno samo: što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, posežem, k cilju trčim, ka nebeskoj nagradi poziva Božjeg u Kristu Isusu.

—Fil 3:13-15

Apostol Pavao je napisao dvije trećine novozavjetnih poslanica i započeo mnoge poganske crkve. Njegova se služba proširila po cijelome svijetu, a ipak je, na kraju životnoga puta, rekao: „Ne smatram da sam dohvatio“. Nije bio zadovoljan – dokle god ne dođe do kraja utrke i primi nebesku nagradu.

Da bismo dovršili trku i primili nagradu, prvo u srcu moramo prihvatiti da još uvijek nismo postigli niti dohvatili.

Nismo još usavršeni; moramo se nastaviti mijenjati i rasti. Mojsije je imao nevjerojatan poziv na svom životu, vodio je narod od tri milijuna ljudi, činio velika čudesa i znakove kao nitko drugi u Starome zavjetu. Međutim, Bog kaže da je Mojsije bio najponizniji (otvoren za učenje) čovjek na svijetu. Nije smatrao da je već dohvatio nego je dohvaćao ono što je pred njim, ne bi li završio trku i zadobio nebesku nagradu. Da bismo rasli i mijenjali se, moramo biti spremni učiti.

Druga stvar koju moramo napraviti da bismo dovršili trku za Boga jest *zaboraviti ono (pobjede i poraze) što je za nama!* Ponavljam, evo što Bog kaže u Izaiji 43:18-19:

Ne spominjite se onog što se zbilo, nit' mislite na ono što je prošlo. Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate? Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši.

Stari porazi, odbacivanja ili grijesi, ako im se budemo vraćali, zapriječit će naš napredak u Kristu. Međutim, čak nas i stare pobjede mogu zadržati. Ako smo previše samouvjereni i sigurni u sebe pa se počnemo oslanjati na stara postignuća, propustit ćemo ono što Bog ima za nas sada. Upravo to Bog govori u Izaiji 43. Ono što se zbilo dolazilo je od Njega, ali da bismo mogli krenuti dalje i postići ono što On traži od nas, moramo biti spremni napustiti putove kojima nas je Bog vodio u prošlosti. Ako to ne učinimo, mogli bismo postati stari mijeh.

Pavao također spominje tu istinu:

Kad sam bio dijete, govorio sam kao dijete, mislio sam kao dijete, sudio sam kao dijete. A kad postadoh zreo čovjek, odbacio sam ono što je bilo dječje.

Doista, sada gledamo kroza ogledalo, u zagonetki, a tada – licem u lice!

Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno, kao što sam i spoznat! (1 Kor 13:11-12)

Nije loše biti dijete; ali dijete je nezrelo. Kad sam imao pet godina, cijeli svijet mi se vrtio oko Tonka kamiona i Lego kocki. A najveće postignuće mi je bilo naučiti abecedu. Svijet sam promatrao kroz tamno staklo jer nisam bio dovoljno zreo da se nosim sa zahtjevnijim i većim aspektima života.

Kad sam imao 18 godina, Tonka kamioni i Lego kocke postale su stvar prošlosti. Nakon godina sazrijevanja, svijet sam promatrao kroz staklo koje više nije bilo toliko tamno. Moja razina i sposobnost razumijevanja su narasli. Kad se 18-godišnjak ponaša kao da ima pet godina, to nije normalno. Kada rastemo, odbacujemo i zaboravljamo stare, djetinje putove i razmišljanja koji više nisu korisni niti mogu zadovoljiti naše potrebe ili želje.

Slično tome, kada rastemo u Božjim stvarima, prolazeći kroz životna razdoblja, trebamo odbaciti stare, nezrele stvari. Pavao je rekao da sada Božje putove i Njegovu slavu promatramo djelomično, ali težeći za nebeskom nagradom, gledat ćemo sve jasnije, dok ne vidimo Boga licem u lice. Drugim riječima, upoznat ćemo ga kao što On nas poznaje!

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#6 Popis stvari koje ne trebate napraviti

U pustinji – sudeći prema onome što nam Pismo kaže o tužnom iskustvu Izraelaca – ne bismo trebali raditi neke stvari dok smo privremeno na tom bezvodnom mjestu. Zapravo, taj nam popis stvari koje ne trebamo raditi može poslužiti za bilo koje razdoblje našeg kršćanskog života, ali kušnja na te grijehе svakako je veća za vrijeme borbe u pustinji. Navest ću dio popisa:

1. Žuditi za zlim stvarima. Kada nam je teško, ponekad mislimo da ćemo se bolje osjećati zbog zlih stvari, čak da će nas usrećiti.
2. Obožavati idole. To znači zadovoljavati vlastite želje za koje znamo da su protivne Božjoj riječi. Voljeti nekoga ili nešto više od Isusa.
3. Predati se seksualnoj kušnji i nemoralu.
4. Kušati Gospodina.
5. Prigovarati, prigovarati, prigovarati.

U prvoj poslanici vjernicima u Korintu, Pavao kaže da od naših predaka u pustinji možemo naučiti što ne bismo trebali raditi:

Jer ne bih, braćo, htio da budete u neznanju: oci naši svi bijahu pod oblakom i svi prijeđoše kroz more...

Ali većina njih nije bila po volji Bogu: ta poubijani su po pustinji. To bijahu pralikovi naši: da ne žudimo za zlima kao što su žudjeli oni (1 Kor 10:1; 5-6).

Izraelci su platili visoku cijenu pa bi nam bilo bolje da učimo iz njihova primjera.

Dragi moji prijatelji, u pustinji možete pronaći Božje putove, čak i Njegovo srce, ali morate biti uporni i u srcu čvrsto odlučiti: „Bože, vjerujem da si dobar i da me voliš čak i kad ne osjećam tvoju dobrotu i ljubav.“

Što je nebeska nagrada o kojoj Pavao govori? Objasnio je u prethodnom stihu. Filipljanima 3:10 kaže: „da upoznam njega i snagu uskrsnuća njegova i zajedništvo u patnjama njegovim.“ Nebeska nagrada je biti oblikovan u sliku Njegova Sina, Isusa Krista – poznavati ga kao što On poznaje nas! Dok ne postignemo taj cilj, ne bismo trebali biti zadovoljni i nikada ne bismo trebali prestati tražiti Božje srce.

Treća stvar koju moramo raditi da bismo zadobili nebesku nagradu je „trčati prema cilju“! Trčati i napredovati znači da će sigurno biti otpora ili pritiska. U želji za poznavanjem Gospodina sigurno ćemo naići na protivljenje.

Đavlu je najveća prijetnja netko tko je sličan Isusu Kristu i sile tame borit će se protiv toga više nego protiv ičega drugoga. Kad su vjernici slični Kristu, više ne žive za sebe nego za Onoga koji živi u njima. Tada mogu ući u izobilje i silna očitovanja života u Kristu. Zato Pavao kaže da, ako ga želimo poznavati, moramo biti

dionici Njegovih patnji. Patnja tijela o kojoj govori znači umrijeti sebi, a to će onda donijeti uskrsli život! Petar piše:

Dakle, budući da je Krist trpio u tijelu, i vi se oboružajte istim mišljenjem – jer tko trpi u tijelu, okanio se grijeha – da vrijeme što vam u tijelu još preostaje proživite ne više po ljudskim požudama, nego po Božjoj volji (1 Pt 4:1-2).

Kada trpimo u tijelu, više nismo vođeni niti usmjereni na vlastite putove, slijedeći grešne želje i požude ovoga svijeta. U nama Krist oblikuje svoj karakter! To je cilj kojem trebamo težiti.

Trpjeti s Kristom

Što su Kristove patnje? Mnogi su to krivo shvatili jer su određena vjerska učenja iskrivila taj biblijski pojam. Patnja nije smrt kao posljedica bolesti ili nedostatak novca da platite račune. To *ne znači* tjednima gladovati pa će Bog biti dirnut vašom žrtvom. Patnja nije žrtva – već poslušnost! Pisac Poslanice Hebrejima jasno kaže što su Kristove patnje:

On je u dane svoga zemaljskog života sa silnim vapajem i suzama prinosiso molitve i prošnje Onomu koji ga je mogao spasiti od smrti. I bi uslišan zbog svoje predanosti: premda je Sin, iz onoga što prepatis, nauči se poslušnosti (Heb 5:7-8).

Isus nije donio poslušnost na zemlju, morao se naučiti slušati. A naučio se slušajući svoga Oca kad je bilo lakše ne poslušati. Nije išao za tim da udovolji ljudima nego Bogu. Znao je da će dugoročno svi ljudi imati koristi od njegove poslušnosti. Petar kaže da je pravo trpljenje život prema Božjoj volji, suprotno ljudskim požudama (1 Pt 4:2).

Kristove patnje zapravo su hod po Božjem putu kad nas naš um, osjećaji ili fizička osjetila navode da idemo lakšim putem, da uđemo u kompromis ili se prepustimo zadovoljstvima. To se često događa kad nam Bog kaže da idemo nekim putem, ali nas naši prijatelji, kolege na poslu ili drugi navode da idemo drugim putem. Nažalost, često se dogodi da nam se upravo najbliže osobe suprotstave na takav način. Klasičan primjer je kad se Petar usprotivio što Isus mora ići na križ i umrijeti:

Otada poče Isus upućivati učenike kako treba da pođe u Jeruzalem, da mnogo pretrpi od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca, da bude ubijen i treći dan da uskrsne. Petar ga uze na stranu i poče odvrćati: »Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!« Isus se okrene i reče Petru: »Odlazi od mene, sotono! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!« (Mt 16:21-23)

Isus je rekao svojim učenicima da će morati, da bi poslušao Boga, otići u Jeruzalem, patiti, biti ubijen i potom uskrsnuti treći dan. Petar očito nije čuo onaj dio o uskrsnuću jer inače ne bi bio toliko uznemiren Isusovom izjavom o nadolazećoj smrti.

Čujete li Petrove misli?

Samo malo, ti si Mesija (to mu je upravo bilo otkriveno), trebao bi uspostaviti kraljevstvo i obnoviti Izrael. Ostavio sam svoj posao, ženu i obitelj da te slijedim. Izgubio sam prijatelje zbog tebe. Toliko sam vremena uložio. Stekao sam određeni ugled. Vjerski vođe u sinagogi misle da si lud; novine i časopisi stalno pišu koliko si kontroverzan. Ti si glavna vijest na društvenim medijima, a većina onoga što se piše o tebi je negativno. Mnogi priznati teolozi i vođe smatraju da si heretik. I sad pričaš o smrti. A što će onda biti

sa mnom? Toliko sam vremena potrošio na to da te slijedim i sad ćeš me ostaviti samo s lošim ugledom.

Zatim se Petar izlanuo: „Ne, Gospodine, ne možeš to učiniti!“ (parafrazirano). Isus je brzo morao pokazati da su Petrove riječi sebične i svjetovne. Nije stvari promatrao iz Božje perspektive. Svijet ima svog učitelja, Sotonu („bog ovoga svijeta“, 2 Kor 4:4) koji gleda svoju korist. A Kraljevstvo nebesko potpuno je suprotno od toga. Zato, da bismo ispunili Božju volju, moramo plivati protiv struje ovoga svijeta, čak i kad to znači da ćemo ići protiv „brata ili sestre u Gospodinu“ čije je mišljenje pod velikim utjecajem ovoga svijeta. Petar nije bio loš čovjek, ali njegov je misaoni proces po tom pitanju bio oblikovan od svijeta, a ne Krista. Odupirao se promjeni svojih pogleda na stvari.

Još jedan primjer toga vidimo u situaciji kad su Izraelci poslali uhode u Kanaan. Bili su u pustinji više od godinu dana kad je Bog rekao Mojsiju da pošalju uhode koji će izvidjeti situaciju i prikupiti informacije o Obećanoj zemlji koju je htio da osvoje. Mojsije je odabrao 12 vođa, po jednog iz svakog plemena. Dvojica od njih bili su Jošua i Kaleb.

Kad su se obavještajci vratili iz svoje špijunske misije, dali su različite izvještaje onoga što su tamo vidjeli i što bi trebali učiniti po tom pitanju. Desetorica su rekla:

Ali je jak narod koji u onoj zemlji živi, gradovi su utvrđeni i vrlo veliki. A vidjesmo ondje i potomke Anakove. Amalečani borave u negepskom kraju; Hetiti, Jebusejci i Amorejci žive u brdu; a Kanaanci se nalaze uz more i duž Jordana... Ali ljudi što su s njim išli odvratit će: »Ne možemo ići na onaj narod jer je jači od nas.« I počnu ozloglašivati Izraelcima zemlju koju su izviđali: »Zemlja kroz koju smo prošli da je

izvidimo zemlja je što proždire svoje stanovništvo. Sav narod što ga u njoj vidjesmo ljudi su krupna stasa (Br 13:28-29; 30-31).

Kaleb i Jošua dali su potpuno drugačiji izvještaj:

Kaleb ušutka narod oko Mojsija i progovori: »Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!« Ako nam Jahve bude dobrostiv, u tu će nas zemlju dovesti i dat će nam je. To je zemlja u kojoj teče med i mlijeko. Samo, nemojte se buniti protiv Jahve! Ne bojte se naroda one zemlje: ta on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Jahve! Ne bojte ih se!« (Br 13:30; 14:8-9)

Svih 12 uhoda išlo je zajedno izvidjeti zemlji. Vidjeli su istu zemlju, iste gradove i ljude. Zašto su onda deseterica dala jedan izvještaj, a dvojica drugi? Zbog njihovog pogleda na stvari!

Bog je za Kaleba i Jošuu rekao da je u njima drukčiji duh jer su mu bili poslušni (Br 14:24). Drugim riječima, nisu išli za tim da zadovolje ljudske želje nego da ispune Božju volju. Gledali su na stvari iz Božje, a ne iz ljudske perspektive u kojoj čovjek brine samo o sebi. To je ključ razumijevanja zašto je 10 uhoda vidjelo stvari na drugačiji način od Jošue i Kaleba. Više su se brinuli za vlastiti komfor, sigurnost i obitelji nego da ispune Božje želje. Vodili su se time da ostvare korist za sebe, a ne za Božje kraljevstvo. Nisu shvatili da ih Bog nikada neće ostaviti i da će im pomoći da ostvare sve što On stavi pred njih. Takav iskrivljeni stav imali su i ostali Izraelci jer čitamo:

Svi su Izraelci mrmljali protiv Mojsija i Arona. Sva im je zajednica govorila: »Kamo sreće da smo pomrli u zemlji egipatskoj! Ili da smo pomrli u ovoj pustinji! Zašto nas Jahve vodi u tu zemlju da padnemo od

mača, a žene naše i djeca da postanu roblje? Zar nam ne bi bilo bolje da se vratimo u Egipat?» (Br 14:2-3)

Izraelci su čeznuli za „dobrim starim vremenima“ u Egiptu, kad su im trbusi bili puni i imali su kakvu-takvu stabilnost. Iako su tad bili robovi, ovo s čim su se sad suočavali činilo im se puno gore čak i od ropstva. Svi su se odupirali nužnoj promjeni. Sigurnost su pronašli u pustinji jer su je poznavali iako su njihov nomadski stil života i način prehrane bili daleko od idealnog. Zbog toga nikada nisu ušli u Obećanu zemlju i nikada nisu ispunili Božju volju za svoje živote.

Jošua i Kaleb su, s druge strane, *ustrajali*. Otpor na koji su naišli dolazio je od njihove vlastite „braće“ koja su ih htjela ušutkati: „I dok je sva zajednica već mislila da ih kamenuje“ (Br 14:10). Oni koji su se opirali Jošui i Kaleb i dalje su imali neobnovljene umove, navikli misliti i gledati na stvari poput ovoga svijeta. I bili su zarobljeni u svojim putovima.. i u „pustinjskom načinu razmišljanja“ .

Poput Jošue i Kaleba, i apostol Pavao je rekao da je morao zaboraviti ono što je za njim i trčati, ustrajati prema nebeskoj nagradi (Fil 3:14).

Pogledajmo ponovno u Izaiju 43:18-19 jer bismo u tim stihovima mogli naći ohrabrenje:

Ne spominjite se onog što se zbilom, nit' mislite na ono što je prošlo.

Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate?

Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši.

Nažalost, čak i danas mnogi bi radije ostali u „sigurnosti“ svoga ropstva nego trčali prema slobodi i ispunjenju Božje volje za svoje živote. Više se boje promjene koja je pred njima nego grozne, ali poznate situacije u kojoj se nalaze. Drugi su pak zadovoljni onime

što im je Bog učinio u prošlosti, nespremni da idu u nove izazove. Bog je uistinu učinio veličanstvene stvari kroz njih, ali oni i dalje žive na staroj slavi prethodnih uspjeha.

Poslušnost Bogu donosi život i slobodu te je jedini način da nađemo istinsko ispunjenje. Međutim, možda vam se čini nemoguće da u trenutnim okolnostima ustrajete prema ostvarenju nebeske nagrade. Bog je kroz Izaiju rekao da će učiniti nešto novo, ali da će put napraviti u pustinji. Drugim riječima, slijedeći Božjeg Duha u onome što želi da ostvarimo naći ćemo se u situaciji koja će se činiti bezizlaznom i suhom. Ali kao što znamo, što je ljudima nemoguće, Bogu je moguće (Lk 18:27). Jer na drugoj strani te pustinje u kojoj se nalazite obilan je život, postignuće i ispunjenje.

Ne budite poput 10 uhoda i ostalih Izraelaca koji nisu bili voljni ići za Božjim željama, opirući se promjeni koja bi ih izbavila iz ropstva pustinje. Umjesto toga, s pouzdanjem trčite prema obećanoj zemlji Božje nebeske nagrade za vas!

7

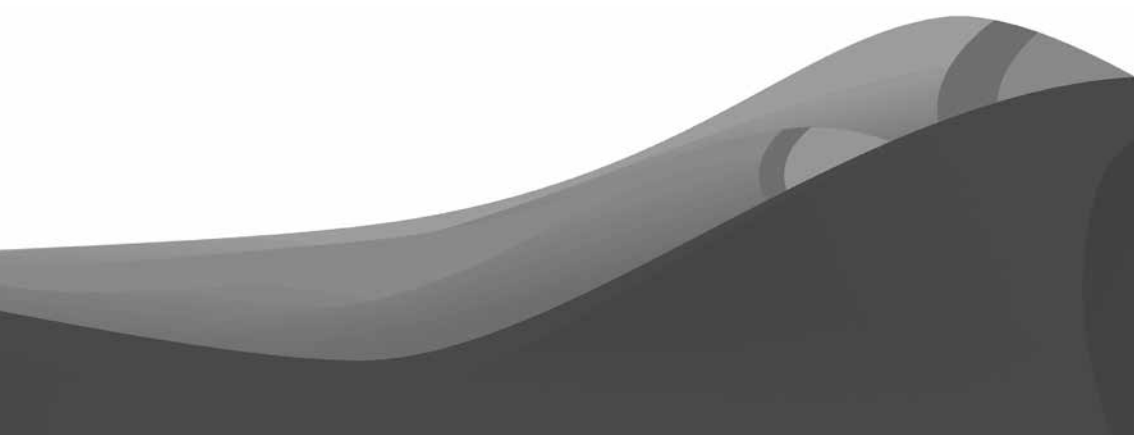
BOŽJA AUTOCESTA

Nevolje nisu obično sredstvo. One su Božje najučinkovitije sredstvo za duhovno sazrijevanje. Okolnosti i događaji koje vidimo kao prepreke često su upravo ono što nas lansira u razdoblja intenzivnog duhovnog rasta. Kada to počnemo vjerovati, shvaćajući da je riječ o duhovnoj životnoj činjenici, lakše ćemo se nositi s nevoljama.

—Charles Stanley

Glas viče: "Pripravite Jahvi put kroz pustinju. Poravnajte u stepi stazu Bogu našem."

—Iz 40:3

Koliko god se činilo čudnim, pustinja je mjesto na kojem je Bog izgradio autocestu! Tu je Njegov put, autocesta do uzvišenog života i razmišljanja na Božji način.

U cijeloj povijesti, tek su nekolicina slijedila tu autocestu. Ali sada Bog mnoge priprema da krenu tim putem. To vidimo u Izaiji 35:6,8:

*Jer će u pustinji provreti voda, i u stepi potoci...
Bit će ondje čista cesta, a zvat će se sveti put.*

Božja autocesta u pustinji nema oznaku ni ime poput I-95 ili Put 66. Zove se jednostavno „svetost“.

Jedna od definicija svetosti je „stanje potpune čistoće“. Isus kaže: „Blago čistima srcem: oni će Boga gledati“ (Mt 5:8). Isus se neće vratiti po nesvetu ili nečistu crkvu; vratit će se po crkvu bez ljage i mane.

Prije nekoliko desetljeća, dok sam još bio mladić koji je tek ulazio u službu, Gospodin mi je pokazao u molitvi da će početi pročišćavati moj život. Uzbudeno sam rekao Lisi: „Bog će ukloniti moju nečistoću“, nastavivši joj nabrajati koje će sve nepoželjne stvari maknuti. (Možda je i ona dodala nekoliko stvari!)

A onda se, iduća tri mjeseca, ništa nije dogodilo. Zapravo, sve je postalo još gore i shvatio sam da mi još više treba čišćenje. Upitao sam Gospodina: „Zašto su se moje loše navike odjednom pogoršale, a ne poboljšale?“

„Sine“, odgovorio je. „Rekao sam da ću te ja očistiti. A ti to pokušavaš učiniti sam, u svojoj snazi. Sad ću to učiniti na svoj način.“ Nisam imao pojma da je to bio početak mog prvog odlaska u pustinju i da ću tamo ostati 18 mjeseci.

Njegovi putovi nišu naši putovi

Na početku mog kršćanskog života, čuo sam za službu T. L. Osborna. Dr. Osborn je bio izvanredan službenik i pisac koji je, zajedno sa svojom ženom Daisy, vodio silnu službu čudesa i iscjeljenja, tijekom nekoliko desetljeća, po cijelome svijetu. Kroz njihovu se službu spasilo više desetaka milijuna ljudi.

Možete misliti koliko sam bio uzbuđen kad sam trebao upoznati dr. Osborna prilikom njegova posjeta Dallasu, kad je došao propovijedati u našu crkvu. Što je još bolje, budući da sam imao službu dočekivanja gostiju govornika, mogao sam osobno upoznati nevjerojatnog T. L. – a. Kad bih bio s njim, osjećao sam se kao da sjedim s Isusom.

T. L. je nekoliko puta dolazio u našu crkvu i jako smo se zblížili. Dao mi je sve knjige koje je kao mladi propovjednik proučavao dok se pripremao za službe. Dao mi je i puno svoje odjeće (bili smo otprilike iste veličine) u dva navrata. U to vrijeme, Lisa i ja nismo imali novaca da se dobro oblačimo, tako da mi je koristilo to što mi je poklonio svoju odjeću. Nakon tih posjeta, on i Daisy su meni i Lisi postali poput oca i majke.

Godinama prije toga, dok sam još radio u poslovnom svijetu, na jednoj mi je službi, dok je T. L. propovijedao, Duh Sveti šapnuo: *Jednoga ćeš mu dana služiti. Radit ćeš s dr. Osbornom.* Tada mi se činilo da je to potvrda da ću biti u njegovu timu te da ću u budućnosti imati službu sličnu njegovoj.

Međutim, u međuvremenu se ništa nije dogodilo – i dalje sam bio u pustinji. Osborni su sjedište svoje službe imali u Tulsu, ali su živjeli u Orlando. Kako je vrijeme prolazilo, toliko velik sam unutarnji poticaj osjetio da trebam započeti službu da sam se odlučio preseliti u Orlando da bih mogao biti bliže Osbornima. Na umu sam imao dva cilja. Kao prvo, tako ću jasno dati do znanja T. L. – u da više ne služim u crkvi. On je bio čovjek besprijekornog karaktera. Znao sam da me nikada neće povući iz moje crkve. Kao drugo, Lisa i ja ćemo živjeti u Orlando pa će nam biti lakše stupiti s njima u službu. Ako se doselim na Floridu, bit ću mu stalno na raspolaganju.

Sve je to bilo malo pretjerano – znam. Ali toliko sam silno htio „pomoći“ Bogu da me uvede u moj pravi poziv.

Zakazao sam sastanak s mojim pastorom u Dallasu da mu kažem kako odlazim i selim se u Orlando. Noć prije tog sastanka, tri pastora iz tri različita grada su me nazvala. Svaki od njih, kad je saznao što namjeravam učiniti idućeg dana, postavio mi je isto pitanje: „Slaže li se Lisa u potpunosti s tobom?“

Nije se slagala. Nekoliko mi je puta rekla: „Johne, napraviti ću što želiš, ali ne mogu ti reći da u srcu osjećam da je to ono što trebamo učiniti.“ Odbacio sam njene komentare. Mislio sam: *Lisa to jednostavno ne vidi, a budući da sam ja glava kuće, mora mi se podložiti.* Uf, koliko su samo nezrele i glupave bile te moje misli.

Kad me treći pastor nazvao te večeri, i kad mi je postavio isto pitanje kao prethodna dvojica, nešto se slomilo u meni. Otvorile su mi se oči i mogao sam vidjeti da pokušavam pomoći Bogu da ostvari svoj plan umjesto da ga pustim da to sam učini.

Idućeg smo se dana Lisa i ja našli s našim pastorom i njegovom ženom. Rekao sam im zašto sam zatražio sastanak, ali da sam nakon tri poziva večer prije toga promijenio mišljenje. Bili su vrlo

ljubazni, rekavši nam da i dalje žele da ostanemo s njima. I dalje sam mogao vršiti svoju službu.

Osjećao sam se kao da mi je ogroman teret pao s ramena i bio sam spreman vidjeti što Bog radi u našim životima. Nisam ni slutio da proces čišćenja još nije bio završio. Trebao je doći još jedan val, a počeo je tog istog dana.

Samo šest sati nakon sastanka s pastorom i njegovom ženom, bio sam kući, presvlačeći se u odjeću za vježbanje jer sam išao na košarku s braćom iz crkve. Zazvonio je telefon. Nazvao me T. L. Osborn! U najmanju ruku, bio sam u šoku.

Tijekom tog 90-minutnog razgovora, ponudio je Lisi i meni pozicije u svojoj službi. Trebali smo pomoći Daisy i njemu, putujući s njima po cijelome svijetu. Također smo trebali započeti crkvu u Tulusi koja bi s vremenom postala prototip za podizanje drugih crkava. Cilj bi bio započeti slične crkve u mjestima diljem svijeta gdje će održavati velike evangelizacijske kampanje.

Neprestano sam tijekom tog telefonskog razgovora razmišljao: *Oče, znao sam da ćeš nešto napraviti, ali ni slutiti nisam mogao da će biti tako brzo!* Teško je riječima opisati šok i uzbuđenje koje sam osjećao dok sam, razgovarajući s T. L. – om bio potpuno siguran da je to izlaz iz pustinje koji sam toliko željno očekivao. Bio sam toliko sam sretan da mi se činilo da ću glavom lupiti u strop ako skočim od sreće. Nakon što smo završili razgovor, otišao sam van zahvaliti Bogu, ali osjetio sam oklijevanje u duhu, poput nelagodnog, mučnog osjećaja u dubini srca.

Pomislio sam: *Ne, Bože, ne, ne, ne. Ne možeš mi to učiniti! To si mi davno obećao, da ću jednoga dana raditi za T. L. Osborna! Ne možeš mi sad reći „ne“.*

No, osjećaj nije odlazio. Tri puna dana sam ga se pokušavao riješiti u molitvi. „Bože, daj mi radost u vezi s tim!“ Vapio sam. Lisa je također osjećala oklijevanje iako je i ona stvarno htjela raditi s Osbornima.

Na kraju sam zaključio da to oklijevanje nikako ne može biti od Boga (još jedan nezreli i čak opasan potez s moje strane). Tako smo Lisa i ja odletjeli u Oklahomu na razgovor i činilo se kao da sve sjeda na svoje mjesto. T. L. i Daisy su nam službeno ponudili mjesto u službi i upoznali nas s cijelim svojim timom na Božićnoj zabavi.

Vratili smo se u Dallas, dao sam ostavku na svoju poziciju u crkvi. Međutim, osjećaj nije otišao. Sate i sate sam proveo u molitvi, ali i dalje sam osjećao teret. Pokušao sam dugim molitvama otjerati taj nelagodan osjećaj. Ali ništa se nije mijenjalo.

Na kraju sam rekao Lisi: „Ne znam što se događa, ali nešto nije u redu.“ Složila se: „I meni se tako čini.“

Nazvao sam T. L. –a, objasnivši mu kako se osjećam. Rekao je: „Nađimo se svi zajedno da razgovaramo o tome.“ Otišli smo u Tulsu i nakon dvosatnog sastanka, T. L. je rekao: „Ponudili smo vam poziciju jer vas stvarno volimo i znamo da vi volite nas. Ali počinjemo misliti da to možda nije od Boga.“

„Ni ja ne razumijem“, rekao sam, „ali mislim da si u pravu.“ Jedva sam vjerovao da mi te riječi izlaze iz usta. Bilo mi je teško natjerati se da ih uopće izgovorim. To je bio moj životni san, da surađujem s T. L. Osbornom.

Tih sam godina običavao rano ustati i moliti sat i pol do dva sata vremena. Ali nakon razočarenja vezanog uz mog heroja, dr. Osborna, gotovo dva tjedna jedva sam molio kad bih ujutro izašao van. Činilo mi se da samo mogu plakati. Vrtio sam u nevjerici sve

što mi se dogodilo zadnjih nekoliko mjeseci. Tuga je bila golema. Kao da mi je umro netko jako blizak. Nakon dva tjedna, bio sam na mjestu gdje me nitko nije mogao čuti pa sam iz sveg glasa povikao: „Zašto?! Zašto si me naveo da odustanem od ovoga? Prije šest godina upravo si mi Ti progovorio, rekavši mi da ću raditi za njega. Zašto?!“

Nikada neću zaboraviti što mi je Gospodin tada rekao: „Zato što sam htio vidjeti služiš li meni ili snu.“

Ostao sam zapanjen.

Potom je rekao: „Zato sam rekao Abrahamu da žrtvuje Izaka jer sam htio vidjeti je li njegova ljubav za mene slabija od obećanog blagoslova koji sam mu dao. Htio sam vidjeti služi li snu, meni da bi ostvario taj san ili služi meni i pouzdaje se u mene za ostvarenje tog sna.“

Kao da je tom jednom jedinom rečenicom odgovorio na sva pitanja s kojima sam se borio proteklih nekoliko tjedana. I prvi put u 18 mjeseci osjetio sam eksploziju radosti u duhu. Kao da se moj život ponovno otvorio; prepoznao sam koliko sam blagoslovljen u tom trenu. Uvidio sam da sam oženjen za prekrasnu ženu. Shvatio sam da imamo prekrasnu malu bebu. Ponovno sam se zaljubio u svoju ženu i u svog sina. Sjetio sam se da živimo u potpuno novom stanu koji je trideset koraka udaljen od divnog bazena i da nam je većina godine sunčana. Ništa od toga nisam vidio jer sam se toliko dugo bavio pritiskom u vezi službe – a mislio sam da to moram raditi da bih ugodio Bogu.

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#7 Pažljivo birajte prijatelje

Možda nas ne bi trebalo čuditi da su nam često najveći kritičari i protivnici ljudi za koje smo mislili da su s nama u istom timu! Nerijetko progonstva dođu upravo od nekoga koga smo smatrali prijateljem.

Pustinja može značiti pravo progonstvo i moramo biti svjesni da ćemo biti progonjeni ako budemo slijedili Krista. Apostol Pavao kaže: „A i svi koji hoće živjeti pobožno u Kristu Isusu bit će progonjeni“ (2 Tim 3:12). Progonstva su dio procesa pročišćavanja. A tko nas može progoniti? Kao prvo, obmanjivači – oni koji se uvlače u Božji narod, prave se da su vjernici, a zapravo nemaju srce za Boga. Zato Pavao govori o tome kako su se Janes i Jambres suprotstavili Mojsiju. Ti su ljudi bili dio Božje crkve, a ne stranci.

Pavao opisuje neka od progonstava i opasnosti s kojima se suočio, govoreći nam da su neke od nevolja koje je susreo uzrokovala „lažna braća“ (2 Kor 11:26).

U pustinji je itekako važno imati ljude koji vas vole i brinu o vama; koji će u vaše živote izgovarati Božju volju. Ne trebaju vam kritičari i oni koji vas potiču na neposlušnost Bogu, poput Jobove žene i njegovih prijatelja. A ne trebaju vam ni lažni proroci koji će vam laskati kad trebate korekciju. Trebaju vam oni koji vas vole i koji će vam govoriti Božju mudrost.

Ali pazite: ako vas netko počne kritizirati i čak vas kriviti da ste sami uzrokovali svoju pustinju, ta vam osoba možda nije iskreni prijatelj. Duh Sveti nas osvjeđuje o grijeh i često će iskoristiti nekoga da nam pomogne vidjeti naše pogreške i da se pokajemo. Ali stalne optužbe koje ne nude nikakvu nadu dolaze od neprijatelja. Budite oprezni!

Kad sad pogledam u prošlost, vidim da se ostvarilo ono što mi je Bog govorio za T. L. Osborna, da ću raditi za njega, jer sam uistinu imao tu povlasticu služiti mu puno puta kad bi dolazio u našu crkvu u Dallasu. Međutim, sad sam bio u situaciji da sam ostao bez posla. Vratio sam se u svoju crkvu da vidim ne bih li mogao dobiti nazad svoj stari posao. Sjećam se da sam došao prijatelju koji je tada bio jedan od pomoćnih pastora, rekavši mu: „Toliko se malim osjećam da mi se čini da bih mogao proći ispod vrata“ – upravo su to bile moje riječi. Svima sam rekao da ću raditi za T. L. – a i Daisy. Naš je pastor čak to najavio u crkvi – i sad je sve propalo.

Crkva mi se smilovala, ponudivši mi povremeni posao. Služio sam tamo još osam mjeseci. Onda se dogodila iduća faza onoga što je Bog pripremio za mene. Pozvali su me da budem član tima jedne od najbrže rastućih crkvi u SAD-u. Bio bih njihov pastor za mlade. Bilo je to čudo. Lisa i ja smo znali da nam je Bog otvorio vrata. Imao sam svježu viziju i novi život jer sam postao novi mijeh, spreman primiti svjež, novo vino.

Put pročišćenja

Stoljećima su, zapravo otkad je Isus napustio zemlju, Njegovi sljedbenici pokušavali postići posvećenje u vlastitoj snazi. Zapravo, sve su crkvene denominacije nastale kao posljedica uzaludnih napora za posvećenjem. A sve što trebamo učiniti jest osloboditi se od robovanja legalizmu jer je posvećenje djelo Božje milosti, a ne izvanjskih nastojanja tijela.

Bog je milostiv poniznima, a ne oholima. Ohola osoba misli da može postići posvećenje bez Božje pomoći, slijedeći pisana pravila, upute i zakone. Ponizna osoba zna da je to uzaludno i oslanja se na milost (snagu) našeg Gospodina. Blizak odnos s Bogom čist je jer samo kroz takav odnos možemo biti osnaženi da držimo zakone zapisane u našim srcima.

Mnogi od nas pokušali su postići svetost držanjem novozavjetnih zakona ili nebiblijskih uvjerenja, i nisu uspjeli u tome. Poput Židova koji su bezuspješno nastojali postići spasenje držanjem slova zakona, tako ni mi ne možemo hodati u posvećenju držanjem ikakvih pravila. Mnogi su se ograničili legalističkim idejama o određenom načinu ponašanja ili djelovanja koje je prihvatljivo. Sve te izvanjske granice postavljamo jedino zato da bismo pokušali iznutra ostati čisti.

Ali Boga ne zanima izvanjski oblik svetosti; On želi nutarnju promjenu srca jer samo će čisto srce proizvesti ispravno ponašanje. Isus je u Matejevom evanđelju 23:26 rekao: „Očisti najprije nutrinu čaše da joj i vanjšina bude čista“.

Ako želite imati čisto srce, nećete htjeti raditi ništa što bi osramotilo Isusa. Držat ćete se podalje od pornografskih stranica na Internetu i nećete se oblačiti izazovno. Muškarac ili žena se mogu hvaliti da se nikada nisu razvodili, a svejedno u srcu gajiti požudu za nekim u uredu ili povremeno gledati pornografske stranice na Internetu. Je li to svetost?

Ako vam je srce čisto, kompjuter ili telefon neće biti kušnja da pretražujete neželjeni sadržaj. Tehnologija nas sama po sebi ne čini nečistima nego ono što nam je u srcu. Ako nam je srce čisto, htjet ćemo samo ono što Bog želi.

Pustinja je jedan od načina na koji Bog pročišćuje naše motive i namjere. Bog priprema naša srca za svoj dolazak. Bog podiže generaciju koja će odražavati Njegovu slavu, a ne svoju – generaciju Njemu nalik, koja ima karakter poput Njega:

Pa u velikoj kući ima posudâ ne samo zlatnih i srebrnih nego i drvenih i glinenih; i jedne su časne, druge pak nečasne. Očisti li se dakle tko od toga, bit će posuda časna, posvećena, korisna Gospodaru, za svako dobro djelo prikladna (2 Tim 2:20-21).

Dvije su vrste posuda – časne i nečasne. Grčka riječ za „nečasno“, *atimia*, označava „sramotu, prijekor, stid i pokvarenost“. Grčka riječ za „časno“ je *time*, a znači „dragocjeno“. Bog kaže: „Ako odvojiš dragocjeno od bezvrijedna, bit ćeš usta moja“ (Jer 15:19). Dragocjeno se odvaja od bezvrijednoga čišćenjem ili izdvajanjem nečistoća.

Malahija je starozavjetni prorok koji je puno prorokovao o novozavjetnim vremenima. Problem s kojim se suočio je da nije poznavao novozavjetnu terminologiju. Zato je koristio termine poput „leviti“ i „svećenici“ da bi objasnio što vidi i što mu je Duh Sveti rekao o novozavjetnim kršćanima.

Malahija je prerekao da će Gospodin doći u svoj hram (svoju crkvu) prije nego dođe po svoj hram. Svrha: pročišćenje. Piše:

I zasjest će kao onaj što topi srebro i pročišćava. Očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinose Jahvi žrtvu u pravednosti (Mal 3:3).

Leviti nagoviještaju „kraljevsko svećenstvo“ (1 Pt 2:9), tj. Kristove sljedbenike u crkvi. Budući da Bog uspoređuje pročišćavanje tog svećenstva sa procesom pročišćavanja zlata i srebra, dobro je da razumijemo kako se zlato i srebro čisti. Govorit ću konkretno o zlatu jer je proces pročišćenja sličan za oba metala.

Zlato ima prekrasnu žutu boju te nježni metalik sjaj. Može ga se naći posvuda u prirodi, ali u malim količinama i rijetko u čistom stanju. Kad se pročisti, zlato je mekano, savitljivo i slobodno od korozije ili drugih tvari. Ako se pomiješa s drugim metalima (bakar, željezo, nikal), postaje čvršće, manje savitljivo i više korozivno. Ta se smjesa zove legura. Što je veći postotak drugog metala, zlato je čvršće. I suprotno, što je manji postotak, legura je mekša i fleksibilnija.

Jasno vidimo usporedbu: čisto srce pred Bogom je poput čistog zlata. Čisto srce je mekano i savitljivo: stoga, kao što Duh Sveti kaže:

*Danas ako glas mu čujete, ne budite srca tvrda kao u
Pobuni, kao u dan iskušenja u pustinji...
Nego hrabrite jedni druge dan za danom dok još
odjekuje ono:
Danas, da ne otvrdne tko od vas zaveden grijehom....
(Heb 3:7-8, 13).*

Grijeh je dodatak koji čisto zlato pretvara u leguru i čini naša srca tvrdima. Nedostatak mekanosti dovodi do gubljenja osjetljivosti, zbog čega ne možemo više čuti Božji glas.

Nažalost, danas su mnogi u tom stanju; imaju vanjski oblik svetosti, ali nemaju mekano srce koje gori za Isusom. Gorljivu ljubav za Bogom zamijenilo je hladno sebeljublje koje ide samo za zadovoljavanjem vlastitih požuda, udobnosti i gleda na svoju korist. Misleći da će pobožnošću steći osobnu korist (1 Tim 6:5), teže samo za obećanjima i dobrobitima, nesvjesno ili prigodno isključujući Onoga koji je obećanja i dao. U tom stanju zablude, zadovoljavaju se stvarima ovoga svijeta, očekujući da će osvojiti i nebesku nagradu! A to nije ono što Bog želi:

*Pobožnost čista i neokaljana jest: čuvati se
neokaljanim od ovoga svijeta (Jak 1:27).*

Isus će se vratiti po crkvu koja je sveta, bez ljage, mane i ikakve nečistoće (Ef 5:27), vjernike čija su srca nezagađena svjetovnim putovima.

Još jedna od značajki zlata je da je otporno na hrđu ili koroziju. Iako drugi metali potamne zbog atmosferskih prilika, to nije slučaj sa čistim zlatom. Mesing (žuta legura bakra i cinka), iako

sliči zlatu, ne ponaša se poput njega. Mesing lako potamni. Izgleda kao zlato, ali nema njegova svojstva. U crkvi postoje posude od mesinga, koje izgledaju kao da su od zlata, ali nisu. Samo će vatra pročišćenja pokazati razliku između to dvoje. Malahija kaže nakon procesa pročišćenja:

I tada ćete opet razlikovati pravednika od grešnika, onoga koji služi Bogu od onoga koji mu ne služi (Mal 3:18).

Vratimo se raspravi o pročišćavanju zlata. Visoki postotak drugog metala u zlatu ne samo da čini zlato čvršćim nego i podložnijim koroziji i hrđi. Atmosfera ovoga svijeta u tom slučaju lakše utječe na njega.

Danas su se brojni svjetovni putovi ušuljali u crkvu. Postali smo preplavljeni svjetovnom kulturom i zbog toga tamnimo. U SAD-u, crkvene su vrijednosti zagađene svjetovnošću. Mnogi su neosjetljivi i ne vide potrebu za pročišćenjem.

Malahija 3:3 objašnjava kako će Isus oblikovati (ili očistiti) svoju crkvu od utjecaja svijeta, kao što zlatar čisti zlato. U procesu pročišćenja zlato se melje u prah i potom miješa s nečim što se zove fluks. Zatim se oboje stavlja u peć i topi u jakoj vatri. Nečistoće potom izvlači fluks i one isplivavaju na površinu. Zlato (koje je teže) ostaje na dnu. Nečistoće ili šljaka (poput bakra, željeza, cinka, pomiješanih sa fluksom) se potom uklanjaju.

Pogledajmo sad поближе kako Bog čisti:

Kada na te ruku pružim, da lužinom tvoju trosku očistim, da iz tebe uklonim olovo! Da ti opet postavim suce (vođe) kao negda, savjetnike (vjernike) kao u početku, pa da te zovu Gradom pravednim, Tvrdom vjernosti (Iz 1:25-26).

Što je vatra koju Bog koristi da nas očisti? Odgovor nalazimo u idućem stihu:

Zbog toga se radujte, makar se sada možda trebalo malo i žalostiti zbog različitih kušnja: da prokušanost vaše vjere – dragocjenija od propadljivog zlata, koje se ipak u vatri kuša – stekne hvalu, slavu i čast o Objavljenju Isusa Krista (1 Pt 1:6-7).

Božja vatra čišćenja su nevolje i kušnje, koje su naravno središte teme o pustinji. Njihova vatra uklanja naše nečistoće iz Božjeg karaktera u našim životima. To onda potencijalno vodi u svetost (objasniti ću zašto sam rekao „potencijalno“).

Još jedna značajka zlata u najčišćem obliku je prozirnost (definirana kao mogućnost da se vidi kroz, poput stakla). „A gradski trg – čisto zlato, kao prozirno staklo“ (Otk 21:21). Kad vas nevolje pročiste, postat ćete prozirni! Prozirna posuda ne traži svoju slavu nego proslavlja ono što je u njoj. Nenametljiva je i praktički neprimjetna.

Kada budemo pročišćeni, svijet će opet kroz nas moći vidjeti Isusa. Ako budemo prozirni – ljudi koji govore istinu, ne uzdižu se iznad drugih, dosljedni su, žive tako da ništa ne skrivaju – svijet će to primijetiti.

U Izaiji je to još više naglašeno:

Gle, pročistio sam te, ali ne poput srebra. Iskušao sam te u talioniku nevolje. Sebe radi činih tako, sebe radi! Ta zar da se ime moje obeščasti? Slave svoje drugome ne dam (Iz 48:10-11).

Vatra ili peć je nevolja, a ne doslovno vatra, u kojoj srebro (ili zlato) biva pročišćeno. Zato kaže: „ali ne poput srebra“. Naše su nevolje jaka vatra koja odvaja dragocjeno od bezvrijednog.

Bog to ne čini protiv naše volje. Zato Pavao u Drugoj poslanici Timoteju 2:21 kaže da se onaj koji želi biti posvećen i časna posuda, mora „sam očistiti“. Ako i dalje želite nalaziti izgovore za svoje mane ili se opravdavati, Bog vas neće siliti da se promijenite. Patnja sama po sebi neće imati nikakvog smisla (zato sam maloprije rekao „potencijalno“). Pročišćenje na putu posvećenja stalan je, kontinuirani i često bolan proces. Međutim, želim ga u svom životu jer znam kakav plod može donijeti.

Pisac Poslanice Hebrejima kaže: „Nastojte... oko posvećenja bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina“ (12:14). Isus kaže: „Blago onima čistoga srca jer će Boga gledati“ (Mt 5:8). David, koji je bio po Božjemu srcu, vapio je: „Ali tko propuste svoje da zapazi? Od potajnih grijeha očisti me“ (Ps 19:12).

Neka to bude i naš vapaj. Ako budemo tražili Gospodina da očisti naša srca, uklonit će nečistoće koje sami ne vidimo u sebi. Bog poznaje naše najdublje misli i namjere, čak i kad ih mi ne znamo.

Potičem vas da naučite prepoznati i spremno dočekati duhovno vrijeme i razdoblje pustinje. Kad vas pogode teškoće, nemojte se ljutiti i kriviti druge nego pokušajte vidjeti koja im je svrha. Ispitajte svoje srce i dopustite Bogu da ukloni bezvrijedno od dragocjenog. On zapovijeda: „Budite sveti jer ja sam svet“ (1 Pt 1:16).

Sjetite se, pročišćenje jača ono što je već dobro i čisti ili uklanja ono što oslabljuje i prlja. Spremno dočekajte Njegovo čišćenje da možete postati posuda časti, sposobna za prekrasno i potpuno odražavanje Njegove slave.

8

DOBRO GRADITE

Nijedna zvijezda ne blista toliko snažno poput onih na polarnom nebu. Nijedna voda nije toliko slatka poput one koja izvire usred pustinjskog pijeska. I nijedna vjera nije toliko dragocjena poput one koja opstaje i nadvladava usred nevolja. Prokušana vjera rađa iskustvom. Nikada ne biste vidjeti vlastitu slabost da niste morali proći kroz teškoće. I nikada ne biste spoznali Božju snagu da vas Njegova snaga nije provela kroz nevolje.

—Charles H. Spurgeon

Da, oni koji žive po tijelu, teže za onim što je tjelesno; a koji po Duhu, za onim što je Duhovno.

—Rim 8:5

Ne čini Božjeg čovjeka ili ženu pomazanje nego karakter. A upravo u pustinji - tamo gdje je pritisak, gdje je planina razočarenja, gdje se snovi čine nedostižnima – započinje proces pročišćenja koji nam oblikuje karakter.

Sjećam se vremena provedenog u pustinji kad sam se borio da pobijedim ljutnju u svom životu. O tome sam govorio u prvom poglavlju. Pitao sam Boga: „Zašto sam toliko ljut na sve oko sebe? Što trebam svezati i kojeg demona izbaciti iz svog života?“

Odgovorio mi je: „Sine, ne možeš svezati ili izbaciti tijelo, moraš ga razapeti.“

Još više frustriran, upitao sam: „Dobro, a otkud onda dolazi sva ta ljutnja? Nikad mi se prije nije to događalo, čak ni prije obraćenja!“

„U tebi je već godinama“, odgovorio je, „ali je bila nevidljiva, poput nečistoća u tvom vjenčanom prstenu – koje se ne vide ako ga ne otopiš u peći. Ali kad ga staviš u peć za taljenje, nečistoće izlaze na površinu. Ja sam prouzročio da ti tvoja ljutnja postane vidljiva tako što sam te doveo u peć nevolja.“

Nisam bio siguran što da radim s tim što mi je Bog rekao. Pa mi je objasnio malo detaljnije: „Možeš kriviti svoju ženu, kolege na poslu, prijatelje, pritisak zbog novog djeteta, okolnosti. Ako to budeš činio, ljutnja će ostati i kad se visoka temperatura iz peći smanji, vratit će se opet u tebe i morat ćeš ispočetka proći

kroz cijeli proces. Ili se možeš pokajati moleći: „Bože, oprosti mi, oduzmi od mene ovu ljutnju.“ Ako to učiniš, ja ću ukloniti ljutnju iz tebe.“

Napravio sam ovo drugo. Kad je pritisak pustinje razotkrio ljutnju u meni, priznao sam svoj grijeh, pokajao se i zamolio Boga da ga makne od mene.

Zato je pustinja – koliko god teška bila – toliko vrijedna i na kraju krajeva, vodi u puno veću radost:

Zbog toga se radujte, makar se sada možda trebalo malo i žalostiti zbog različitih kušnja: da prokušanost vaše vjere – dragocjenija od propadljivog zlata, koje se ipak u vatri kuša – stekne hvalu, slavu i čast o Objavljenju Isusa Krista (1 Pt 1:6-7).

U pustinji nas Bog čisti i oblikuje karakter u nama. U toj peći nevolja i progonstava oblikuje se pravi Božji čovjek. Rimljanima 5:3-4 kaže: „I ne samo to! Mi se dičimo i u nevoljama jer znamo: nevolja rađa postojanošću, postojanost snagom karaktera.“

Božji blagoslov je bio nad Davidovim životom jer je bio čovjek po Božjem srcu, a ne onaj koji je težio za kraljevstvom! Kralj Šaul nikada nije prošao kroz proces čišćenja u pustinji; zato je ostao nepročišćen i nesiguran. David je, međutim, bio pročišćen u pustinji, a Bog je čak i Šaula iskoristio da ga tamo pošalje!

Možda su Božji putovi tajanstveni, ali Njegovi planovi uvijek su dobri!

Udaljavanje od sna

Pročišćenje zna biti bolan proces. Ne želim vas zavaravati – pustinja nije put u Disneyland. Patnja je patnja – i ponekad nas pogodi na jako bolan način.

Možda vam je Bog dao snove i viziju onoga za što vas je pozvao. Možda vam je govorio o planovima koje ima za vas. Međutim, u pustinji se često čini da što više tražite Gospodina i slušate što vam govori, to se više udaljavate od sna koji je stavio u vaše srce.

Pogledajte Josipa: primio je san da će biti vođa – čak će i njegova braća i obitelj biti pod njegovim autoritetom. I što se onda dogodilo? Bacili su ga u jamu upravo oni koji su ga trebali zaštititi – starija braća – i, brzo nakon toga, prodali ga u ropstvo u drugu zemlju. Možete li zamisliti šok, razočarenje i bol?

Gotovo sam siguran da je zamišljao kako će Bog izvesti čudo i brzo ga osloboditi. S vremenom je izgubio tu nadu jer njegovo ropstvo nije trajalo nekoliko mjeseci, pa čak ni nekoliko godina, nego se protegnulo na više od deset godina. A to je stvarno dugo! I cijelo to vrijeme znao je da su oni koji su prouzročili tu bol slobodni te da uživaju u blagostanju i bogatstvu njihova oca.

I što je Josip učinio? Kako je reagirao dok je bio u tom razdoblju pustinje? Sačuvao je vjeru, služio je, nije zaboravio Božje obećanje. Ostao je vjeran, mudar, ustrajan i zbog toga je dočekaio blagoslovljeni uspjeh.

Međutim, njegove su se okolnosti još jednom iznenada promijenile, čak se pogoršavši. Žena Josipova šefa zagledala se u njega. Htjela ga je navesti na preljub, ne jednom ili dvaput, nego na dnevnoj bazi. Unatoč tome, Josip je ostao poslušan Bogu, bježeći od seksualnog nemoralna. Na kraju je žena postala toliko agresivna da je Josip doslovno morao pobjeći od nje. Ona ga je, uvrijeđena, optužila upravo za ono što nije htio učiniti. Nepravедno je „optužen“ i bačen u tamnicu. (Znalo se da strani rob koji je pokušao silovati ženu faraonova visokog službenika neće više nikad ugledati svjetlo dana.)

Kad je netko u zatvoru, ima puno vremena za promišljanje. Možete li zamisliti s kojim se sve mislima Josip borio? *Cijeli život sam vjerno služio Bogu i kuda me to dovelo? Ispada da ću, ni kriv ni dužan, istrunuti u ovoj tamnici. Gotovo je s mojim životom! Moja pokvarena braća žive slobodna i vjerojatno uživaju u obilju. A što sam ja krivo napravio? Samo sam s njima podijelio navodno od Boga dan san i gdje me to dovelo?! Koja korist od toga što sam služio Bogu?! Ispada da što sam mu više poslušan, to mi je gore u životu.*

Možemo li kriviti Josipa za takve misli? Logično je da se tako osjećao, zar ne?

A onda jednoga dana u tamnici, Josip se suočio s najvećom kušnjom u pustinji. Bog mu je doveo dvojicu muškaraca, peharnika i pekara koji su sanjali san i nisu ga znali protumačiti. Da je Josip izgubio vjeru u Boga i Njegova obećanja, lako bi ih odbio, usmjerivši se na samoga sebe i svoju patnju. Mogao je reći: „Sanjali ste nešto sinoć? Ah, i ja sam nekoć sanjao. Isto tako sam mislio da je san od Boga. Ali da vam pravo kažem – snovi se ne ostvaruju. Snovi su beskorisni, uzaludni i navode na krivi trag. Zato me, molim vas, ostavite na miru!“

Da je Josip tako postupio, ostao bi u pustinji još mnogo godina, a možda čak i cijeli život. Prokockao bi svoju kartu za slobodu (peharnik je poslije rekao faraonu za Josipovu sposobnost da tumači snove, što je dovelo do Josipova oslobođenja iz zatvora i unaprjeđenja). Da se sažalijevao, Josip bi na kraju umro u toj tamnici, kao ogorčen, ciničan i beznadan čovjek – izražavajući na razne načine sljedeće: „Bog nije vjeran; On ne drži svoja obećanja!“

Ali nije to učinio. Odbacio je takve misli i logiku protivnu obećanju koje je primio od Boga, odabravši poslužiti peharniku i pekaru. Ostao je dosljedan i poslušan Bogu. I koji je bio rezultat?

Na kraju je bio oslobođen i unaprijeđen u istom danu, postavši drugi čovjek po važnosti iza faraona!

Devet godina nakon Josipova unaprjeđenja u vođu, došlo je do velike gladi, zbog čega su Josipova braća morala doći u Egipat i stati pred njega. Josip se nije išao osvetiti, kao što bi mnogi napravili. Imao je karakter pravog vođe kraljevstva. Činio je dobro onima koji su njemu činili zlo. Nije bio ogorčen čovjek, nego čovjek pun vjere, ljubavi i oprostjenja za one koji su ga izdali. Psalmist piše ovako o Josipu:

Pred njima čovjeka posla: Josip u ropstvo bijaše prodan. Sputaše okovima noge njegove, u gvožđe mu vrat staviše, dok se ne ispuni Njegova riječ, Jahvina ga je riječ kušala (Ps 105:17-19).

Samo je Bog znao u koje će se vrijeme ispuniti obećanje koje je dao Josipu (nakon više od dvadeset godina od sna). Pustinja je u njemu oblikovala karakter koji je izgradio njegov život, obitelj, kao i poziciju vođe. Ključ sveg tog uspjeha bio je strah Božji koji je bio u njemu. Bez obzira na okolnosti, Josip je govorio, vršio i slušao Božju riječ.

A što je s vama? Kao što sam ranije rekao, Bog vam je možda dao san i viziju onoga u što vas je pozvao. Možda vam je objavio planove koje ima za vas. Ali poput Josipa, i vi ste u pustinji gdje se čini da što više tražite Gospodina i slušate ga, to se više udaljavate od sna koji je stavio u vaše srce.

Možda ste doživjeli da su drugi, čak i oni koji su radili protiv vas, napredovali u službi (ili u nekom drugom području života), dok ste vi, izgleda, išli u potpuno suprotnom smjeru od sna koji vam je Bog dao. Možda činite sve što znate, ali vizija i dalje ne postaje stvarnost.

Možda ste okruženi tjelesnim ljudima koji ne traže Gospodina, ali napreduju i izgleda kao da su uspješni. Primaju financijske i društvene „blagoslove“. Možda napreduju zbog laskanja ili manipulacije. Neki su možda nepošteni, postižu uspjeh lažući i varajući, a ipak se čini kao da su „blagoslovljeni“, dok ste vi poput Josipa, u lancima faraonove tamnice.

I što onda radite? Žalite se? Pogledajte što Bog kaže:

Teške su besjede vaše protiv mene – govori Jahve. Vi ipak pitate: »Što smo između sebe govorili protiv tebe?« Govorili ste: »Zaludu je Bogu služiti i kakva je korist što njegove čuvamo propise i žalosni hodimo pred Jahvom nad vojskama. Odsad ćemo blagoslovljenima zvati oholice (zle): napreduju oni koji zlo čine, i premda Boga iskušavaju, izvuku se!« (Mal 3:13-15)

Što govore prigovarači? Kažu: „Koja korist od slušanja Boga ako se ne mičemo s mjesta. Oni koji su zli – tjelesni, pokvareni – a ne mi, napreduju, blagoslovljeni su i bogati“ (to je „Bevereova parafraza“). Bog kaže da su to „teške besjede“ i smatra ih direktnim govorom protiv sebe. Drugim riječima, to je mrmljanje i prigovaranje.

Zbog mrmljanja Izraelci nisu ušli u obećanu zemlju. Zašto je mrmljanje uvreda Bogu i zašto je bilo tako teško kažnjavano? Zato što je to kao da indirektno kažemo Bogu: „Ne odobravam to što činiš u mom životu i da sam ja na tvom mjestu, učinio bih to drugačije.“ Mrmljanje je potpuni nedostatak poštovanja prema Bogu.

Bog želi otkriti tko ga slijedi zbog Njega, a tko zbog koristi koje može imati. Prvi će biti odlučni u slijeđenju Boga, dok će se drugi početi žaliti čim nešto ne bude po njihovom. Jedna je stvar ono što ljudi *nazivaju* blagoslovima, a druga što blagoslovi *uistinu*

jesu. Neki blagoslovi ne mogu trajati ako vam stav (srce) nije ispravan. Pogledajte što Bog kaže da će učiniti onima sa sebičnim motivima koji se stalno žale, kao i njihovim blagoslovima:

A sad vas opominjem, svećenici (vi vjernici koji stalno mrmrljate). Ako ne budete poslušali, ako ne budete k srcu uzeli da proslavite ime moje – govori Jahve nad vojskama – kletvu ću na vas svaliti i proklet ću vaš blagoslov. I već ga prokleh jer to niste k srcu uzeli (Mal 2:1-2).

Naša nagrada ili baština nije u stvarima ili pozicijama. Naša je nagrada sam Gospodin! Ezekiel 44:28 kaže: „Njima ne pripada nikakva baština – ja sam njihova baština“.

Mnogi današnji kršćani maknuli su pogled s prave baštine, usmjerivši se na stvari i pozicije – možda čak i na dobre stvari koje im je Bog dao. Ali to je kao u slučaju sina kojeg je više zanimalo što mu otac može dati od toga da ima odnos s njim. Ja imam četiri sina i volim ih darivati. Međutim, slomilo bi mi srce da je jedini razlog zašto mi poklanjaju pažnju taj jer žele nešto od mene. Pogledajte što dalje Malahija kaže:

Ali kad se razgovaraju oni koji se Boga boje, Jahve pazi, sluša ih, i to se pred njim piše u knjigu spomenicu u korist onih koji se boje Jahve i štuju ime njegovo (Mal 3:16).

To su oni koji prolaze kroz iste pustinijske uvjete kao i „mrmrljači“, ali njihov cilj nije pozicija, stvari ili priznanje od ljudi. Oni traže Božje srce! Želja da ga bolje upoznaju gori u njima. Možete razgovarati s njima o raznim životnim ili poslovnim stvarima, ali njihovo srce gori kad razgovarate o Gospodinu i onome što je rekao.

O njima Luka kaže: „Tada rekoše jedan drugome: »Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?“ (Lk 24:32). Njihove su želje *usmjerene* na stvari Duha. Oni govore: „Samo želimo poznavati Gospodina; želimo mu ugoditi; gladni smo i žedni Božje riječi; želimo mu biti ugodni i da se raduje u nama jer je On izvor naše radosti“. To im je najvažnije. Njihova prva ljubav je Isus, a ne pozicije, status ili stvari.

Njihovo je ponašanje isto kad su u pustinji i kad propovijedaju milijunima.

Jer Božji smo suradnici: Božja ste njiva, Božja građevina. Po milosti Božjoj koja mi je dana ja kao mudri graditelj postavih temelj, a drugi nadograđuje; ali svaki neka pazi kako nadograđuje (1 Kor 3:9-10).

Moramo posebno paziti kako gradimo svoj život! Prema Pismu, gradnja kuće simbolizira gradnju života i službe u kraljevstvu. Pripadamo Bogu i Njegova smo građevina:

... Isusa: koji je vjeran Onome koji ga postavi kao i Mojsije u svoj kući njegovoj. Dostojan je doista toliko veće slave od Mojsija koliko veću čast od kuće ima onaj tko ju je sagradio. Jer svaku kuću gradi netko, a sve je sagradio Bog (Heb 3:1-4).

Pogledajte tko gradi kuću – Gospodin. Ne naša snaga ili naše tijelo. Što god Bog gradi, to će i ostati; a ono što mi gradimo, neće. „Ako Jahve kuću ne gradi, uzalud se muče graditelji“ (Ps 127:1). Ništa što čovjek izgradi mimo Boga – bilo da se radi o njegovu životu, kući, pa čak i službi – neće opstati.

U Postanku 11:4 vidimo primjer toga: „Hajde da sebi podignemo grad i toranj s vrhom do neba! Pribavimo sebi ime“.

Što su htjeli postići graditelji babilonske kule? Htjeli ostvariti svoje snove, podići sebi toranj za vlastitu slavu. Htjeli su biti poput Boga, ali potpuno neovisni o Njemu. Time su ispunjavali svoje želje i svoju volju, a ne Božju. Gradnja mimo Boga nikada ne uspijeva jer koliko god plemenite bile naše namjere, bez Boga je naš trud uzaludan. Zato smo upozoreni:

Ali svaki neka pazi kako nadograđuje. Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je postavljen, a taj je Isus Krist. Nadograđuje li tko na ovom temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvom, sijenom, slamom – svačije će djelo izići na svjetlo. Onaj će Dan pokazati jer će se u ognju očitovati. I kakvo je čije djelo, oganj će iskušati (1 Kor 3:10-13).

Zlato, srebro i drago kamenje predstavlja gradnju na Božji način. Drvo, sijeno i slama su naše metode gradnje prema načinima ovoga svijeta. Govore li ovi stihovi samo o sudu na nebu? Ne! Govore o tome kada će On doći u svoj hram (Mal 3:16-4:1 i 1 Kor 3:16-17). Doći će poput ognja koji će ili *proždrijeti* drvo, sijeno i slamu ili *pročistiti* zlato i srebro. Zato nastavlja govoreći: „Izgori li čije djelo, taj će štetovati; ipak, on će se sam spasiti, ali kao kroz oganj“ (stih 15).

Ako gradite svoj život, posao ili službu ciglama vlastitih nastojanja, kao što su snaga vaše osobnosti ili po svjetovnim programima i tehnikama... ako gradite manipulirajući i kontrolirajući ljude zastrašivanjem... ako laskate i podilazite drugima da biste došli na neku poziciju... ako gradeći rušite druge kritikama ili tračevima... onda će sve što steknete takvim metodama na kraju izgorjeti i biti izgubljeno.

Mnogi napreduju koristeći prijevarne tehnike ili čak otvoreno lažući da bi nekud dospjeli. I to će izgorjeti! „Nitko neka se ne

vara. Ako tko misli da je mudar među vama na ovome svijetu, neka bude lud da bude mudar. Jer mudrost ovoga svijeta ludost je pred Bogom“ (1 Kor 3:18-19).

U Božjim očima, svako područje života u kojem želite napredovati da biste stekli korist za sebe je drvo, sijeno i slama. Koliko god se činilo da pomažete drugima ili radite nešto u Božje ime i žrtvujete se, sve će to izgorjeti.

Mudrost ovoga svijeta usmjerena je na samu sebe. „Ako u srcu imate gorku zavist i svadljivost... Nije to mudrost koja odozgor silazi, nego zemaljska, ljudska, đavolska“ (Jak 3:14-15). Zavist rađa natjecanje i sumnju. Da sačuvamo sebe, počinjemo igrati igre moći, zbog kojih možemo izgubiti prijatelje i integritet ili, što je još važnije, uništiti svoj odnos s Bogom. Čak i pastori i drugi službenici mogu početi živjeti vođeni željom za pozicijom, titulom ili plaćom, nauštrb bliskosti s Bogom.

Nekima koji iskreno traže Božje srce može se činiti kao da, što ga više traže, to su dalje od Njega. U očaju vape:

*„Bože, što te više tražim, to više tonem, a ne da se podižem.“ Ali Bog im odgovara: „Kopaj još dublje!“
Tko god dolazi k meni te sluša moje riječi i vrši ih, pokazat ću vam kome je sličan: sličan je čovjeku koji gradi kuću pa iskopa u dubinu i postavi temelj na kamen... (Lk 6:47-48).*

Kad smo živjeli u Dallasu, imao sam priliku vidjeti kako se grade neboderi. U početku je gradnja tekla sporo jer su se mjesecima razbijale stijene i kopali temelji. Što je veća bila zgrada, dublje je trebalo iskopati rupu za temelje zgrade. Činilo se da graditelji sporo napreduju, ali onda bi odjednom, brzo niknula visoka zgrada. Praktički preko noći bila bi dovršena ako se usporedi s procesom pripreme.

Izvanjski napredak nije bio ništa u usporedbi s dubinskim radovima pripreme.

Vjerujem da se mnogi u tijelu Kristovom trenutno nalaze u procesu dubinskih radova pripreme – pogotovo od mlađe generacije. I slavim Boga zbog toga! Možda su pozvani u službu ili im je Bog dao neki drugi san, ali trenutno služe na nižim razinama. I ne čini im se da se išta mijenja, ali vjerujem da ih Bog oblikuje u pustinji. Postavlja se temelj; Kristov karakter se oblikuje u njima. Taj će karakter imati svi koji gorljivo služe Kristu i u Njegovu kraljevstvu u nadolazećim godinama.

A neki drugi koji nisu u pustinji izgleda kao da brzo napreduju prema pozicijama u politici ili se ostvaruju na neki drugi način. Zbog toga se svi koji su u pustinji osjećaju kao da stoje na mjestu i čak su kušani pronaći prečac i izvući se iz pustinje. Ali svjesni da se onda u njima neće oblikovati karakter izdržljivosti i da će ugroziti karakter koji su do sada izgradili, zaključče da je rizik ipak prevelik. Ali čekajući na Gospodina, puštaju vrhovnom Graditelju da položi čvrsti temelj na Stijeni.

Mnogi pastori revno traže Boga, ali čini se kao da se skoro ništa ne događa. Nalaze se na suhom mjestu ili suhom razdoblju. Vide da drugi napreduju i da njihove službe rastu jer koriste svjetovne marketinške tehnike. Stvorili su iluziju sreće i uspjeha na društvenim mrežama. Pa ipak, Bog neće ovima u pustinji dopustiti da grade pomoću takvih metoda jer za njih priprema čvrst i trajan temelj.

Mnogima Bog još uvijek nije pokazao konkretnu poziciju ili mjesto, ali im je dao san. Pitaju se kako će se ikad taj san ostvariti i čini im se kao da im moguće ostvarenje curi kroz prste.

U suhim danima ili u pustinji Bog odvaja one koji čekaju na Njega u poslušnosti od onih koji grade pomoću obmane ili samopromocije i manipulacije. Napredak koji donosi Bog –

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#8 Jošua je razumio što treba raditi

Ako je pustinja tu za naše dobro, kako da zadržimo ono pozitivno i izbjegnemo negativno?

Jošua je dobar primjer nekoga tko je zadržao dobar stav srca u pustinji. Kad je Mojsije otišao na brdo Sinaj, Jošua je ostao u podnožju planine. Htio je doći što je bliže moguće Gospodinu. Kad se Mojsije sastajao s Bogom u šatoru, Jošua je također bio tamo jer je htio biti blizu Gospodina. Čak i kad bi Mojsije izašao, Jošua bi ostao u Šatoru sastanka (Izl 33:11).

U knjizi Jošue vidimo da pet područja grijeha koji su zadesili njihove roditelje (prethodnu generaciju) nije zadesilo drugu generaciju (Jošuinu) u pustinji.

Dogodilo se jednom čovjeku imenom Akan. Međutim, i vodstvo i ljudi odmah su vapili Bogu da se pobrine za to. Druga generacija znala je što treba raditi jer su promatrali greške prethodne generacije – kako su njihovi roditelji pomrli u pustinji i nisu vidjeli ostvarenje Božjeg obećanja.

Jošua i njegova generacija ostali su usmjereni na Stvoritelja i ušli su u Obećanu zemlju. Čvrsto su držali Božju riječ i nisu se predali obeshrabrenju. Nisu htjeli mrmljati; vjerovali su Bogu.

i izlazak iz pustinje – doživjet će oni koji čekaju da Bog dođe u svoj hram. On kaže:

*Kad odredim vrijeme, sudit ću po pravu...
Jer niti sa istoka niti sa zapada,
niti iz pustinje niti sa bregova.
Bog je koji sudi: ovoga snizuje, onog uzvisuje
(Ps 75:2-8).*

Beskorisnost tijela

Istina o borbi između tijela i Duha odnosi se na sve životne aspekte, a ne samo na službu Bogu. Tijelo nikada ne može ostvariti Božja obećanja! Ako je nešto rođeno od tijela – sretno s tim! Tijelo će se onda morati brinuti za to. Ako je nešto rođeno od Duha, Bog će se pobrinuti za to.

U scenariju vođenom od tijela stvari završe u manipulaciji i kontroli. Vođe koji tako vode igraju na ljudske emocije da bi postigli rezultate. Ako ste vi jedan od njihovih sljedbenika, odjednom postajete odgovorni za njihov uspjeh ili neuspjeh, ovisno o tome kako reagirate na njihovo vodstvo. Sve je prepuno pritiska, legalizma, dominacije ili manipulacije.

Iako prvenstveno govorim o služenju Bogu, želim istaknuti da se ne radi samo o tome; opisujem sve što se radi u tjelesnoj snazi. To se može odnositi na naš poziv u poslovnom svijetu, u obrazovanju, zdravstvu, vladi, vojsci, profesionalnom sportu i mnogim drugim područjima u koja Bog poziva svoje ljude da služe.

I obrnuto, ono što je rođeno od Duha neće gledati da postigne svoju slavu i znat će da ne može u svojoj snazi prouzročiti rast niti se održati. Bog će se pobrinuti da ono što je stvorio (ili izgradio) i uspije.

Kad se Izak rodio, Jišmael je već imao utvrđenu poziciju (Postanak 16-21). Otkrio sam, iz svog iskustva da će se Jišmael uvijek nametnuti netom prije nego se rodi obećani Izak. Morate se oduprijeti kušnji da krenete raditi stvari u svojoj snazi da biste ostvarili ono što vam je Bog obećao. Pogledajmo ponovno stih: „Otjeraj tu sluškinju i njezina sina jer sin sluškinje ne smije biti baštinik s mojim sinom – s Izakom“ (Post 21:10).

Dolazi dan kad će Gospodin reći svom narodu: „Otjeraj Jišmaela jer potomak tijela neće biti baštinik s potomkom obećanja.“ Iako će se možda činiti da donosi rod, Bog će reći: „Otjeraj ih!“ da nikakvo tijelo nema svoju slavu u Njegovoj prisutnosti!

Kada dođe Božji sud, nijedan dio vaših života izgrađen na vlastitim sposobnostima neće preživjeti vatru pročišćenja. Ako ste cijeli život izgradili pomoću samoočuvanja i samopromocije, onda će sve izgorjeti. Bit ćete spašeni, „ali kao kroz vatru“ (1 Kor 3:15).

Ostat će samo ono što je primljeno po obećanju, začeto i rođeno po Božjem duhu i milosti.

9

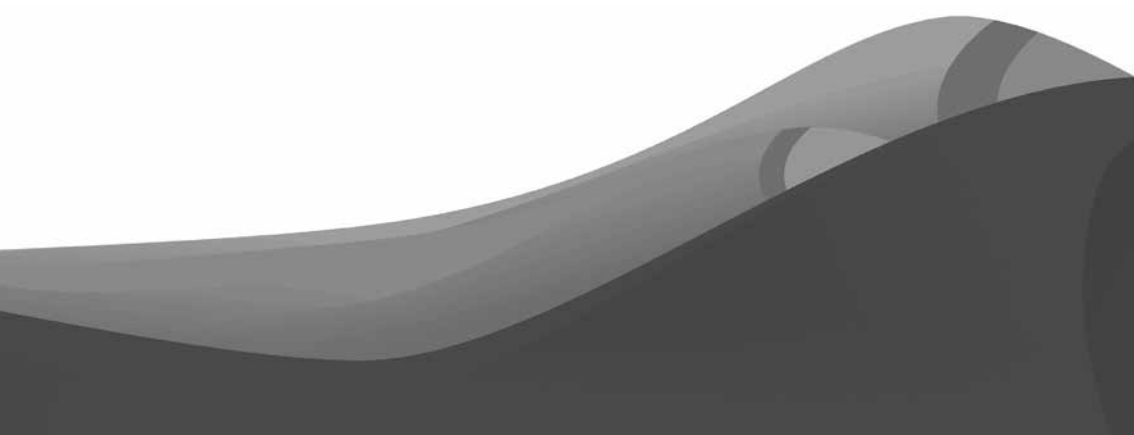
TRENING SNAGE

*Gospodin najbolje vojnike nalazi na brdima
nevolja.*

—Charles H. Spurgeon

*Dječak je, međutim, rastao i duhom jačao.
Boravio je u pustinji sve do dana svoga javnog
nastupa pred Izraelom.*

—Lk 1:80

Prije dosta godina, prošao sam kroz drugačiju vrstu izazova koji ilustrira kako, kao Kristovi sljedbenici, trebamo vrijeme pripreme koje nas oblikuje i jača našu vjeru. Vjerovali ili ne, ta se kušnja nije dogodila u suhoj, bezvodnoj pustinji nego u teretani.

Kad sam imao 35 godina, nakon što sam iz sveg srca propovijedao u Atlanti, u Georgiji, skoro sam se onesvijestio. Shvatio sam da nisam u dobroj fizičkoj formi i znao sam da trebam ojačati želim li nastaviti vjerno služiti Bogu.

Vratio sam se kući iz Georgije i rekao Lisi što se dogodilo. Onda sam izjavio: „Krenut ću u teretanu.“

Na moje iznenađenje, odgovorila je: „Hvala Bogu. Molim se za tebe da kreneš u teretanu“. Predivno je imati ženu koja zna što moliti za svog muža!

Tada smo živjeli na Floridi i dvije kuće dalje od nas živio je hrvač po imenu Kip. Naše su se obitelji zbližile jer su nam djeca bila otprilike iste dobi. Puno mi je puta ponudio da odem s njim u teretanu i da me trenira, ali uvijek bih mu odgovarao: „Ne mogu, prezauzet sam. Nemam vremena.“ Bio sam zauzet, ali i malo preplašen – biste li vi htjeli trenirati s profesionalnim hrvačem?

Kip je bio ogroman tip, visok 1,90 m, 108 kg težak, postotak tjelesne masti 6%. Prsa su mu bila savršeno oblikovana i imao je pločice na trbuhu. Često smo on, naša djeca i ja igrali košarku

na cesti ili hokej. Ako bih se slučajno zaletio u njega, nije se ni trznuo, a ja bih odletio metar, dva!

Nakon tog puta u Atlantu, otišao sam do njega i rekao: „Kip, moram u teretanu. Rekao si da bi me trenirao – želiš to i dalje?“

Brzo je odgovorio: „Naravno, odvest ću te u teretanu.“ Trebao sam bolje zapaziti njegov sadistički osmijeh. Nisam imao pojma što me čeka!

Iduće jutro otišli smo u teretanu. Odmah sam shvatio da tamo samo ozbiljni ljudi treniraju. Atmosfera je frcala testosteronima, a miris je bio strašan. Jedna od stvari koju sam tog dana naučio u teretani je da ne možete ojačati mišiće tako što ćete na šipku staviti lagani uteg i dići ga dvadeset ili trideset puta. Umjesto toga, stavite veliki uteg na šipku koji možete dići najviše tri ili četiri puta.

I upravo kad dižete taj treći ili četvrti put vaši se mišići počinju oblikovati. A tada sve u vama govori: „Ne mogu više!“ Ali kad su svi ostali momci oko vas i viču: „Digni, digni, eksplodiraj!“ nešto u vama tjera vas da uložite zadnji atom snage u dizanje tog utega četvrti ili peti put. Da vam pojednostavnim – tad se razvijaju mišići.

Sram me reći, tog prvog dana mogao sam dići samo 43 kile. Siguran sam da je Kip znao da je dug put pred njegovim susjedom! Nakon nekoliko tjedana treniranja u teretani, došao sam do 48 kila. Nakon još nekoliko tjedana uspio sam podići 52 kile. Onda sam došao na 56 kila. Kad sam napokon stigao do 60 kila, toliko sam bio ponosan što mogu sa svake strane šipke staviti uteg od 30 kila. Nisam više posramljeno dizao utege.

Još ću nešto reći o tome kasnije u ovom poglavlju, ali moj proces polaganog stjecanja fizičke snage dobra je slika onoga

što se događa kad nas Gospodin odvede u „teretanu“ u pustinji i pomogne nam da dobijemo duhovne mišiće.

U pustinji naš duh jača jer je to mjesto – ne samo suhoće i vapaja: „Bože, gdje si?“ – nego i velikih nevolja i kušnji. Dobra vijest je da iako je pustinja teška i izazovna, moramo se sjetiti tko nas ohrabruje da podižemo utege tijekom našeg treninga duhovne snage:

Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas? (Rim 8:31).

Ne samo da je za nas i bodri nas nego nam daje čvrsto obećanje:

Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila (1 Kor 10:13).

Stoga, s kakvom god kušnjom se susreli, na kakvo god suho, mračno mjesto došli, Bog vam obećava da neće pustiti da budete kušani preko svoje snage. To je nevjerojatno.

Kad se budete suočavali s teškoćama, nikada nemojte zaboraviti tko ste. Kao ljubljenoj Božjoj djeci, Isus vam kaže: „Evo, dao sam vam vlast... da gazite po svoj sili neprijateljevoj i ništa vam neće naškoditi“ (Lk 10:19). Znamo, dakle, da možemo nadvladati sve što neprijatelj stavi pred nas. Jer ako ne možemo, onda to Bog neće dopustiti!

Međutim, tu dolazi do problema. Mnogi nikad ne izrastu do točke da se mogu nositi s većim izazovima. Izbjegavaju teretanu, da tako kažem, ili se žale i mrmljaju kad dođu u nju. Pavao nam pokazuje potpuno drugačiji stav. Piše:

Jer vama je dana milost: »za Krista«, ne samo u njega vjerovati nego za njega i trpjeti (Fil 1:29).

Je li vam čudno što piše da vam je „dana“ milost da trpите? Što to zapravo znači? Kad mi netko kaže: „Dano ti je“, to mi zvuči kao blagoslov. Odmah pomislim što bih mogao dobiti.

Kako „dano mi je“ i „patnja“ mogu biti u istoj rečenici? Kao da nekome kažem: „Dano ti je da na rođendan ideš zubaru liječiti zub!“ *Stvarno? Hvala, ali ne hvala.* To nema smisla jer život kakav želimo u modernoj zemlji poput SAD-a je život komfora i ugone. Pa kad nam netko kaže da nam „daje“ trpljenje i patnju, to nas malo zbuni. Mnogi kad se susretnu s nevoljama, kažu otprilike ovo:

„Ne mogu vjerovati da mi se to događa.“

„Zašto meni?“

„Zašto moram prolaziti kroz ovo?“

„Mrzim to.“

„Nitko ne razumije kroz što prolazim.“

„Zašto ne mogu imati normalan život?“

„Bože, molim te, ukloni to od mene!“

„Zašto da se trudim? Bolje da odustanem.“

Siguran sam da smo svi mi u nekom trenutku života ili pomislili ili izrekli ovakve stavove kad smo se susreli s nevoljama. Nažalost, često ne shvaćamo svrhu nevolje i patnje (pustinje).

Ali kao i uvijek, Bog zna što nam treba i koliko snagu trebamo imati da bismo bili učinkovitiji za Njegovo kraljevstvo. Zato nam Pavao govori da će nam biti „dana“ patnja koja će povećati mišiće naše vjere.

Uloga kušnji

Kao što sam ranije spomenuo, dio našeg treninga snage u pustinji uključuje povećanje naše sposobnosti da prepoznamo i odupremo se kušnji. Isus je to iskusio rano u službi kad je Otac dopustio đavlu da ga kuša u pustinji: „Isus se, pun Duha Svetoga,

vratio s Jordana i Duh ga četrdeset dana vodio pustinjom, gdje ga je iskušavao đavao“ (Lk 4:1-2).

Pažljivo sam upotrijebio riječ „dopustio“ jer Bog nikada nije onaj koji uzrokuje naše kušnje: „Neka nitko u kušnji ne kaže: »Bog me iskušava.« Ta Bog ne može biti kušan na zlo, i ne iskušava nikoga“ (Jak 1:13).

Što nam se zapravo događa kad smo kušani? Znamo da je Sotonin cilj da padnemo u grijeh i posljedično, da prestanemo slušati Boga i imati odnos s Njim. Dakle, ako Sotona to želi postići kušnjom, što Bog želi postići dopuštajući da budemo kušani? Apostol Pavao nam daje uvid u to: „Dakle, budući da je Krist trpio u tijelu, i vi se oboružajte istim mišljenjem – jer tko trpi u tijelu, okanio se grijeha“ (1 Pt 4:1).

Drugim riječima, testiranje kroz kušnju, nadvladavanje grijeha i drugih problema u pustinji služi tome da ojačamo duhovne mišiće i sazrijemo. Ključne riječi u ovom stihu su: „oboružajte se“.

Možete li zamisliti vojsku koja ide u bitku nenaoružana? Bez aviona i helikoptera, tenkova, oružja – bez ičega? To bi bila katastrofa. A jednako je tako katastrofa kad Kristov učenik nije naoružan za patnju i teškoće.

Piloti na komercijalnim letovima dobar su primjer ljudi obučениh za suočavanje s mogućim poteškoćama. Svakih šest mjeseci avio kompanija ih šalje na treninge. Moraju ući u simulator i proći najgore moguće scenarije. Svrha toga je osposobiti svakog pilota da se zna nositi sa hitnim situacijama. Uglavnom su u avionskim krizama putnici – koji definitivno nisu *prošli obuku* – ti koji reagiraju, a pilot onaj koji djeluje. Zašto? Jer je prošao *obuku*.

To je ono što pustinja čini za poslušne kršćane. Donosi nam teškoće koje su obuka za buduće situacije. Moramo razumjeti da će nevolja – pustinja – doći. Isus je rekao da ćemo u svijetu imati nevolje, ali da će nam on pomoći da ih nadvladamo. I u tom ćemo procesu biti ojačani.

Dobra prilika

Na pustinju bismo trebali gledati kao na dobru priliku za jačanje duhovnih mišića, obuku i pripremu za ono što Gospodin želi iduće staviti pred nas. Evo što apostol Jakov kaže:

Pravom radošću smatrajte, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje... (Jak 1:2).

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#9 Nemojte stvarati Jišmaela

Kad se zateknemo u pustinji i zaključimo da smo tu već predugo, bit ćemo u iskušenju da napravimo „bilo što“ ne bismo li ostvarili san koji smo dobili od Boga. Ja to zovem „rađanje Jišmaela“, a događa se kad u svojoj snazi pokušamo ostvariti ono što je Bog rekao da će On učiniti. Jišmaeli su često rođeni iz potpuno opravdane potrebe, ali su rođeni od tijela.

Naravno, ta ideja proizlazi iz priče o Abrahamu i Sari, kojima je Bog obećao sina. Čekali su punih jedanaest godina. Abraham je imao 86 godina, a Sara je bila prestara da bi mogla roditi. Zato su prešli na plan B – Sara je predložila Abrahamu da uzme Hagaru i od nje dobije obećano dijete. To je bila jako loša ideja. I svaki jišmaelski pristup –

koliko god se činio dobrim – loša je ideja. Zapamtite, sve ono što rodite iz snage svoga tijela morat ćete i održati u snazi svoga tijela!

I ja sam u pustinji isprobao plan B. Znao sam da mi je Bog obećao da ću jednoga dana propovijedati po cijelome svijetu. Ali to se nije događalo – „zaglavio“ sam u lokalnoj crkvi. Zato sam nekoliko puta pokušao na silu pobjeći iz pustinje. Skupo sam to platio, a nisam ni uspio. Kad sam se napokon slomio, Bog je djelovao i preokrenuo sve.

Potičem vas – poštedite se boli i nemojte stvarati Jišmaela. Pustite Bogu da učini ono što vam je obećao.

Trebali bismo dobro razumjeti što znači imati priliku jer kao Amerikanci jako cijenimo poslovni svijet. Prilika u poslu, na primjer, prilika je za rast, uspjeh i bogatstvo. Šansa da proširimo svoje vidike. I upravo tako trebamo gledati na nevolje jer Jakov nastavlja, govoreći: „Jer znate da prokušanost vaše vjere rađa postojanošću. Ali neka postojanost bude na djelu savršena da budete savršeni i potpuni, bez ikakva nedostatka“ (Jak 1:3-4).

U pustinji nam je dana prilika da naša *postojanost i izdržljivost ojača*. Gdje danas najčešće možemo čuti tu riječ - „izdržljivost“? Ja je često čujem kad se govori o treningu izdržljivosti, što se opisuje kao svjesni čin vježbanja radi povećanja izdržljivosti. Jednostavno rečeno, trening izdržljivosti povećava našu *sposobnost* da se nosimo s budućim izazovima.

Evo o čemu se radi: u svim nevoljama s kojima se susretnemo, Bog teškoće dopušta s razlogom, a razlog je da nas osposobi. Bog će dopustiti, i ponovno naglašavam riječ „dopustiti“, teškoće koje će nas pripremiti (sjetite se pilota i simulatora) za pritisak s kojim ćemo se suočiti u budućnosti. Zato se uvijek čini da je nevolja

iznad naše razine spremnosti ili odgovornosti. Poanta je, dakle, da Bog koristi naše trenutne izazove da bi nas ojačao i pripremio za ono što dolazi u budućnosti.

Vratimo se sad mom izazovu dizanja utega. Kao što sam već rekao, Kip me trenirao, dovevši me do točke da sam mogao dići 60 kg. Iako je to za mene bilo ogromno postignuće, pitao sam se mogu li bolje? Usporedivši moj trening snage s duhovnom spremnošću i snagom, što ako je Gospodin imao za mene zadatak za koji će mi trebati više snage nego za podizanje 60 kg?

Tako sam nastavio ići u teretanu. Napokon sam uspio podići 90 kg, ali sam na toj težini ostao nekoliko godina. Govorio sam na jednoj konferenciji u Kaliforniji i neki momci su mi rekli: „Johne, nikad nisi digao 100 kg?“

„Ne, pokušavam već više od pet godina“, rekao sam pomalo razočarano.

„Pomoći ćemo ti da probiješ tu granicu“, rekli su. I zaista, tog sam dana digao 100 kg. Bio sam tako uzbuđen!

Nakon toga, novi član se pridružio našoj službi *Messenger International*. Čuo sam da se natjecao u dizanju utega pa smo počeli zajedno trenirati. Uz njegovu pomoć, uspio sam dići 105 kg, a jednom čak i 110 kg. Ali mogu li još bolje?

Godinu dana nakon toga, propovijedao sam u crkvi u Detroitu. Nakon nedjeljne službe, pastor mi je rekao: „Johne, imam trenera. Po cijeloj zemlji je poznat kao trener za dizanje utega i dolazi u našu crkvu. Imam sastanak s njim sutra ujutro. Želiš li ići sa mnom?“

„Naravno“, rekao sam uzbuđeno.

Otišli smo se naći s njim. Trener me odmjerio i upitao: „Znači, najviše si digao 110 kg?“

„Da, ali samo jednom.“

„Dobro, danas ćemo onda ići dalje od toga.“

Što?! Nisam htio to reći naglas, ali sam pomislio: Ti si lud.

Nema šanse! Ali nakon određenih uputa, uspio sam podići 120 kg.

Bio sam jako uzbuđen. Vratili smo se u Colorado i svakog nas je tjedna taj trener trenirao preko maila. Nastavili smo vježbati i iduće godine sam opet došao u tu crkvu u Detroitu. Tada sam imao 42 godine. Propovijedao sam te nedjelje o predivnim osobinama Duha Svetoga. Došao je ponedjeljak i svi smo otišli u tu istu teretanu. Trener je rekao: „Johne, sinoć sam sanjao da si podigao više od 130 kg.“

„To je totalno ludo!“ rekao sam. A mislio sam – *Baš lijepo, ali ja nisam to sanjao!*

„Johne, jučer si propovijedao o sili Duha Svetoga. On mi je dao taj san sinoć! Lezi na tu klupu. Učinit ćemo to zajedno!“

Nakon zagrijavanja, stavili smo utege na šipku i uz veliku muku digao sam 150 kg!

Toliko sam bio uzbuđen da sam nazvao Lisu s aerodroma u Detroitu i rekao: „Ne treba mi avion da dođem kući – toliko sam uzbuđen da bih mogao letjeti!“

U to vrijeme kad sam digao 150 kg, redovito sam dizao 100 kg. Mogao sam deset puta zaredom dići tu težinu. Ali sjetite se kako je bilo kad sam tek počeo sedam godina prije toga. Što bi mi se dogodilo da je Kip, kad sam imao 35 godina, stavio 100 kg na šipku

umjesto 40? Mogao sam poginuti! Vjerojatno bi i šipka i utezi pali na mene i smrskali me! Bile su potrebne godine ustrajne vježbe da dođem do sadašnje snage. Moja današnja rutinska vježba ubila bi me prije sedam godina!

Zato su nevolje kroz koje prolazimo i koje često traju neko vrijeme zapravo trening duhovnog jačanja koji nam pomaže da se pripremimo za još veće kušnje u budućnosti. Kad ojačamo u Gospodinu, moći ćemo puno toga postići u izgradnji Kraljevstva.

Nažalost, bit će onih koji će doći pred prijestolje na dan suda, a Isus će im, sa suzama u očima, reći: „Toliko sam toga htio da napraviš, ali nisi imao dovoljno *kapaciteta* da se nosiš sa izazovima pred tobom“. To je pogotovo tragično kad znamo da nam Bog nikada neće dati više nego možemo podnijeti. To nam je obećao!

Uzmimo, stoga, moju priču o dizanju utega kao metaforu. Ako možete podići 60 kg duhovnih utega, a Bog za vas ima plan ili poziciju za koju je potrebno imati kapaciteta da podignete 80 kg protivljenja, progonstava, kušnji i nevolja, neće vam dopustiti da uđete u to – jednostavno niste dovoljno snažni. Umjesto toga, morat ćete ponovno početi trenirati. Dopustit će – neće *osmisliti* – nevolju od možda 70 kg koja će vas testirati, ali neće vas nadvladati.

Na primjer, možda vas netko ogovara i širi neistine o vama. Umjesto da se branite i pričate protiv te osobe, možete, u poslušnosti Božjoj Riječi, odlučiti šutjeti i blagoslivljati. To je izvrsno – upravo ste položili test od 70 kg! Možete prijeći na iduću razinu – 75 kg. Ako nastavite biti poslušni Božjoj Riječi kroz nevolje, vaš će se trening nastaviti sve dok ne dođete na razinu od 80 kg. I tad ćete biti spremni za taj viši plan ili novu poziciju u Kraljevstvu koju Bog ima za vas.

Međutim, ako na ogovaranje odgovorite uvredom i vraćanjem milo za drago – pogađate – Gospodin će biti žalostan i reći: „Žao mi je, ali moraš se vratiti i ponovno dizati izazove teške 65 kg.“ I dalje ste u „teretani“, ali nemate koristi od nje.

Trening se nastavlja, ali na istoj razini. Iduće što slijedi su financijske teškoće – još jedan test od 70 kg s kojim se susrećete. Ali umjesto da tražite Božju pomoć, vi kažete: „Nema problema! Nismo potrošili sav limit na kreditnoj kartici!“ I Bog makne dodatni teret i kaže: „Moraš se vratiti na 65 kg.“

Kad-tad će doći trenutak u kojem će vas Bog trebati za taj točno određeni zadatak u Kraljevstvu ili poziciju na kojoj ćete se susresti s protivljenjem teškim 80 kg. Ako stalno padate na testu u pustinji – treningu snage, neće vas moći pozvati u to jer nemate duhovne mišiće potrebne za suočavanje s teškoćama u toj situaciji i na toj poziciji. Morat će naći nekoga drugoga da obavi taj zadatak ili zauzme tu poziciju.

Veći autoritet i moć

Zato je pustinja toliko važna: *izgrađuje našu snagu.*

U pustinji je Ivan Krstitelj postao snažan u duhu.

U pustinji je Isus postao snažan u duhu.

Njihovi se duhovni mišići nisu razvili kad im je bilo dobro nego u teškim vremenima kad im je vjera bila na kušnji.

Jakov nam donosi dobru vijest... ako budete prolazili kroz teškoće i slušali što vam Bog govori, bit ćete itekako spremni – snažni – za ono što Bog ima za vas:

Znate da zbog prokušanosti vaše vjere postojanost ima prilike rasti. I neka raste jer kad postojanost bude potpuno razvijena, bit ćete savršeni i potpuni, bez ikakva nedostatka¹ (Jak 1:3-4).

Kada Jakov kaže: „I neka raste“, cilja na naš kapacitet i našu postojanost tj. izdržljivost. Govori nam i čemu se možemo veseliti ako prigrlimo pustinju: „Blago čovjeku koji trpi kušnju: prokušan, primit će vijenac života („krunu“, op. prev.) koji je Gospodin obećao onima što ga ljube“ (Jak 1:12).

Riječ „kruna“ označava autoritet, a s autoritetom dolazi i moć. Kao što je Isus otišao u pustinju da bude kušan od đavla te je zbog poslušnosti i ustrajnosti izašao iz pustinje s većim autoritetom i moći (vidi Lk 4:1, 14), i mi možemo iz razdoblja pustinje izaći s većim autoritetom i moći.

Ne znam za vas, ali ja želim biti siguran da imam dovoljno jake duhovne mišiće za ono što je Gospodin pripremio za mene.

„Je li netko za teretanu?“

¹ Slobodan prijevod, op. prev.

10

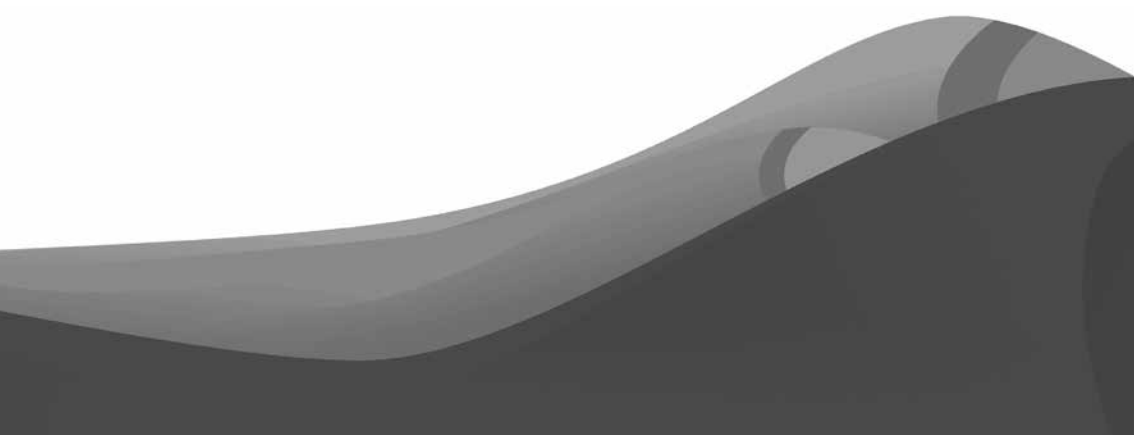
VODA U PUSTINJI

Ako nismo u stanju vjerovati Bogu kad se čini da su okolnosti protiv nas, onda mu uopće ne vjerujemo.

—Charles H. Spurgeon

Tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjati nikada: voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni.

—Iv 4:13-14

Kiša je rijetkost u pustinji. Do vode se ne može lako doći, a ako je i ima, mora se izvlačiti iz bunara ili izvora. Pustinja je suha, žedna zemlja (Ps 63:1). Zato nas Isus poziva ovim riječima:

Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije koji vjeruje u mene! Kao što reče Pismo: 'Rijeke će žive vode poteći iz njegove utrobe!' To reče o Duhu... (Iv 7:37).

Sjećam se da mi je nekoliko puta u razdobljima pustinje bilo teško u molitvi doći do izvora žive vode. Jednom sam tako tražio Gospodina, otišao sam u park i postavio šator da tamo provedem noć i jutro. Te sam noći molio, pa sam čitao, a onda sam počeo pjevati pjesme slavljenja. Tri sata sam to radio i činilo se da ništa ne postizem. Nikakvog osvježenja nije bilo – bio sam suh kao barut. Jako razočaran, uvukao sam se u vreću za spavanje i pokušao zaspati.

Te noći se činilo da svi demoni slave – nisam baš mogao spavati. Kašljao sam, vrtio se, razmišljajući zašto mi se Bog ne objavljuje. Iduće jutro sam izašao iz šatora i šetao parkom, moleći u Duhu, ali i dalje se osjećajući suhim. To se nastavilo idućih sat i pol vremena. Na kraju sam pogledao u nebo i rekao: „Gospodine, pretpostavljam da sam u pustinji.“ Mislio sam: *Mogu komotno otići kući i prestati ga tražiti; On me i doveo tu na ovo suho mjesto i ništa se neće promijeniti dok me ne odluči maknuti od tuda.*

To je bilo pogrešno razmišljanje! Bog nas ne dovodi u te situacije da nas isfrustrira i navede da odustanemo i čekamo da On onda promijeni naše okolnosti! Pustinja nije zamišljena kao mjesto neuspjeha nego pobjede! Odjednom sam u sebi začuo tihi glas kako kaže: „Bori se!“ Te dvije kratke riječi bile su iskra koja je zapalila vatru i život koji mi je trebao. Odmah sam rekao: „Neka bi se Božji dar raspirio u meni! Neka bi potekle rijeke žive vode! Izvore, proključaj u mojoj duši!“ Sjetio sam se što se dogodilo kad su Izraelci bili u pustinji:

*Odande odoše u Beer. To je bunar o kojem je Jahve rekao Mojsiju: „Skupi narod da im dam vode!“
Tada Izrael zapjeva ovu pjesmu:
„Proključaj, izvore“ (Br 21:16-17).*

Dok sam ponavljao te riječi iz Pisma, molitva mi je postajala sve snažnija i snažnija, sve dok se nisam na kraju bacio ničice na pod, moleći i proklamirajući Božju riječ sa silnom snagom i vatrenošću. Sve je odjednom postalo svježije i bio sam druga osoba! Njegova je prisutnost bila vrlo snažna. Samo nekoliko trenutaka prije toga osjećao sam se teško i slabo, ali sada sam bio spreman za borbu i suočavanje s bilo kojim neprijateljem uz pomoć Božje riječi!

To je trajalo oko 25 minuta, ali činilo se kao pet. Bio sam osvježen i spreman zauzeti svijet!

Isus kaže da će rijeke ili izvori žive vode poteći iz utrobe (srca, op. prev.) onih koji dođu k Njemu i piju. U pustinji nećemo iskusiti izliće (kišu) Svetoga Duha. Na tom suhom mjestu osvježavajuću vodu moramo izvući iz dubine svojih srca, iz izvora ili bunara Božjeg.

Primijetite da Isus tu kaže (Iv 7:39) da je izvor-bunara o kojem govori - Duh Božji, a da će rijeke (množina), a ne rijeka (jednina) poteći iz vjernihova srca (utrobe).

Kako Božji duh poput rijeka može poteći iz naših srca? Prorok Izaija objašnjava prirodu djelovanja Božjega Duha: „Na njemu će duh Jahvin počivati, duh mudrosti i umnosti, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha Gospodnjeg“ (Iz 11:2).

Božjeg Duha naziva duhom mudrosti, duhom umnosti, duhom savjeta, duhom jakosti, duhom znanja i duhom straha Gospodnjeg. Budući da Isus kaže da će Duh biti poput rijeka, to znači da postoji rijeka mudrosti, rijeka umnosti, rijeka savjeta, rijeka jakosti, rijeka znanja i rijeka straha Gospodnjeg. Nije ni čudo da mi se srce zapalilo na tom puteljku blizu mog mjesta za kampiranje!

Evo nekih dodatnih stihova koji govore u prilog toj istini:

- Izreke 18:4 kažu: „Duboke su vode riječi iz usta nečijih, izvor mudrosti bujica što se razlijeva.“
- Izreke 16:22 kažu: „Izvor je životni razum onima koji ga imaju.“
- Izreke 20:5 kažu: „Savjet je u srcu čovječjem voda duboka i razuman će je čovjek iscrpsti.“

Ti se izvori nalaze u vjernikovu srcu jer tamo prebiva Duh Sveti. Međutim, samo će osoba koja razumije Gospodnje putove znati izvući vodu iz tog izvora. Ključna riječ je „izvući“. Važno je zapamtiti: osvježavajuća voda u pustinji neće nam doći u obliku kiše Duha nego je moramo *izvući* iz srca.

- Izreke 10:11 kažu: „Pravednikova su usta izvor života.“
- Izreke 15:23 kažu: „Čovjek se veseli odgovoru usta svojih.“

Da sam odabrao otići s tog mjesta mrmljajući: „Mogu komotno otići kući i prestati ga tražiti. On me doveo na ovo suho mjesto i ništa se neće promijeniti dok me ne odluči izvući od tuda“, sa sobom bih odnio i svu težinu koja je bila na meni. Ali izgovorivši ono što mi je Bog stavio u srce, dobio sam snagu da izvučem vodu iz dubokih bunara. Uronio sam u podzemni bunar spasenja i izvukao vodu osvježenja. I zaista je bilo kao da sam usred pustinje pio ledenu vodu sa izvora!

Mnogi odustanu u tim suhim vremenima, ali Bog kaže: „Samo nastavi, nemoj prestati ustrajati!“ U sebi moramo imati upornost i nepopustljivost koja nam neće dozvoliti da odustanemo dok se Njegova volja ne ispuni.

Mnogi se prestanu moliti kad se osjećaju suho; prestanu jer nikakva voda ne izlazi iz izvora i čini se da ju je previše teško izvući. Slabi su, a Bog ih želi ojačati za bitke koje će imati u budućnosti.

Gdje nalazimo snagu za izvlačenje vode? Iz radosti! Izaija 12:3 kaže: „I s radošću ćete crpsti vodu iz izvora spasenja.“ To je tako jer je „radost Jahvina vaša snaga“ (Neh 8:10). Radost je duhovna sila koja nas jača.

Što je radost Jahvina? Godinama sam mislio da Jahvina radost znači biti radostan poput Njega. I teško mi se bilo poistovjetiti s tim. Međutim, On to ne kaže. Jeste li ikada čuli da netko kaže: „Radost kuhanja“? Kuhanje nije samo po sebi radosno. Ta fraza znači da ćete doživjeti radost kuhajući. „Radost Jahvina“ je radost koju doživimo iz odnosa s Njim. On nam donosi radost!

Ako ne osjećamo Njegovu prisutnost dok se molimo, to ne znači da nas je odbacio. Dakle, naša se radost ne temelji na onome što osjećamo nego na tome tko On jest i na privilegiji da smo mu bliski. Zbog toga možemo odbaciti laž da nas Bog odguruje od sebe i shvatiti da nas zapravo privlači... prema dubokim izvorima!

Otkopavanje bunara

Abrahamov sin Izak našao se jednom u suhom razdoblju:

U zemlji zavlada glad, različita od prijašnje što je bila za vrijeme Abrahama... Jahve se ukaza Izaku i reče: »Ne silazi u Egipat: boravi u zemlji koju ću ti označiti. U ovoj se zemlji nastani, ja ću s tobom biti i blagoslivljati te (Post 26:1-3).

Bog je Izaku rekao da ne ide u Egipat gdje je udobno i fino nego da ostane u zemlji koju mu je Bog odredio. Puno puta, kad se nađemo na suhom mjestu, prvo pomislimo: „Idem što prije odavde!“ Ako u jutarnjoj molitvi ne osjetimo Božju prisutnost, naš će um početi lutati i mislit ćemo na sve one stvari koje trebamo napraviti tijekom dana. Brzo ćemo završiti molitvu i početi obavljati dnevne poslove.

Ako nam se crkva u koju odlazimo učini suhom, bez da uopće pitamo Boga, zaključit ćemo: *Idem negdje gdje ima duhovnog uzbuđenja i izvrsnih propovijedi!*

Ili ako naš društveni ili poslovni život postane suh, razmišljat ćemo o selidbi i pronalasku grada s naprednijom gospodarskom situacijom. Razmišljat ćemo ovako: *Ako ostanem ovdje, osušit ću se i nikad neću vidjeti ispunjenje Božjeg plana za svoj život.*

Jako je puno američkih kršćana koji ovako razmišljaju. Idu od jedne društvene mreže do druge, od aktivnosti do aktivnosti, od crkve do crkve, od grada do grada, pokušavajući pronaći mjesto koje nije suho. Umjesto da traže bunare i otkopavaju ih, dopuštajući Bogu da ih iskoristi da donesu svježu vodu na mjesto gdje se nalaze, oni „odlaze u Egipat“, da tako kažem, tražeći udobnost i olakšanje. Ne razumiju da upravo u mnogim od tih suhih razdoblja Bog želi ostvariti viziju koju im je dao. Znam

da to nije uvijek tako jer postoje razdoblja u kojima nas Bog priprema za novo mjesto, dopuštajući da se staro osuši. Ključno je da pustimo da nas Božji duh vodi! Ako ne govori ništa, onda ostanite i borite se.

Pogledajmo što se dogodilo Izaku kad je poslušao Boga i ostao u zemlji u kojoj je vladala glad:

Izak je sijao u onom kraju i one godine urodilo mu stotruko. Jahve ga blagoslivljao te je čovjek bivao sve bogatiji, dok nije postao vrlo bogat. Stekao je stada ovaca i goveda i mnogu služinčad, tako da su mu Filistejci zavidjeli. Zato Filistejci zasuše sve bunare što su ih sluge njegova oca bile iskopale – u vrijeme njegova oca Abrahama – i napuniše ih zemljom. Izak opet iskopa bunare za vodu što su bili iskopani u vrijeme njegova oca Abrahama, a Filistejci ih bili zasuli poslije Abrahamove smrti. On ih je nazvao istim imenima kojima ih je zvao i njegov otac (Post 26:12-15,18).

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#10 Tajni lijek za radost

Kad se zateknete u pustinji, lako se usmjeriti samo na okolnosti u kojima ste se našli. Želim vam otkriti jednu malu tajnu – ozbiljno, pomogla mi je da preživim i prođem kroz pustinju. Zovem je „moj tajni lijek za radost“.

Kada oko mene nema ničeg uzbudljivog, kad mi se čini da se ništa ne događa, možda se molim i molim, ali rezultata nema, počnem razmišljati o onome što je Isus učinio. Sjetim se da me doslovno spasio od pakla gdje vatra nikada ne prestaje gorjeti i sumpor

ne prestaje smrdjeti. Muka tamo nikada ne prestaje. Taj pakao nije stvoren zbog mene, nego za đavla. Ali đavao je prevario ljude i dovodi ih sa sobom na to mjesto. Međutim, Isus je dao svoj život – moj Stvoritelj je dao svoj život da me spasi od toga.

Kad se toga sjetim, kada pogled usmjerim prema Njemu, kada zauzmem stav zahvalnosti, kada život počnem promatrati iz perspektive vječnosti, odjednom mi se moja trenutna situacija ne čini više toliko važnom.

To je moj tajni lijek za radost – razmišljanje o svemu na čemu trebam biti zahvalan i usmjeravanje pogleda na Isusa.

Vodu kojom je Izak trebao zaliti usjeve dobio je otkopavanjem očevih bunara – koje su zasuli Filistejci. Kao što je morao Izak, tako često i mi vodu koja nam očajnički treba da neraspadljivo Božje sjeme u našim srcima naraste moramo izvući iz zatrpanih bunara. Filistejci su bili od ovoga svijeta i sustava. Često kad se previše približimo sustavu ovoga svijeta, i da toga nismo svjesni, naši bunari bivaju zatrpani. Moramo otkopati bunare da bismo izvukli toliko potrebnu vodu za svoje duše.

Vjerujem da je invazija svijeta i njegovih vrijednosti u Tijelo Kristovo zasula mnoge bunare. Je li crkva koja je trebala biti izvor žive vode postala suho mjesto jer je dopustila neprijatelju da je zavede – i zaspe bunare?

Pitanje koje si moramo postaviti je može li Bog obnoviti crkvu svježom vodom? Odgovor je: Naravno! Izaija nam na prekrasan način to otkriva:

Jahve će te vodit' bez prestanka, sitit će te u sušnim krajevima. On će krijepit' kosti tvoje i bit ćeš kao vrt zaljeven, kao studenac kojem voda nikad ne presuši. I ti ćeš gradit' na starim razvalinama, dići ćeš temelje budućih koljena. Zvat će te popravljajem pukotina i obnoviteljem cesta do naselja (Iz 58:11-12).

Kao što Izak nije tražio da udovolji sebi niti je išao za zadovoljstvom odlazeći u bolju zemlju, tako ćemo i mi (ne radeći stvari na svoj način, ne tražeći da udovoljimo sebi i ne živeći na svojim riječima nego poštujući Boga) biti poput vrta zalivenog i studenca kojem voda nikad ne presuši. Ako budemo slijedili Božje putove, Bog će kroz nas dovesti živu vodu suhim i žednim ljudima.

Bog nas vodi da otkopamo svaki bunar koji je svijet zasuo. Ponavljam, za to je potrebna ustrajnost i možda će trajati duže od nekoliko sati, dana, tjedana, mjeseci, pa čak i godina.

Gubitak strasti

Vjerujem da sam u ovoj knjizi jasno rekao da je pustinja metafora za cijeli niz okolnosti. Zajednički nazivnik im je da se tada nađemo u situacijama u kojima nam nešto nedostaje ili se osjećamo suho. Često je znak ulaska u pustinju manjak ili potpuni nedostatak entuzijazma i strasti za naš poziv ili čak za odnos s Bogom.

Dopustite mi da se kratko osvrnem na moj drugi značajniji odlazak u pustinju dok sam služio kao pastor za mlade.

Prvih devet mjeseci u crkvi u Floridi je bilo fantastično – služba se širila i grupa je rasla. Bio sam uzbuđen i pun energije i strasti. Ali onda, naizgled iz vedra neba, kao da je netko okrenuo prekidač - sva se moja strast isušila.

U molitvi sam provodio više vremena nego prije, ali svejedno se činilo da ništa ne postizem. I ne samo to, činilo se da i moja vizija za mlade blijedi (staro vino se izlivalo). Što sam više molio, vizija je sve više jenjavala. Izvana se ništa nije promijenilo, ali iznutra se nešto događalo.

Da stvar bude još gora, usred svega toga prolazili smo kroz vanjske nevolje kao nikad prije. Najveća nevolja? Moj izravni nadređeni se spremio otpustiti me. Njegov je sin bio u našoj grupi i došao je mojoj ženi jedne večeri nakon službe za mlade i rekao: „Gospodo Lisa, kako da živim život o kojem John propovijeda kad moji roditelji kući rade...?“ (Nema potrebe da kažem o čemu se točno radilo, ali nikako nije bilo dobro.)

Šokirala se, ali ga je mudro savjetovala: „Ostani vjeran Božjoj riječi i pusti da se Bog pobrine za tvoje roditelje.“ Od tog dana nadalje, moj je nadređeni odlučio da će mi uništiti ugled i riješiti me se. Napao me suptilno, ali snažno. Uspješno je unio razdor između našeg glavnog pastora i mene. Punih 16 tjedana nisam uopće komunicirao niti se sastao sa svojim pastorom.

Nakon višemjesečnih smještanja, stariji pastor me odlučio otpustiti. Na nedjeljnoj je službi najavio značajne promjene u grupi za mlade. Pastorova dva brata su mi rekla da ću biti otpušten u ponedjeljak.

Bog je učinio čudo i naš se glavni pastor predomislio. Bog mu je progovorio nekad između te nedjeljne službe i našeg redovnog sastanka u ponedjeljak ujutro. Kad smo se sastali, rekao je: „Johne, Bog nam te poslao i nećeš otići dokle god On ne kaže da je vrijeme da odeš.“

Šest mjeseci nakon toga, razotkriveno je ponašanje mog šefa i momentalno je bio razriješen dužnosti u crkvenom vodstvu. Upustio se u puno ozbiljnije stvari nego smo mnogi od nas mogli i zamisliti.

Tijekom tog razdoblja, ne samo da sam prolazio kroz tu i druge vanjske borbe, nego sam proživljavao i mnoge unutarnje borbe s kojima se nikad ranije nisam susretao. Ponovno sam se pitao jesam li ja negdje pogriješio. Ispovijedao sam svaki grijeh kojeg sam se mogao sjetiti, ali nije bilo olakšanja od napada niti suhoće.

Jednoga dana, usred mog razmišljanja o tome koji sam točno grijeh počinio, Gospodin mi je progovorio: „Nisi u pustinji jer si sagriješio. Pripremam te za nadolazeću promjenu.“ To je bilo „novo vino“ o kojem sam govorio u petom poglavlju.

Nakon što sam gotovo godinu dana proveo u toj pustinji, Gospodin me potaknuo da uđem u post. Nakon nekoliko dana posta, s usana mi je izašla molitva koju sam čuo nakon što sam je izgovorio. Vapaj iz mog srca zaobišao mi je um. Strastveno sam naglas vapio: „Bože, nije bitno jesam li usred pustinje gdje nema nikoga ili propovijedam milijunima, na oba mjesta radit ću isto. Tražit ću tvoje srce!“

Odjednom sam shvatio što Bog čini! „Bože, to je ono što si radio u meni“, rekao sam. „Doveo si me do točke da na tebe gledam kao na svoju baštinu i prvu ljubav, a ne službu ili nešto drugo. I kad promjena dođe, neću od nje napraviti idola. Neću te ostaviti kao svoju prvu ljubav i ljubiti službu umjesto tebe. Moje će srce ostati ispravno pred tobom.“

Onda sam se sjetio što je Bog rekao za Davida:

Pošto svrgnu njega, podiže im za kralja Davida za kojega posvjedoči: Nađoh Davida, sina Jišajeva, čovjeka po svom srcu, koji će ispuniti sve moje želje (Dj 13:22).

Dopustite mi da ponovim ovu važnu činjenicu – kralj Šaul nikada nije prošao kroz iskustvo pustinje. U početku se činilo da

je ponizan – dok se skrivao iza bačve kad ga je prorok proglasio kraljem. Ali nakon nekoliko rundi uspjeha, njegove su nečistoće počele isplivavati na površinu. Dobio je veliku bitku, ali učinio je to na svoj način, ne poslušavši Božje zapovijedi. Kao da to nije bilo dovoljno, onda je sam sebi podigao spomenik. I to je bio samo početak niza bezbožnih djela koja je počinio. Na kraju su ga te nečistoće s kojima se nikada nije pozabavio i uništile.

Dva su načina kojima se otkriva što je u vama. Vatra pročišćenja, kao što smo već rekli, je jedan. Drugi je uspjeh. Međutim, uspjeh razotkriva nečistoće svima oko vas, ali vi i dalje možete ostati slijepi na njih. Mnogi službenici ne žele na početcima svoje službe da ih očisti vatra pročišćenja. Pa ipak, i oni su, kao i kralj Šaul, pozvani u službu i uđu u nju. Nažalost, ne stignu se pripremiti kako treba. Zato kad postanu uspješni, nečistoće počnu izlaziti na površinu i u konačnici zbog uspjeha propadne ono na što su bili pozvani.

Šaul je volio svoju „službu“ do točke da je bio spreman ubiti da je zadrži. Davidu nije bilo stalo do prijestolja; on je tražio Božje srce. Dok je bio u pustinji, David je pronašao pravi izvor radosti; i to je bio sam Gospodin. David je dvaput imao priliku ubiti Šaula i postati kralj, a čak su ga na to i ohrabrivali ljudi koji su bili s njim. Da su Davidovi motivi bili poput Šaulovih, bio bi spreman ubiti da se dočepa onoga što mu je Bog obećao po proroku Samuelu.

I danas će mnogi muškarci i žene klevetati, ogovarati ili čak lagati da dobiju ono što im je Bog obećao – zamislite kako je to ironično! Oni su poput Šaula, spremni učiniti bilo što da dobiju ili zadrže svoje naslijeđe. Bog traži „Davide“ koji idu za Njegovim srcem, a ne položajem, utjecajem, novcem ili slavom. Omekšavanje starog mijeha oblikovanje je Božjeg karaktera u tebi i meni. Samo Božji karakter može izdržati pritisak novog vina Duha (Njegova pomazanja i prisutnosti). Karakter razvijamo tražeći Onoga kojeg želimo slijediti.

„U redu, i koliko će to trajati?“ možda pitate.

Evo mog odgovora: „Ne biste se trebali zamarati s tim; samo nastavite kopati dok ne naiđete na vodu.“ Puno puta će vam se dogoditi da ne dobijete odgovor u jednoj molitvi. Morat ćete ponovno tražiti u drugoj molitvi i, možda, u mnogim molitvama nakon te.

Kad sam živio u Dallasu i služio kao pomoćnik glavnom pastoru i njegovoj ženi, moj dragi prijatelj – bio je pomoćni pastor u crkvenom vodstvu – i ja smo zajedno moliti gotovo svakoga jutra. Došli bismo u sobu u 7 ujutro i molili, i često bismo iskusili Božju prisutnost i djelovanje. Ali puno puta bismo dočekali 8 i 30 (kad bi počinjao radni dan) i morali otići u ured. Bili smo frustrirani jer nije bilo nikakvog proboja... nikakvih voda osvježenja. Bunari još nisu bili otkopani!

Idućeg jutra bismo došli i nastavili tamo gdje smo stali dan ranije. To bi nekad trajalo dva dana, nekad tri, a jednom se sjećam da je trebalo tjedan dana dok nismo naišli na vodu! Međutim, kad bi došlo do proboja, primili bismo silu i osvježenje.

Proputovao sam mnoge crkve po SAD-u i sreo mnogo kršćana koji su dopustili da im bunari budu zasuti i da se zadovolje takvim stanjem. Alarmanтно je da je većina – a ne manjina – u tom stanju. Što bi se dogodilo da ti ljudi raspire nebeski dar koji im je dan, dopuštajući mu da izađe van? Mogli bi mijenjati živote, obitelji, crkve – mogli bi promijeniti SAD!

U mnogima Božji dar leži potpuno neiskorišten. Ali čak i kad se bunar čini zasutim, Duh čeka.

Nastavite kopati! Naći ćete svježu vodu u pustinji!

PRIPREMITE PUT GOSPODNJI

*Nevolje su uvijek neočekivane i nepoželjne.
Nevolja je uljez i lopov, a ipak, u Božjim
rukama može postati sredstvo kojim se otkriva
Njegova nadnaravna sila.*

—Charles Stanley

*Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može sam
od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac.*

—Iv 5:19

Pustinja ili divljina mjesto je gdje se priprema put Gospodinu, mjesto gdje se spušta svaka planina i povisuje svaka dolina. Izaija to opisuje na vrlo upečatljiv način u ovim dobro poznatim stihovima:

Glas viče: »Pripravite Jahvi put kroz pustinju. Poravnajte u stepi stazu Bogu našem. Nek' se povisi svaka dolina, nek' se spusti svaka gora i brežuljak. Što je neravno, nek' se poravna, strmine nek' postanu ravni. Otkrit će se tada slava Jahvina i svako će je tijelo vidjeti, jer Jahvina su usta govorila.« Glas nalaže: »Viči!« Odgovorih: »Što da vičem?« – »Svako je tijelo k'o trava, k'o cvijet poljski sva mu dražest. Sahne trava, vene cvijet, kad dah Jahvin preko njih prođe. Doista, narod je trava. Sahne trava, vene cvijet, ali riječ Boga našeg ostaje dovijeka (Iz 40:3-8).

Što to točno znači onima od nas koji se sada nalaze u pustinji? U Kristovu tijelu svi imamo odgovornosti koje nam je Gospodin dodijelio. Ali prije nego nas Bog može pustiti da ih izvršimo, trebamo proći kroz testiranje i trening u pustinji gdje naše tijelo biva razapeto. Tamo, također, učimo čekati na Gospodina, biti mirni dok ne čujemo Njegov glas i shvatimo što radi, tako da možemo u poslušnosti izvršiti Njegovu volju.

Želim podijeliti s vama nešto osobno, da bih vam pokazao kako putovanje kroz pustinju ne mora uključivati direktan put od mjesta polaska do mjesta dolaska, nego mnoge zagonetne obilaznice i neplanirana odmorišta.

Godine 1979., kao student na Sveučilištu Purdue, bio sam nanovo rođen. Četiri mjeseca kasnije, bio sam ispunjen Svetim Duhom i Bog me počeo poticati na službu. Vjerujte mi, služba mi nije bila na kraj pameti – nisam htio imati veze s tim. Nijedan službenik kojeg sam upoznao dok sam odrastao nije bio netko u koga sam se htio ugledati i takav postati. Znam da sam ih osuđivao, ali doživljavao sam ih kao malo „izvan svega“, ljude s čudnom djecom koji žive u dotrajalim starim kućama. Kasnije sam, naravno, shvatio da nisam bio u pravu – zapravo, bilo je puno službenika koji su imali super djecu i živjeli u lijepim kućama! Ali kao mladi vjernik, mislio sam da biti službenik znači živjeti čudnim životom ili otići u Afriku, živjeti u kolibi i ne nositi cipele.

Odrastao sam u malom gradu od 3 tisuće stanovnika. Jedini službenici koje sam poznavao bili su moj katolički svećenik (to nisam želio jer se onda ne bih mogao oženiti) i pastor jedne male crkve. Imao je dvoje djece moje dobi koji su bili čudaci i kad bih išao kod njih kući, uvijek bi nešto jako smrdjelo! Jednom sam otišao kod njih i smrad je bio toliko užasan da sam zadržavao dah sve dok na kraju nisam izmislio razlog da odem odande! Možete, dakle, razumjeti zašto me služba nije zanimala. Nisam htio biti svećenik i nisam htio imati čudnu djecu i smrdljivu kuću. Nisam htio ni ići u Afriku kao misionar i završiti u kolibi.

Moji su planovi u to vrijeme bili da završim studij strojarstva na Purdue fakultetu i onda steknem diplomu na Harvardu. Nakon toga bih ušao u poslovni svijet SAD-a, penjao se na ljestvici uspjeha, zaradio puno novaca i donirao sredstva crkvi da poduprem službu. To su bili moji planovi pa sam ignorirao ono što mi je Bog šaputao u vezi službe. (Nema ništa loše u tom planu, ali to nije bio Božji plan za moj život.)

Četiri mjeseca kasnije, jednog nedjeljnog jutra, sjedio sam u crkvi, slušajući pastorovu propovijed kad mi je Božji Duh oštro

rekao: „Pozvao sam te da propovijedaš! Što ćeš učiniti u vezi s tim?“

Jasno sam ga čuo i odgovorio: „Gospodine, čak i ako završim bez cipela u Africi u kolibi od sijena, propovijedat ću i slušati te!“ (Bog na sebi svojstven način zna privući našu pažnju. Već sam razmišljao o tome što će to značiti prethodnih mjeseci dok me pomalo poticao.) Zato sam sada, potpuno svjestan čemu sve govorim „da“, bio spreman ugoditi mu bez obzira na cijenu!

Gospodin me počeo pripremati. U meni se zapalila vatra; počeo sam kolegama u bratstvu na fakultetu govoriti o Isusu i mnogi su bili spašeni. Otprilike nakon godinu i pol dana započeo sam proučavanje Biblije u bratstvu, a studenti su dolazili sa cijelog kampusa. Svakog su tjedna novi ljudi predavali živote Kristu, bivali iscijeljeni i pronalazili slobodu.

Totalno sam izmijenio svoje prioritete! Sad mi je želja da propovijedam bila toliko jaka da sam htio prekinuti studij strojarstva na Purdueu i otići u biblijsku školu. Zašto? Pa mislio sam, zašto da učim matematiku i fiziku kad sam pozvan propovijedati, a ljudi umiru i odlaze u pakao? Isus se može vratiti svakog trena, zato moram što prije ići u žetvu.

Jedne večeri, dok sam radio zadaću za fakultet, koju sam sad već mrzio, pogledao sam prvo knjigu iz strojarstva, a onda Bibliju na polici. Shvatio sam! Bacio sam knjigu iz termodinamike u zid. Odlučio sam – neću više čekati! Prekinut ću studij i otići u biblijsku školu.

Nazvao sam čovjeka koji me poučavao – bio je istraživač na Purudeu i blizak prijatelj. Hrabro sam rekao: „Done, napuštam fakultet i idem u biblijsku školu!“

Mudro je odgovorio: „Zašto ne bismo večeras prošetali i molili u vezi s tim?“ Učinili smo to i Bog mi je progovorio: „Kad ja odlučim, onda ćeš ići služiti... Sada završi studij strojarstva.“

Kasnije, kad bih se borio da shvatim kako je Gospodin uopće odlučio poslati mladića iz malog grada da služi u zemljama po cijelome svijetu, čuo bih ga da mi kaže: „Tko je osmislio službu u koju si pozvan, ti ili ja?“

„Ti“, rekao bih mu.

„Ne misliš li onda da je meni više stalo da služba uspije nego tebi?“ Ta je rečenica privukla moju pažnju.

Smirio sam se i završio studij strojarstva. Nakon diplome, zaposlio sam se u Rockwell Internationalu kao inženjer strojarstva na projektu američke mornarice. Počeo sam raditi i brzo pronašao odličnu crkvu. Godinu dana nakon toga, Lisa i ja smo se vjenčali.

U crkvu sam došao kao samac i služio sam gdje god je bilo potrebno. To se nastavilo i nakon što sam se oženio. Bio sam vratar, posjećivao sam zatvore, učio pastorovu djecu tenis i pomagao u mnogim drugim područjima. Crkva je imala i biblijsku školu pa sam navečer odlazio i na to.

Nakon dvije godine, zaposlili su me kao asistenta starijem pastoru i njegovoj obitelji. Rekao sam pastoru i ostalim starješinama da se mogu obvezati samo na godinu dana jer sam pozvan propovijedati. Posao mi je bio da im perem aute, točim gorivo, laštim pastoru cipele, izvršavam zadatke, dočekujem njihovu djecu iz škole i vozim ih kući, učim plivati njihovo dvoje predškolaca, dočekujem goste govornike i mnogo toga drugoga. Na kraju sam to radio četiri i pol, a ne jednu godinu.

I tako je prošlo sedam godina otkad sam rekao „da“ Božjem pozivu. Na fakultetu, dok sam gledao mnoge studente spašene, iscijeljene i oslobođene, mislio sam da je punovremena služba tek nekoliko dana udaljena od mene. Nisam ni slutio kroz kakav će me proces Bog provesti.

Tijekom tog razdoblja kad sam služio u crkvi, neuspješno sam tri puta pokušao ući u punovremenu službu propovijedanja. Kad sam se vraćao iz Azije natrag u Dallas (nakon trećeg pokušaja da vidim želi li me Bog tamo), čitao sam Evandjelje po Ivanu kad sam došao do stiha koji mi je odjednom iskočio sa stranice: „Bog *posla* čovjeka, Ivana Krstitelja“ (Iv 1:6). Čuo sam da mi Bog kaže: „Želiš li da te John Bevere pošalje ili da te ja *pošaljem*?“

„Želim da me Ti pošalješ.“

„A Gospodin je odgovorio: „U redu, jer ako te pošalje John Bevere, onda ćeš ići u Johnovom autoritetu, ali ako te pošaljem ja, ići ćeš u mom autoritetu!“

Nakon toga sam se smirio i usmjerio na to gdje me Bog tada postavio. Međutim, nakon nekog vremena, vratio se nemir. Trening u pustinji nije bio gotov za to razdoblje; naprotiv, i dalje je trajao.

Je li me Bog odložio u ladicu tih sedam godina dok se ne otvori neka pozicija? Ne! Tisuću puta ne! Doveo me u pustinju da bi u meni razvio božanski karakter... da *Njegov* put može biti *pripremljen*. Moj je karakter trebao sazrijeti da bih mogao ispravno funkcionirati u službi u koju sam pozvan. S vremenom sam naučio da prije svakog duhovnog promaknuća ide priprema za tu razinu.

Zaboravite na služenje u vlastitoj snazi

Koliko god naše namjere bile ispravne, ako se Bog ne uključi, ništa što učinimo neće imati trajnu vrijednost – čak i ako je učinjeno u Isusovo ime! Sam Gospodin kaže: „Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može sam od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac; što on čini, to jednako i Sin čini“ (Iv 5:19). Koja izjava! Isus, utjelovljeni, pomazani Božji sin, kaže da on ne može učiniti ništa što bi imalo trajnu vrijednost samo od sebe. Podijelit ću s vama nekoliko primjera da vidite što mislim:

Isus je ljubio Lazara i njegove sestre, Martu i Mariju, koje su živjele u Betaniji. Lazar se jako razbolio. Evo što se iduće dogodilo:

Sestre stoga poručite Isusu: »Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.« Čuvši to, Isus reče: »Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji.« A Isus ljubljao je Martu i njezinu sestru i Lazara. Ipak, kad je čuo za njegovu bolest, ostade još dva dana u onome mjestu gdje se nalazio (Iv 11:3-6).

Iako je Isus bio Mesija, svejedno je imao bliske prijatelje. Volio je Lazara i uživao u vremenu provedenom s njim i njegovom obitelji. Međutim, vidimo da Isus nije učinio ništa dva dana nakon što je čuo da mu je prijatelj bolestan. Zašto odmah nije otišao u Betaniju? Zato što nije primio uputu od Boga. Isus je poslušno čekao dok mu Božji Duh nije rekao da ide. Tek je onda otišao.

Gospodin mi je otkrio da bih ja, da je Lazar bio moj prijatelj, istog trena sjeo u auto i odveo se do njegove kuće, položio ruke na njega bez da uopće pitam Svetog Duha za smjer. Nažalost, mnogi od nas bi tako napravili. Pretpostavljamo da, budući da je Bog uvijek s nama, ne trebamo tražiti Njegovo vodstvo u situacijama poput ove. Ali trebali bismo zastati i biti osjetljivi na

Božjeg Duha. Bog zna što želi i ako čekamo na Njegove upute ili savjet, reći će nam što da radimo.

Možda mislimo da je Bog, bez obzira na vodstvo Duha, dužan ozdraviti bolesnika ako na njega položimo ruke. Ako je to tako, zašto onda ne odemo i ispraznimo sve bolnice?

Biblija na nekim mjestima kaže da je Isus „iscijelio sve“, ali nije uvijek bilo tako. Na primjer, zašto nije iscijelio sve bolesne, slijepce, hrome i oduzete na kupalištu Betsaidi gdje je iscijelio samo jednog čovjeka koji je bio oduzet 38 godina (Ivan 5)? Možda zato što ga Božji Duh nije vodio da iscijeli druge?

Jednom drugom prilikom, spominje se čovjek hrom od rođenja, koji bi danju bio na vratima hrama. Sigurno je Isus puno puta prošao pored njega kad je ulazio u hram. Zašto ga nije iscijelio? *Jer mu Otac nije rekao da to učini.*

Kasnije, kad je Isus bio uznesen u nebo, Petar i Ivan su na ulasku u hram – vođeni Duhom – iscijelili tog čovjeka, zbog čega je izbilo probuđenje (Djela 3).

Kad je Isus služio, nije bilo neke formule kako bi to radio: na neke bi pljunuo, na neke položio ruke, drugima je jednostavno rekao nešto. Za neke je napravio grudice od blata i stavio im u oči. Neke je pak slao svećenicima – i popis se nastavlja. Toliko je različitih načina bilo jer je Isus činio samo ono što bi vidio da čini Njegov Otac! Bog je znao savršeno vrijeme i način da svatko ponaosob bude iscijeljen.

To Bog želi za sve svoje slugе... dovesti nas do točke da činimo samo ono što vidimo da Isus čini i pod Njegovim vodstvom, a ne što mi mislimo ili želimo da se dogodi. Isus u Ivanu 20:21 kaže: „Kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas.“ Isus nije činio ništa sam od sebe. Isto tako, mi trebamo slijediti Isusov primjer.

Trebamo živjeti poput njega, biti vođeni Duhom Svetim, ići tamo kud nas on šalje. Da bismo to mogli, naše tijelo mora biti podređeno Božjem Duhu – Kristovom Duhu. A najbolje mjesto za treniranje takvog, Duhom vođenog, života je pustinja. Tu se, na tom neugodnom mjestu, Gospodinu priprema put.

Bog je Mojsiju nakon četrdesetogodišnjeg treninga u pustinji rekao:

»Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta.« »Tko sam ja da se uputim faraonu«, odgovori Mojsije Bogu, »i izvedem Izraelce iz Egipta!« »Ja ću biti s tobom«, nastavi (Izl 3:10-12).

Usporedimo sad to s onim što je Bog rekao ljudima koji su sami sebe poslali:

*Ne poslah ti prorokâ, a ipak trče! Ne govorih im, a ipak prorokuju...
Evo me protiv proroka« – riječ je Jahvina – »koji prorokuju izmišljene snove i pripovijedajući ih zavode narod moj izmišljotinama svojim i lažima. A ja ih nisam poslao, niti sam im što zapovjedio, niti su narodu ovome od kakve koristi« – riječ je Jahvina (Jer 23:21, 32).*

Uf, to boli. Nitko od nas ne bi htio primiti takvu poruku od Boga.

Kad je imao četrdeset godina, Mojsije nije mogao pomoći Izraelcima niti im *biti od koristi* kad ih je prvi put pokušao osloboditi jer ga *Bog još nije bio poslao*. Čak ni uz silno obrazovanje koje je imao, vještine vodstva i mudrost koju je stekao u Egiptu, bez Božje potpore i pravog trenutka, Mojsije nije mogao ispuniti ono što je znao da Bog želi od njega. Njegovi uzaludni naponi samo su

rezultirali smrću jednog Egipćanina. Iako su njegove namjere bile plemenite, prvi pokušaj da ispuni svoj zadatak učinio je više štete nego koristi. Iz četrdesetogodišnjeg treninga u pustinji izašao je novi Mojsije koji će činiti samo ono što mu Bog kaže. Sada je, u vrijeme koje je Bog odredio, pod Mojsijevim vodstvom, cijela vojska završila na dnu Crvenog mora. To je razlika između naše i Božje snage – cijela vojska u usporedbi s jednim vojnikom.

Ivan Krstitelj je trenirao 30 godina za službu koja je trajala samo šest mjeseci, a Isus kaže da je Ivan bio najveći među prorocima rođenima od žene.

I to je to! Bog može učiniti više u šest mjeseci kroz muškarca ili ženu koje je *On poslao* nego netko tko u *svojoj snazi* radi šest godina.

Isus to ovako objašnjava: „Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može sam od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac; što on čini, to jednako i Sin čini“ (Iv 5:19).

I da ponovimo Izaijine riječi:

Glas viče: »Pripravite Jahvi put kroz pustinju. Poravnajte u stepi stazu Bogu našem. Nek' se povisi svaka dolina, nek' se spusti svaka gora i brežuljak. Što je neravno, nek' se poravna, strmine nek' postanu ravni. Otkrit će se tada slava Jahvina i svako će je tijelo vidjeti, jer Jahvina su usta govorila.« Glas nalaže: »Viči!« Odgovorih: »Što da vičem?« – »Svako je tijelo k'o trava, k'o cvijet poljski sva mu dražest. Sahne trava, vene cvijet, kad dah Jahvin preko njih prođe. Doista, narod je trava. Sahne trava, vene cvijet, ali riječ Boga našeg ostaje dovijeka (Iz 40:3-8).

Bog kaže da je pustinja mjesto na kojem se priprema put Gospodinu. A Njegov put nije ljudska snaga. On kaže da će se svaka oholost tijela poniziti, da će se ponizni (oni koji čekaju na Gospodina) uzvisiti, sve što je neravno (prijetvorno, netočno, neiskreno) će se ispraviti, a sve grubo (bez ljubavi, nepristojno, neljubazno) izglati.

Dok sam bio student, tek obraćeni sljedbenik Isusa Krista, primio sam mnogo blagoslova i bio „uspješan“ u službi drugima, ali još uvijek je bilo puno planina u mom životu koje su se trebale sniziti i puno neravnina i grubosti koje je trebalo ispraviti i izglati. Bog je znao da mi je bilo potrebno vrijeme u pustinji da se moje mane izglati.

Kad god se nađete u pustinji, jako je bitno dopustiti Bogu da radi na vama na svoj način. Dok sam služio pastoru u Dallasu, Gospodin mi je jednoga dana progovorio, rekavši: „Johne, nemoj propustiti što želim učiniti u tebi u sadašnjosti, usmjeravajući se samo na službu propovijedanja u budućnosti“. Iskreno, toliko sam jako htio propovijedati da sam na tu fazu života gledao kao na gubljenje vremena.

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#11 Budite spremni za polazak

Iako to inače ne bih nikada preporučio, kad vam se počne činiti da ste cijelu vječnost u pustinji, moglo bi vam pasti na pamet da se raspakirate i smjestite. Vjerujte mi – kada Bog odluči da je vrijeme za polazak, to se može odigrati u trenu. Pogledajte Josipa; činilo se da će u zatvoru provesti ostatak života i odjednom, bez upozorenja, u jednom danu mu se ostvario bogomdani san!

Ja sam bio u pustinji i činilo se kao da bih tamo mogao ostati 40 godina. Onda, iz vedra neba, Bog mi je rekao da dam otkaz i počnem putovati i propovijedati. Promjena se nije dogodila odmah, ali kad se dogodila, došla je poput vihora. I bio sam spreman ući u iduće razdoblje svog poziva. Ali moje su torbe bile spakirane.

Ne morate upasti u tu zamku! Shvatite, Bog *ne gubi vrijeme!* On je taj koji *otkupljuje vrijeme!* Morate povjerovati da je mjesto na kojem se trenutno nalazite ključni dio vašeg putovanja do odredišta. To je vaše vježbalište, proces u kojem napredujete od obećanja do promaknuća – ispunjenje. Pustite Njega da se brine o tome kako će se sve skupa odviti... vi ga samo trebate slijediti! On je Bog, Začetnik i Završitelj svega. Mi mu samo trebamo vjerovati i slušati što nam pokazuje *danas!*

Svaki put kad bih pomislio da sam otkrio kako će me On postaviti u službu propovijedanja, ljubazno bi mi rekao: „Johne, samo si otkrio još jedan način na koji se to neće dogoditi!“ I to je bila istina – uveo me u službu na potpuno neočekivani način. Bog nas dovodi do toga da smo zadovoljni (ne samozadovoljni) i da možemo živjeti u sadašnjosti.

Činite stvari na Božji način

Kada Bog da čovjeku svoj autoritet i vlast, što su autoritet i vlast veći, to je veći sud ako osoba ne posluša Božjega Duha. Bog nije sudio Mojsiju kad je imao 40 godina i kad je radio stvari na svoj način jer Božji autoritet i vlast još uvijek nisu bili na njemu. Međutim, poslije to nije bilo tako. Dok je narod bio u pustinji Zin, suprotstavili su se Mojsiju i žalili se gdje ih je doveo. Bili su žedni i htjeli su vodu. Zato je Bog rekao Mojsiju što da učini:

Jahve reče Mojsiju: »Uzmi štap pa ti i tvoj brat Aron skupite zajednicu. Onda, na njihove oči, progovorite pećini da ustupi svoje vode. Iz pećine im izvedi vodu te napoj zajednicu i njezino blago.« (Br 20:7-8)

Bog je stvarno pronašao vodu za milijune ljudi! Zamislite! Voda koja izlazi iz stijene – tko je ikad u 21. stoljeću čuo za takvo čudo? Zato, iako Mojsije nije poslušao Božje upute o tome kako da pusti vodu iz stijene, čudo se ipak dogodilo. Voda je bila za narod, kao odgovor na njihove potrebe. Bog nije uskratio vodu narodu da bi kaznio Mojsija. Ali posljedica je bilo: Mojsiju je Bog zabranio da uvede narod u Obećanu zemlju.

To je savršeni primjer gdje možemo vidjeti Božje nadnaravno pomazanje koje djeluje da bi se ispunile potrebe naroda, a ne da se uzdigne onaj koji ima dar! Možda je Mojsije bio frustriran i ljut na narod, a malo i na Boga jer je morao voditi tako težak narod. Mojsije je udario stijenu, kao što je učinio u pustinji Sin (Izl 17:1-7). Ili se možda Mojsije već navikao na svoju sposobnost da vodi; možda je mislio da će Bog djelovati prema onome što on odluči da je najbolje. Opet je napravio nešto na svoju ruku, ali ovoga su puta posljedice bile znatno veće. Mojsije je hodao u Božjoj sili i moći; sva je njegova snaga proizlazila iz ovisnosti o Bogu. Sada je djelovao neovisno o Bogu i to je donijelo Božji sud.

Zato Jakov u 3:1 kaže: „Neka vas, braćo moja, ne bude mnogo učitelja! Ta znate: bit ćemo strože suđeni.“ Što je veća odgovornost ili slava, to je stroži i sud.

Pustinja nas priprema da hodamo u Gospodnjoj sili i slavi bez suda zbog neposlušnosti. Kad smo u bezvodnoj pustinji, sve smo manje ponosni, a sve više ponizni. Uistinu ponizan čovjek hoda s Isusom, vapeći: „Neću učiniti ništa dok ne vidim da to čini Gospodnji Duh. Ništa sam kad sam u svojoj vlastitoj snazi i sposobnosti.“

Je li moguće da je Bog uskratio očitovanje svoje slave i sile tolikima u crkvi danas da bi nas zaštitio od strožeg suda? Vjerujem da Bog u pustinji odvaja tijelo od duha da bismo mu vapili i slušali ga. I onda kad se očituje Njegova slava, proslavit ćemo Njegovo ime čineći stvari samo na *Njegov način!*

Poslušajte glas Duha Svetoga. Pustite ga da vam pokaže kako On želi da obavite neki posao za Njega. Gledajte i slušajte što Gospodin radi i govori.

Stat ću na stražu svoju, postaviti se na bedem, paziti što će mi reći, kako odgovoriti na moje tužbe. Tada Jahve odgovori i reče: »Zapiši viđenje, ureži ga na pločice, da ga čitač lako čita. Jer ovo je viđenje samo za svoje vrijeme: ispunjenju teži, ne vara; ako stiže polako, čekaj, jer odista će doći i neće zakasniti! Gle: propada onaj čija duša nije pravedna, a pravednik živi od svoje vjere. (Hab 2:1-4)

Prorok kaže: „Gledat ću da vidim što će mi Bog reći.“ Jedan od načina na koje Božji Duh govori je kroz viziju. Isus kaže da je činio samo ono što je *vidio* da Otac čini. Habakuk je rekao da će zapisati što je vidio i učiniti to u pravo vrijeme. Dalje kaže da je ponosan čovjek (uzdignut) nepravedan (to je čovjek koji ne čeka na riječ od Boga nego djeluje bez vizije onoga što Bog govori). Ali pravednik će živjeti po svojoj, a ne tuđoj vjeri!

Vjera dolazi od slušanja onoga što Bog govori i postupanja po tome. Zato je Bog odveo Izraelce u pustinju, „... da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što *izlazi* iz usta Jahvinih“ (Pnz 8:3). Primijetite da kaže „izlazi“, a ne „izašlo“.

Ohrabreni smo da ne odbijemo „Onoga koji vam govori (sadašnjost)! Jer ako ne umakoše oni što su odbili onoga koji je na

zemlji davao upute, kudikamo ćemo manje mi ako se okrenemo od Onoga koji ih daje s nebesa“ (Heb 12:25). Ali nikada nemojte zaboraviti, ono što Bog govori uvijek će biti u skladu s Pismom.

Međutim, nije dobro pretraživati Bibliju da biste poduprli ono što *vi* mislite da trebate učiniti. To nije Božji način. Isus je mogao reći: „Pomazan sam da iscjeljujem bolesne pa ću otići položiti ruke na Lazara kao što sam i prije činio.“ Umjesto toga, čekao je da se Božji Duh pokrene, a onda je on djelovao.

Pustinja je mjesto na koje nas Bog dovodi kako bi nas naučio da je svaki pokušaj da učinimo nešto za Njega bez Njegova vodstva i sposobnosti uzaludan čin. Kada stvarno shvatimo da tijelo ne može učiniti ništa od vječne vrijednosti, bit ćemo spremni sprovesti snove i planove koje nam je Bog povjerio. Pustinja je mjesto za pripremu – dio procesa kojim se ostvaruje san. Slijedimo Isusov primjer, puštajući da nas vodi Duh Sveti da radimo stvari na *Božji*, a ne na *svoj* način.

12

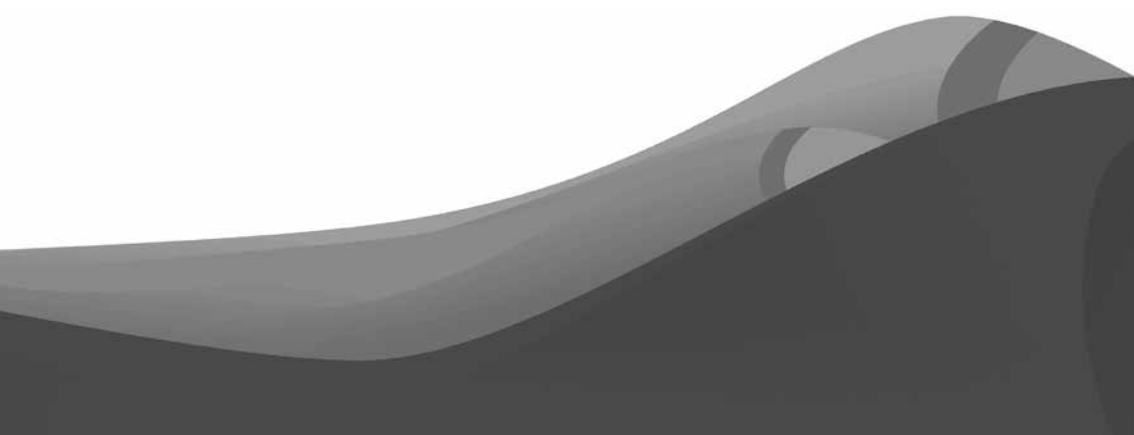
POBJEDA U PUSTINJI

I naše su tuge, poput nas, smrtne. Za besmrtne duše nema besmrtnih tuga. One dolaze, ali slava Bogu, i odlaze. Poput nebeskih ptica, prelete iznad naših glava. Ali ne mogu se trajno nastaniti u našim dušama. Danas patimo, ali sutra ćemo se radovati.

—Charles H. Spurgeon

*Kad objave nema, narod se razuzda,
a blago onome tko se drži Zakona!*

—Izr 29:18

Pustinja je mjesto koje posjećujemo, a ne naše konačno odredište! Ako budemo pazili, izvojevat ćemo pobjedu u pustinji i napustiti njezine granice!

Dok sam bio pastor za mlade, činilo mi se da sam predugo u pustinji. Počeo sam se pitati hoće li se uopće išta promijeniti. A onda, jednoga dana, ubrzo nakon što su počele nevolje s mojim nadređenim koji me htio diskreditirati i otpustiti, Božji mi je Duh pokazao da je promjena na vratima. Tada mi je Bog otkrio da će me „poslati u crkve i gradove od istočne do zapadne američke obale; od kanadske do meksičke granice; od Aljaske do Havaja...“

Ali, kao što sam već rekao, to se nije dogodilo idućeg dana, pa čak ni tjedna! Zapravo, prošlo je još šest mjeseci bez ikakve dodatne potvrde. A onda, jednoga dana, moj je stariji pastor ušetao na sastanak i rekao da mu je Gospodin pokazao da će jedan od njegovih pastora (bilo nas je 11) uskoro ući u punovremenu službu i neće više služiti u crkvi. „Johnne Bevereu, taj čovjek si ti“, rekao je.

Ipak, i nakon toga je prošlo još vremena (konkretno, još šest mjeseci) – još hodanja po pustinji. A onda, u samo tri tjedna, dobio sam sedam poziva za propovijedanje – jedan je bio iz crkve udaljene sat vremena od kanadske granice, jedan sa istočne obale u Floridi, drugi iz crkve udaljene sat vremena od Tihog oceana, a još jedan sa meksičke granice! Ušao sam u pastorov ured da ga pitam što da radim s tim pozivima, a on mi se nasmiješio i rekao: „Johnne, rekao sam ti da mi je Gospodin to pokazao. Izgleda da je došlo vrijeme.“

Ubrzo nakon toga (u siječnju 1990.), pastor je na službi položio ruke na Lisu i mene i otad putujemo i u punovremenoj smo službi! Komotno mogu reći da smo puno ploda vidjeli (i ne pretjerujem kad kažem „puno“) jer smo čekali na Božje vrijeme, a nismo djelovali kad sam ja mislio da sam spreman.

Silno bih volio vidjeti takve rezultate i u vašem pozivu. Zato sam ovakav kakav jesam, šezdesetogodišnjak koji ljubi Božji narod, iskren i otvoren sa vama u vezi svega. Želim vam da ostvarite svoju sudbinu! Dopustite mi stoga da podijelim s vama još nekoliko stvari na kraju.

Pravi cilj i odredište

Trebamo se usmjeriti na Božju svrhu, a ne na protivljenja koja nas pokušavaju navesti da se prestanemo truditi. Trebamo imati pravu viziju pred sobom ako želimo dovršiti trku i stići na pravo odredište! Bilo bi strašno da smo trčali trku i na kraju protrčali kroz krivi cilj! Bila bi katastrofa naciljati pištoljem krivu metu i pogoditi je!

Farizeji su bili jako revni i vrijedni, ali njihova je svrha bila samoostvarenje. Nisu imali pravu viziju; zato su promašili cilj.

Koje odredište i koji cilj ima Bog za nas kao svoj narod? U Efežanima 1:11 kaže da smo predodređeni „po naumu Onoga koji sve izvodi po odluci svoje volje.“

Mnogi se sablazne kad čuju riječi „predodređen“ ili „predodređenost“. Da bismo mogli shvatiti tu ideju, moramo rastaviti riječ i vidjeti njezin korijen i prefiks. Prefiks „pred“ jednostavno znači „prije“ ili ono što „prethodi početku“. Korijen „određen“ dolazi od „odredište“ i znači „mjesto na koje se ide“ ili „konačni cilj“. Kada to dvoje spojimo, dobivamo značenje „odrediti cilj prije početka“. Efežanima 1:11 nam stoga pokazuje

da je Bog odredio cilj, odredište za čovječanstvo – prije nego nas je stvorio – koji će ispuniti Njegovu svrhu.

U Rimljanima 8:28-29 stoji:

Znamo pak da Bog sve izvodi na dobro onima koji ga ljube, onima koji su odlukom njegovom pozvani. Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suobličeni slici Sina njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom.

Naš cilj, naše odredište koje je Bog isplanirao prije početka vremena jest da mi koji ljubimo Gospodina budemo suobličeni slici Isusa Krista. Sve što radimo u životu ili službi treba biti usmjereno na ostvarenje tog cilja i dostizanje tog odredišta! Najvažniji razlog zbog kojeg nas je Bog stvorio nije da uđemo u uspješnu službu ili tim, dajemo milijune dolara za Kraljevstvo, budemo poznati umjetnik ili ostvarimo bilo koji drugi poslovni cilj. Nije ni da iscjeljujemo bolesne, budemo veliki humanitarci, spašavamo žrtve trgovanja ljudima, oslobađamo ljude od ovisnosti ili zadobivamo izgubljene za Isusa. Koliko god to bilo plemenito i pobožno, moramo biti svjesni da su mnogi to radili, a nisu stigli na cilj. Nisu završili dobro jer su bili usmjereni na službu, a ne na cilj ili srce iza službe!

Pitanje na koje treba odgovoriti je sljedeće: „Zašto nas je Bog predodredio da budemo suobličeni slici Isusa Krista?“ Odgovor je jednostavan – jer nas voli i želi imati odnos s nama, „da prema nama u Kristu Isusu pokaže budućim vjekovima preobilno bogatstvo milosti svoje“ (Ef 2:7).

Lisa i ja imamo kujicu koju smo nazvali Lexi. Slatka je, zaigrana i zabavna. Međutim, s njom možemo komunicirati samo do određene razine. Ponekad je frustrirajuće što ne mogu razgovarati s njom. S druge strane, s našim sinovima je potpuno drugačije.

Kad su narasli, mogli smo uživati u nevjerojatnim razgovorima s njima. Toliko su obogatili naše živote. Zato nas je Bog stvorio. On ne želi odnos kakav ja imam s Lexi. Želi sinove i kćeri da može komunicirati s njima na razini srca.

To je bio Njegov cilj od početka. Kad je stvorio čovjeka i stavio ga u Eden, Gospodin je hodao po vrtu i družio se s Adamom jer ga je volio. Jedan od Adamovih potomaka shvatio je taj Božji cilj pa za njega imamo zapisano da je „Henok hodio s Bogom, potom iščeznu; Bog ga uze“ (Post 5:24). Pisac Poslanice Hebrejima kaže da je „... (Henok) primio svjedočanstvo da je ugodio Bogu“ (Heb 11:5). Kako je Henok ugodio Bogu? Tako što je bio poznati službenik? Ne, nego tako što je hodao s Bogom i imao blisko zajedništvo s Njim.

Sve što je Bog radio nekoć, što radi sada i što će raditi sutra čini iz istog tog razloga. Dakle, svrha pustinje je da nas usmjeri na put gdje ćemo se suobličavati slici Isusa Krista.

Ako izgubimo iz vida Božju svrhu za svoje živote, uklanjat ćemo se nevoljama i duhovno nazadovati. Ako kao crkva iz vida izgubimo Božju svrhu, postat ćemo suhi, svodeći se na instituciju koju pokreću stvari ovoga svijeta. Više ćemo gledati na rezultate – veće brojke i veće zgrade – umjesto na stvaranje učenika koji su na Isusovu sliku (Mt 28:19).

Pogledajmo ponovno Izreke 29:18: „Kad objave nema, narod se razuzda (bez kočnice je, op. prev.), a blago onome tko se drži Zakona.“

Kočnica o kojoj Bog govori čuva nas da se ne zadovoljimo bilo čime što nije suobličavanje Njegovoj slici i tome da mu budemo nalik. Čuva nas da ne budemo zadovoljni sve dok se ne suobličimo Njegovoj slici, gledamo ga licem u lice i vidimo otkrivenu Njegovu slavu. Zbog nje ne prihvaćamo ništa osim Njegove savršene volje.

Ta nas kočnica čuva od toga da se opustimo i počnemo raditi stvari poput ovoga svijeta, u tijelu.

Kad govori o gledanju, Isus kaže: „Oko je tijelu svjetiljka. Ako ti je dakle oko zdravo, sve će tijelo tvoje biti svijetlo. Ako ti je pak oko bolesno, sve će tijelo tvoje biti tamno“ (Mt 6:22-23). Ne govori o fizičkom vidu i oku nego o očima srca, načinu na koji doživljavamo stvari.

Kako budete doživljavali stvari u svom srcu, takvi ćete postati: „Jer on je onakav kako u sebi misli.“ (Izr 23:7)

Način na koji budete promatrali okolnosti u kojima ste se našli, odredit će kako ćete se izvući iz njih. Svih dvanaest uhoda koji su išli izvidjeti Obećanu zemlju vidjeli su isto – iste utvrđene gradove, iste divove i istu vojsku kanaanskih naroda. Međutim, dvojica od njih – Jošua i Kaleb – stvari su vidjeli na potpuno drugačiji način od preostale desetorice. Vidjeli su ono što Bog vidi, a desetorica su Obećanu zemlju vidjeli očima fizičkog iskustva vlastitih sposobnosti i snage. Zato što su im oči bile bolesne, sve njihovo ponašanje (ili kako je Isus rekao: „cijelo tijelo“) bilo je također bolesno. Svojim su ustima i djelima postupali protivno Božjoj volji i on kaže da im je izvještaj bio „zao“ ili „bolestan“.

Kaži im: ‘Tako ja živ bio’, objavljuje Jahve, ‘kako ste na moje uši govorili, tako ću vam i učiniti. U ovoj pustinji popadat će vaša mrtva tijela: svih vas koji ste ubilježeni u bilo koji vaš popis od dvadeset godina pa naprijed, koji ste rogoborili protiv mene. Nećete ući u zemlju na koju sam svoju ruku digao da vas u njoj nastanim, osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova. (Br 14:28-30)

Zašto je deset uhoda dalo izvještaj zbog kojeg nikada nisu mogli vidjeti zemlju koju im je Bog obećao? Radilo se tome

kako su doživljavali ono što vide – nisu gledali proročkim nego prirodnim očima. I prenijeli su ono što su vidjeli.

Da bismo iz pustinje izašli kao pobjednici, moramo svijet gledati kao što ga Bog gleda. Izraelci su mrmljali više od godinu dana prije nego je Bog poslao uhode u Obećanu zemlju. Njihova se perspektiva već bila pokvarila i sve su kočnice bile otpuštene. Zato su, kad im je Bog dopustio da vide zemlju kojom teku med i mlijeko, odbacili dobro koje su imali priliku vidjeti. Umjesto toga, usmjerili su se na divove u zemlji.

Oni koji vide samo pustinju (i teškoće povezane s pustinjom), umrijet će u svojoj pustinji. Oni koji zadrže svoj pogled na Onome koji je dao obećanje i na viziji koju im je dao, izaći će iz pustinje kao posvećeni ratnici, spremni zauzeti i nastaniti se u Obećanoj zemlji koja je pred njima na slavu Božju.

Zato ne sustajemo... Jer naša sadašnja i časovita lagana nevolja, donosi nam obilato, sve obilatije, breme vječne slave jer nama nije do vidljivog nego do nevidljivog (onoga kako Bog gleda): ta vidljivo je privremeno, a nevidljivo – vječno (2 Kor 4:16-18).

Dužina vremena i patnje proživljene u pustinji – u usporedbi s dobitkom – mogu se smatrati kao lagani, sadašnji, časoviti izazov. Naravno, kad ste usred pustinje, teško je na to iskustvo gledati kao na nešto nebitno, osim ako imate predodžbu o tome što vas čeka kad izađete iz pustinje.

Kad sam bio usred svog suhog razdoblja, nisu mi se teškoće činile kao nešto trenutno. Ponekad sam znao misliti: *Hoće li ovo ikada završiti? Hoće li se Božje obećanje ikada ostvariti?* A onda bih brzo morao odbaciti takve misli i ohrabriti se u Gospodinu. Sjetio bih se proroštava koja su za mene izrečena i po njima bih izvojevao dobar boj (vidi 1 Tim 1:18). Proroštva su bila Božji

način gledanja na moj život, što mi je otkrivao po svom Duhu kroz svoju Riječ.

Duša je bojno polje u pustinji. Duša se sastoji od vašeg intelekta, emocija i volje. *Volja* je dio vaše duše koji odlučuje hoćete li odabrati Božji put ili put tijela – hoćete li gledati svijet na Božji način ili ćete pogled usmjeriti na nevolje u pustinji. Petar piše: „Ljubljani! Zaklinjem vas da se „kao pridošlice i putnici“ klonite putenih požuda koje vojuju protiv duše“ (1 Pt 2:11).

Sve se svodi na to na koga je usmjeren vaš pogled – na Gospodina ili na vas? Tjelesne želje ili putene požude koje vode borbu u vašem intelektu i emocijama usmjerit će se na sebične interese. Odvući će vas od Božjeg načina gledanja na stvari jer Božji način ne traži ništa za sebe nego sebe *nijeće*.

Danas mnogi propovijedaju i mnogi su prihvatili evanđelje koje olakšava tijelu. Mnoge popularne poruke s propovjedaonica ne potiču nas da razapnemo tijelo nego da zadovoljimo želje koje zapravo vojuju protiv konačnog cilja – da budemo suobličeni slici Isusa Krista. Često se naglasak stavlja na to što Bog može učiniti za nas umjesto na to što On želi da mi učinimo. Takvo lagodno evanđelje ne ističe dovoljno realnost patnji koje su sastavni dio slijeđenja Isusa. Zbog toga su mnogi pristali na život u kojem ugađaju sebi. Takvo evanđelje ne može opremiti vjernike da budu Božji vojnici.

Apostol Pavao dotiče se te teme pišući svom učeniku Timoteju:

Podnosi sa mnom napore kao dobar vojnik Krista Isusa! Ni jedan, koji se bori, ne upušta se u poslove ovoga svijeta; inače neće ugoditi vojskovođi. (2 Tim 2:3-4)

Zbog tog „lagodnog evanđelja“, kad se susretnemo s nevoljama ili zaprekama, počnemo odmah tražiti izlaz umjesto da se suočimo s teškoćom i prodemo kroz nju. Takav način gledanja na stvari, koji je posljedica lagodnog evanđelja, nije „nebeski ili proročki način gledanja“ nego „sebični“.

Pavao također piše:

Otada, kralju Agripa, ne bijah neposlušan nebeskom viđenju. Nego najprije onima u Damasku pa onda i u Jeruzalemu, svoj zemlji židovskoj i poganima navješćivah da se pokaju i obrate k Bogu i čine djela dostojna obraćenja. Zbog toga me Židovi uhvatiše u Hramu i pokušашe ubiti. (Dj 26:19)

Mnogo je svjetovnih načina i pogleda na stvari, ali samo je jedno „nebesko viđenje“ koje je Očeva volja! Primijetite što Pavao kaže: „Neki su me Židovi uhvatili u Hramu i pokušali ubiti.“ Bio je poslušan nebeskom viđenju i zbog toga se suočio s mnogim protivljenjima. Da je vjerovao u lagodno evanđelje, kao što mnogi danas propovijedaju i vjeruju, nikada ne bi dočekaao ostvarenje vizije. Nikada ne bi došao do kralja Agripe jer bi puno prije pronašao način da pobjegne od nevolja koje su mu stale na put.

Savjeti za preživljavanje vašeg putovanja

#12 Vodite bilješke

Dok ovo pišem, u 59. godini života sam – kako je do toga došlo?! Kad se osvrnem unazad, vidim da sam najviše sazrio upravo u razdobljima pustinje iako sam tada mislio da nazadujem, a ne napredujem. Zato je naš stari prijatelj Job rekao: „Pa ipak, on dobro zna put kojim kročim! Neka me kuša: čist k'o zlato ću izići“ (Job 23:10).

Mirna srca mogu reći da je devedeset posto svih mojih pisanih djela – 20 knjiga – proizašlo ne iz vremena izobilja nego iz vremena suhoće provedenog u pustinji. Zato vam savjetujem – vodite bilješke dok ste u pustinji! Jer će vam sve što tamo naučite dobro doći (i kada ostarite). I tko zna... možda će se i vaše iskustvo pretočiti u knjigu jednoga dana!

Prijatelju, želim ti nešto prorokovati! Dobro obrati pozornost na ovo što ću ti reći: *Bog će, u vrijeme koje On odredi, učiniti u tvom životu nešto duboko i dotaknut će živote mnogih kroz tebe. Ali, ako mu dopustiš da ispuni svoj naum za tebe u pustinji. Mnogi će biti dotaknuti i ti ćeš se kroz cijelu vječnost radovati kad vidiš plod svoje poslušnosti. Prijatelju, izići ćeš čist kao zlato, kušan, snažan i ispravan.*

Jeremija je još jedan Božji čovjek koji je bio poslušan nebeskom viđenju i zbog svoje je poslušnosti iskusio mnoga verbalna i mentalna progonstva. Jednoga dana mu je bilo dosta svega i počeo se žaliti. Reкао je: „Zašto je put zlikovaca uspješan? Zašto podmuklice uživaju mir?“ (Jer 12:1)

Bog mu nije blago odgovorio. Reкао je: „Ako s pješacima trčeci sustaješ, kako ćeš se s konjima utrkivati?“ (Jer 12:5). Drugim riječima: „Jeremija, ako te tako umara đavlova pješadija, što ćeš učiniti kad na tebe dođe đavlova konjica?“

Rat se sastoji od bitaka

Moramo zapamtiti da nema velikih pobjeda bez velikih bitki. Jeremiji je postalo još teže. Nisu ga više samo verbalno zlostavljali nego su ga bacili u zatvor, a kasnije je bačen u tamnicu da tamo umre. Međutim, Bog ga je izbavio iz svih nevolja i progonstava.

Bitke s kojima se većina u Kristovu Tijelu danas suočava su mentalni napadi, a ne fizička progonstva kakva je Pavao iskusio. Što ćemo učiniti ako nas snađu drugačije nevolje? Ono s čim se sada suočavamo mora nas ojačati da bismo mogli proći kroz veće bitke u budućnosti.

Pustinja je vježbalište i vojni kamp za buduće bitke. Kao što šaljemo vojnike u vojni kamp da se pripreme za rat, tako i Bog šalje svoje vojnike u pustinju da ih pripremi za ono na što su pozvani u izgradnji Kraljevstva. Najveće prepreke s kojima se vojnici suočavaju u vojnom kampu su njihovi strahovi, slabosti i obeshrabrenja. Isto tako, najveće bitke koje vodimo u pustinji s područja su duše.

Jedna od najvećih bitki je *obeshrabrenje*. Jednoga dana, dok sam bio u molitvi, Gospodin me pitao što je suprotno *hrabrosti*.

Odgovorio sam: „Strah, naravno.“

Šapnuo je: „Obeshrabrenje.“ Nikada to nisam gledao na taj način: *o-bez-hrabrenje!* Odmah sam shvatio zašto je Jošui osam puta rečeno da bude „hrabar i odvažan“ (Br 13:20; Pnz 316, 7, 23; Još 1:6, 7, 9, 18). Gospodin je znao da će to biti jedan od njegovih najvećih izazova. Do obeshrabrenja dolazi u pustinji ili bitci kad se usmjerimo na same sebe umjesto na Boga i svoj zadatak.

Neprijatelj želi da se usmjerite na sebe, a to je pokušao i s Isusom u pustinji. Isus je bio gladan jer nije jeo 40 dana. Đavao mu je došao i rekao: „Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruh“ (Mt 4:1-11). Kušnja je bila da upotrijebi Božju silu izvan Božje volje i pobrine se za potrebe svog tijela. Moramo zapamtiti da kada nam Bog da dar, uz njega dolazi i ogromna odgovornost da ga ne koristimo na krivi način već onako kako On to želi. Bog se i planirao pobrinuti za Isusove potrebe, ali onako kako je On htio. Kad je đavao otišao, došli su anđeli i služili Isusu.

Pogledajmo ponovno što je Isus rekao o svojoj službi:

Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može sam od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac; što on čini, to jednako i Sin čini (Iv 5:19).

Primijetite da kaže „vidi“. Isus nije činio ništa izvan Božje volje.

Jedna od kušnji s kojom ćemo se suočiti u pustinji bit će da radimo stvari na svoj način umjesto da čekamo na Boga. To će možda značiti da upotrijebimo Božju silu da bismo nešto dobili prije nego je Božje vrijeme za to. Možete li zamisliti da se vojnik u ratu ne bori prema zapovijedima svog nadređenog? To bi moglo prouzročiti ozbiljnu štetu, i tom vojniku i onima koji se bore s njim. U vojnom kampu i tijekom pripreme vojnici uče kako slušati naredbe i ne riskirati čineći nešto što bi moglo naštetiti njima i drugima tijekom bitke.

Ne smijemo zaboraviti što nam je otkriveno s neba. Doći će vrijeme kad ćemo misliti: *Moram odmah primiti odgovor! Ili: Moram sad nešto poduzeti; ako ništa ne poduzmem, sve će se raspasti!* Ako vam se čini da vam Bog ništa ne govori, to ne znači da vam *ne govori!* Hoću reći da je Bog itekako uključen u sve što se događa s nama, na mnoge načine. U tom trenu je poruka koju vam prenosi: „Sad ne trebaš učiniti ništa.“ U tim situacijama trebamo *čekati* na Gospodina i ne forsirati stvari:

Strpljivo čekaj na Gospoda. Ohrabri se: strpljivo čekaj na Gospoda (Ps 27:14).

Ako se fokusiramo na svoje potrebe umjesto na Njega, bit ćemo obeshrabreni i opterećeni. Ne smijemo biti ometeni i usmjereni na svoje „časovite nevolje“. Umjesto toga, trebamo gledati u obilato, sve obilatije breme vječne slave koje se u nama izgrađuje u nevoljama (2 Kor 4:17).

To je radost u koju moramo uprijeti pogled.

Radost koja je pred nama

Potpunom radošću smatrajte, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje znajući da prokušanost vaše vjere rađa postojanošću. Ali neka postojanost bude na djelu savršena da budete savršeni i potpuni, bez ikakva nedostatka (Jak 1:2-4).

Radost je duhovna sila koja nam daje snagu da izdržimo teškoće i nevolje. Primijetite da u Pismu piše: „Potpunom radošću smatrajte“. Ne kaže: „Djelomičnom radošću i djelomičnom tugom smatrajte“. Ne trebamo u svojim srcima miješati radosti i tugu. Gledajte na to ovako: možete imati lanac sa 99 karika radosti i samo jednom karikom tuge. Taj će lanac biti snažan koliko ta jedna karika. Treba biti sto posto radosti i nula posto tuge da biste mogli pronaći snagu koja vam treba u danoj situaciji.

Svi mi znamo da je lako „smatrati potpunom radošću“ kad nam sve ide odlično. Ali tekst to ne kaže. Trebamo smatrati potpunom radošću kad upadnemo u nevolje – kad smo u pustinji, kad nas progone, kad imamo teškoće, probleme ili bilo kakve druge nevolje. Bog to kaže jer zna da je „radost Jahvina vaša snaga“ (Neh 8:10). To je radost zbog bliskog odnosa s Onim koji nas osnažuje.

Moja žena i cijela moja obitelj – sinovi, snahe i unuci – donose mi radost! Ponekad kad sam daleko od kuće, gledam njihove slike. To uvijek donese radost u moje srce. I donese mi snagu.

To je Nehemija htio reći svojim ljudima. Prolazili su kroz teško razdoblje i Nehemija im je poručio: „Ne žalostite se nad ovim teškoćama – gledajte u Gospodina. Jer kad mu se približite, radost će ispuniti vaše srce i to će biti vaša snaga“ (moja parafraza).

Ako ga budete slavili, to će preusmjeriti vaš fokus sa vas na Gospodina. Usred nevolja je lako izgubiti iz vida Boga jer smo

pod velikim pritiskom. David je većinu svojih psalama napisao usred nevolja. Slaveći Boga i hvaleći ga, uspio je ostati jak u stvarno nepovoljnim okolnostima.

U Izaiji 61:3 Bog kaže da nam daje „...ulje radosti mjesto odjeće žalosti, hvalospjev mjesto plašljivosti“.

Sjećam se kad sam bio u stvarno suhom razdoblju i taj mi je stih toliko puno značio. Bio sam sam kući i jako opterećen. Uzeo sam Bibliju da čitam, ali nisam mogao. Počeo sam se moliti i to je bilo još gore. Iznutra sam osjećao da mi Duh Božji govori: „Upali jedan od svojih CD-a sa slavljenjem“. Otišao sam u sobu gdje je bila glazbena linija i upalio sam slavljenje te počeo pjevati. To nije bilo dovoljno pa sam *pokušao* i plesati pred Gospodinom. Toliko mi je srce bilo opterećeno da mi se činilo kao da plešem u tekućem olovu. Suvišno je reći da sam se mučio.

Kad je cijeli CD odsvirao, bio sam potaknut da ga opet pustim. Drugi put sam uspio čuti što pjevam. Odjednom sam u srcu vidio Isusa na prijestolju i njegovu veliku ljubav. Radost mi je počela ispunjati dušu i počeo sam potpuno slobodno plesati. Primijetio sam da više nisam bio fokusiran na sebe nego na Isusovu veličinu. Idućih pola sata sam pjevao i plesao, trčeći po našoj maloj kući poput divljaka. Teret je nestao, a iz mene je izlazio život i snaga kojih do prije trideset minuta tu nije bilo.

Dok sam ga slavio, moj se fokus usmjerio na Njega. Doživio sam ono što Izaija piše: „S veseljem ćete crpsti vodu iz izvora spasenja“ (Iz 12:3) i radošću Gospodnjom počeo sam crpiti snagu iz izvora spasenja.

Slavljenje nam pomaže da zadržimo pogled na radosti koja je pred nama umjesto na okolnostima koje nas okružuju.

Zato i mi, okruženi tolikim oblakom svjedokâ, odložimo svaki teret i grijeh koji nas sapinje te postojano trčimo u borbu koja je pred nama! Uprimo pogled u Početnika i Dovršitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu te sjedi zdesna prijestolja Božjega. Doista pomno promotrite njega, koji podnese toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da – premoreni – ne klonete duhom. Ta još se do krvi ne oduprijeste u borbi protiv grijeha (Heb 12:1-4).

Isus je podnio najveću kušnju s kojom se itko ikad sreo ili će se sresti tako što je zadržao pogled na radosti koja je pred njim, a to je bilo uskrsnuće koje je uslijedilo nakon raspeća. Bila je to slava koja je uslijedila nakon poslušnosti njegove patnje i na kraju dovela mnoge sinove i kćeri u Božje kraljevstvo – uključujući vas i mene!

To je put kojim trebamo ići, kojim je i On išao. Nakon umiranja sebi i raspeća tijela slijedi *uskrsli život*. Nakon patnji tijela dolazi zrelost potrebna za bliži odnos s Isusom! Nakon teškoća i nevolja u pustinji slijedi velika slava! Pavao piše: „Smatram, uistinu da sve patnje sadašnjega vremena nisu ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati u nama“ (Rim 8:18).

Božja slava će se očitovati u crkvi prije Njegova povratka. Toliko će biti silna da će cijele gradove i narode privući Bogu. Nikad prije na zemlji nije se moglo vidjeti toliko veliko očitovanje Njegove sile kao što će se otkriti u onim Kristovim učenicima koji su dopustili Bogu da ih očisti. To izliće Svetoga Duha, koje će prethoditi velikoj žetvi, neće trebati čovjeka da ga promovira. Promovirat će ga Božja sila i slava!

Ljubljeni! Ne čudite se požaru što bukti među vama da vas iskuša, kao da vam se događa štogod neobično!

Naprotiv, radujte se kao zajedničari Kristovih patnja da i o Objavljenju njegove slave mognete radosno klicati (1 Pt 4:12-13).

Što je, dakle, radost koja je stavljena pred nas? Njegova slava otkrivena u onima koji su podnijeli patnje zbog poslušnosti Kristu. Primijetite da ćete se radovati onoliko koliko ćete podnijeti patnji, znajući da što je veći otpor, to je veća slava!

Izgubite svoj život

Prijatelji, nemojte prestati tražiti Boga kad naidete na otpor! Znam da će vas On uvesti u teške životne situacije jer što je teža borba, slavnija je pobjeda za Kraljevstvo i za vas. Ali usred tih borbi, uvijek se držite ovog jamstva:

Nije vas zahvatila druga kušnja osim ljudske. Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati (1 Kor 10:13).

Kakve god vas nevolje čekale, imate snagu da prođete kroz njih, i to slavno i uspješno. Jer inače se ne biste ni suočavali s njima; Bog to ne bi dopustio!

Ako *volite* svoj život, odustat ćete kad vam bude teško. Završit ćete svoju trku i zadovoljiti se sa besplodnim životnim stilom.

Otkrivenje 12:11 kaže: „Ali oni ga pobijediše krvlju Jaganjčevom i riječju svojega svjedočanstva: nisu ljubili života svoga – sve do smrti.“

Oni koji se više brinu kako će sebi ugoditi nego poslušati Boga vole svoj život, a Isus kaže: „Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga“ (Mt 16:25).

Jedini način da izdržite ono što je pred vama jest da izgubite svoj život. Potičem vas da ustrajete sve dok se „na nas ne izlije Duh sa visina. Tad će pustinja postati voćnjak, a voćnjak se u šumu pretvoriti“ (Iz 32:15).

Pustinja nije mjesto gdje trebamo odložiti oružje i predati se! Tamo trebamo biti snažni, hrabri i spremni izvršavati Božju volju. Tamo se trebamo podložiti Bogu i čvrsto se oduprijeti đavlu.

Ako se sada nalazite u pustinji, Bog vas je doveo tu da biste mogli otkriti što vam je u srcu. Puno puta mi se dogodilo da su ono što sam prvotno mislio da su đavolske kušnje zapravo bila skrivena područja moga života koja su trebala biti podložena Kristu.

Dok nastavljate svoju trku za nebeskom nagradom, sjetite se ovih riječi:

Ali hvala Bogu koji nas u Kristu uvijek proslavlja...
(2 Kor 2:14)

*Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja?
Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao?
Mač? U svemu tome nadmoćno pobjeđujemo po
onome koji nas ljubi (Rim 8:35, 37).*

*A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu
našem Isusu Kristu. (1 Kor 15:57)*

Nemojte odustati u traženju Boga. Nemojte se predati. Držite se vizije koju vam je dao, kakve god okolnosti bile.

Josipova se situacija činila beznadnom kad se našao u jami ili kasnije u stranoj zemlji kad je bačen u tamnicu. Činilo se da mu je život završen. Kako je mogao tamo imati ikakvu budućnost? Sjetite se, međutim, što piše: „Ljudima je nemoguće, ali ne Bogu! Ta Bogu je sve moguće“ (Mk 10:27).

Tako je i sa vama – koliko god teško bilo, sjetite se: „Sve je moguće onome koji vjeruje“ (Mk 9:23).

Uprite svoj pogled u radost koja je pred vama, a to je Njegova slava koja se očituje u vama. To će vam dati snagu da nadvladate teškoće s kojima se susrećete. Nastavite ga tražiti svim svojim srcem i vjerujte u ono što vam po Duhu kaže u svojoj riječi. Ako to budete činili, iskusit ćete pobjedu u pustinji.

Onomu koji vas može očuvati od pada i besprijekorne postaviti pred svoju Slavu u klicanju – jedinomu Bogu, Spasitelju našem, po Isusu Kristu, Gospodinu našem: slava, veličanstvo, vlast i moć i prije svakoga vijeka, i sada, i u sve vijeke. Amen (Jd 1:24-25).

PITANJA ZA RASPRAVU

Ako knjigu čitate uz proučavanje ili tečaj *Pustinja* (što je odlična ideja!), preporučam vam da kao grupa pogledate video lekciju od svakog tjedna i odgovarajuća pitanja za raspravu. Video lekcije prate najveće teme iz knjige i dodatno ih obrazlažu pa je idealno da svi sudionici i pogledaju lekcije i pročitaju knjigu.

Uživajte!

Prva lekcija

Pročitajte Prvo poglavlje

1. Koja je razlika između sveprisutnosti i očitovane Božje prisutnosti? Zašto je za nas korisno da razumijemo tu razliku?
2. Zašto je toliko važno biti u stanju razlikovati vremena u kojima se nalazimo i znati jesmo li u razdoblju pustinje ili ne?
3. Što mislite, zašto nas Sotona baš dok smo u pustinji iskušava da namjerno sagriješimo ili odustanemo od svoje vjere?
4. Zašto bi Bog dopustio da se razdoblje našeg boravka u pustinji produlji?

Druga lekcija

Pročitajte Drugo i treće poglavlje

1. Pustinja ima ozbiljnu svrhu. Od sedam svrha spomenutih u ovoj lekciji, koja vam je najviše ostala u sjećanju i zašto?
2. Što mislite, zašto poslušnost Bogu u pustinji uzrokuje duhovni rast?
3. Pustinja je vrijeme samootkrivenja. Što ste vi u pustinji otkrili o sebi i svom hodu s Bogom?
4. Kako ste naučili pronalaziti snagu u Bogu tijekom tog razdoblja poniznosti?

Treća lekcija

Pročitajte Četvrto poglavlje

1. Između obećanja i ispunjenja obećanja uvijek je proces. Što mislite, zašto je taj proces važan?
2. Kako ste u svom životu vidjeli da djeluje taj proces obećanja?
3. Što mislite, zašto nam Bog prvo da obećanje, a onda uslijedi proces?
4. Zašto je važno da imamo Božje obećanje za svoj život, a ne recimo petogodišnji plan?

Četvrta lekcija

Pročitajte Peto i šesto poglavlje

1. Kako nam usporedba Šaulova i Davidova života pomaže da shvatimo koliko je važno to što nas Bog pročišćava u pustinji?
2. Zlato postaje fleksibilnije kad je pročišćeno, a mi postajemo osjetljivi na Boga kad nas pročisti. Objasnite što znači biti osjetljiv na Boga.
3. Kada proces Božjeg pročišćenja razotkrije skriveni grijeh ili slabost, kako bismo trebali reagirati?
4. Na koji način proces pročišćenja dovodi do toga da jasnije otkrivamo Isusa?

Peta lekcija

Pročitajte Sedmo poglavlje

1. Zašto Bog mrzi prigovaranje? Koliko je prigovaranja trenutno u vašem životu?
2. Koja je razlika između prigovarača u Malahiji i Jeremijinog prigovaranja? Zašto se Bog razljutio na prve, a na Jeremijine prigovore je odgovorio?
3. Sud predstavlja odluku, a ne osudu. Kada sud počne u kući Božjoj, to znači da je Bog odlučio tko je vrijedan Njegove službe. Što mislite da Bog traži kad donosi takvu odluku?

4. Bog traži posude prikladne za službu. Kako biste opisali razliku između toga da je netko pozvan i da je netko odabran?

Šesta lekcija

Pročitajte Osmo poglavlje

1. Kako ste reagirali kad ste prvi put čuli da je patnja dar? A kako se vaša perspektiva promijenila do kraja lekcije?
2. Bog neće dopustiti da budete kušani preko svoje snage. Ohrabruje li vas to? Kako?
3. Bog vas neće ostaviti sa snagom koju trenutno imate. Što vam to govori o Božjem planu za vaš život?
4. Bog dopušta da se sada suočimo s nevoljama koje su primjer pritiska s kojim ćemo se u budućnosti suočiti. Što vam je Bog govorio o vašoj budućnosti, zbog čega pritisci i nevolje s kojima se sada suočavate imaju smisla?

Sedma lekcija

Pročitajte Deveto poglavlje

1. Ponekad nam neće imati smisla da u nečemu slijedimo Boga. Zašto je teško vjerovati Bogu kad „prekrši“ tradicionalne načine na koje se nešto radi?
2. Kako se osjećate kad Bog ne djeluje prema vremenskom rasporedu koji ste si postavili? Kakav pritisak i koje kušnje proživljavate kad se čini da Božje obećanje kasni?
3. Jeste li doživjeli očitovanje ove istine u svom životu: *Sve što je rođeno od tijela, tijelo mora i izvršiti do kraja?* Po čemu se to razlikuje od onoga što Bog rodi kroz vas?
4. Zbog čega ste sigurni da slijedite Božji put za svoj život?

Osma lekcija

Pročitajte Deseto poglavlje

1. Pustinja je mjesto na kojem nam Bog otkriva sebe. Zašto se onda u isto vrijeme Bog baš tada čini dalekim?

2. Kako izgleda prije svega drugog tražiti Boga, a ne Njegove blagoslove?
3. Zašto je opasno kada vam vaše obećanje ili poziv postanu važniji od samoga Boga?
4. Kada pogledate kako se Bog otkrivao herojima iz Pisma, mijenja li to vašu percepciju u odnosu na ono što očekujete od razdoblja provedenog u pustinji?

Deveta lekcija

Pročitajte Jedanaesto poglavlje

1. Zašto je za nas važno da pazimo gdje odlazimo po utjehu, pogotovo u duhovno suhim vremenima?
2. Kada uđemo dublje u molitvu i Pismo, pogotovo kad nam se to ne da, kako to jača naše duhovno korijenje?
3. Ohrabruje li vas spoznaja da najjači napad na vašu žetvu dolazi upravo prije očitovanja žetve? Na koji način?
4. Zašto razmišljanje o Božjoj vjernosti mijenja vrijeme provedeno u pustinji?

Deseta lekcija

Pročitajte Dvanaesto poglavlje

1. Kako vas je pustinja pripremila za neku nadolazeću promjenu u životu?
2. Zašto je promjena teška? Zbog čega se teško privikavate na promjenu?
3. Što vam se čini najvažnijim u procesu obnavljanja mijeha? Zašto?
4. Da bismo krenuli u nešto novo, staro moramo ostaviti iza sebe. Što je to što biste vi trebali ostaviti iza sebe da biste mogli prihvatiti novo?

DODATAK

Spasenje dostupno svima

Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Doista, srcem vjerovati opravdava, a ustima ispovijedati spašava.

—Rim 10:9-10

Bog želi da iskusiš život u izobilju. Strastveno želi da se ispuni plan za tvoj život. Ali samo je jedan način na koji možeš započeti putovanje do ostvarenja svoje sudbine: primajući spasenje kroz Božjega Sina, Isusa Krista.

Kroz Isusovu smrt i uskrsnuće, Bog je za tebe otvorio put, da možeš ući u Njegovo kraljevstvo kao ljubljeni sin ili kći. Zbog Isusove žrtve na križu besplatno ti je dostupan život u izobilju. Spasenje je Božji dar za tebe; ne možeš učiniti ništa čime bi ga zaslužio/-la ili zaradio/-la.

Da bi primio/-la taj dragocjeni dar, prvo trebaš priznati svoj grijeh življenja života neovisno o svom Stvoritelju jer to je korijen svih tvojih grijeha. Pokajanje je neizostavan dio primanja spasenja. Petar je to jasno rekao na dan kad se pet tisuća ljudi spasilo u Djelima apostolskim: „Pokajte se dakle i obratite da se izbrišu grijesi vaši“ (Dj 3:19). Pismo kaže da smo svi mi rođeni u ropstvu grijeha. Korijen tog ropstva je u Adamovu grijehu, koji je započeo obrazac svjesne neposlušnosti. Pokajanje je izbor da prestaneš biti poslušan samome sebi i Sotoni, ocu laži, i počneš

biti poslušan svom novom gospodaru, Isusu Kristu – Onome koji je dao život za tebe.

Moraš Isusa učiniti gospodarom svog života. To znači da mu trebaš predati vlasništvo nad samim sobom (svojim duhom, dušom i tijelom) – svime što ti jesi i što posjeduješ. Tada njegova vlast nad tvojim životom postaje apsolutna. Čim to učiniš, Bog će te izbaviti iz tame i prebaciti u svjetlost i slavu svog Kraljevstva. Prijeći ćeš iz smrti u život – postat ćeš Njegovo dijete!

Ako želiš primiti spasenje kroz Isusa Krista, moli ovako:

Bože koji si na nebesima, priznajem da sam grešnik i da nisam ispunio tvoj pravedni standard. Zaslužujem da mi sudiš u vječnosti zbog mog grijeha. Hvala ti što me nisi ostavio u tom stanju. Vjerujem da si poslao Isusa Krista, svog jedinorođenog sina, rođenog od djevice Marije, da umre za mene i na križu ponese moju kaznu. Vjerujem da je uskrsnuo trećeg dana i sada sjedi tebi zdesna kao moj Gospodin i Spasitelj. Zato se danas kajem za svu neovisnost o tebi i zauvijek predajem život Isusu.

Isuse, priznajem te za svog Gospodara i Spasitelja. Uđi u moj život kroz svog Duha i promijeni me u Božje dijete. Odričem se djela tame koja sam činio/činila i od ovog dana nadalje ne želim više živjeti za sebe. Po tvojoj milosti, živjet ću za tebe koji si se dao za mene, da mogu živjeti vječno.

Hvala ti, Gospodine; moj je život sada u potpunosti u tvojoj ruci i prema tvojoj Riječi, neću se posramiti. U Isusovo ime, amen.

Dobrodošao/-la u Božju obitelj! Ohrabrujem te da radosnu vijest podijeliš s drugim vjernikom. Važno je i da se pridružiš lokalnoj crkvi i povežeš s drugima koji te mogu ohrabriti u tvojoj novoj vjeri.

Upravo si se ukrcao/-la na najčudesnije putovanje. Želim ti da rasteš u otkrivenju, milosti i prijateljstvu s Bogom svakoga dana!

VOĐENI VJEČNOŠĆU

Neka vaš život nešto znači danas i zauvijek

Život na zemlji samo je dašak, a ipak ga mnogi od nas žive kao da s druge strane nema ničega. Međutim, način na koji živimo ovaj život odredit će kako ćemo provesti vječnost. Pismo nam kaže da će vjernike dočekati nekoliko stupnjeva nagrada – od toga da će sve što je netko postigao izgorjeti na sudu, do kraljevanja s Kristom.

Polazeći od principa navedenih u Drugoj poslanici Korinćanima 5:9-11, John Bevere nas podsjeća da će svi vjernici doći pred Krista da bi primili što su zaslužili u životu. Mnogi od nas bit će iznenađeni kad shvate da su većinu vremena proveli radeći stvari kojima ne mogu zaraditi vječne nagrade.

Kako onda možemo živjeti značajne živote? U knjizi „Vođeni vječnošću“ naučit ćete kako otkriti svoj poziv i umnožiti što vam je Bog dao. Dok budete stvari počinjali gledati iz vječne perspektive, bit ćete osnaženi da činite ono što ima trajnu vrijednost.

Dostupno na: CloudLibrary.org

NEPOPUSTLJIVI

Pronaći istinu u moru mišljenja

Ako je ikada postojalo doba u kojem trebamo biti nepopustljivi u vezi ljubavi i istine, to je sada. Bog je Ljubav. Bog je Istina. I ljubav i istina su bezvremene te nadilaze trenutne trendove i mišljenja. Ponekad će upravo govorenje istine biti najveći izraz ljubavi koji možemo pokazati, ali da bismo govorili istinu, moramo je prvo živjeti.

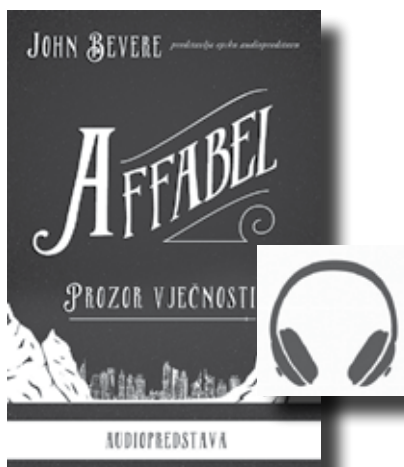
Kroz biblijske stihove i priče, najprodavanija spisateljica, Lisa Bevere, vodi vas na putovanje, do jedinog mjesta na kojem možemo naučiti ne samo počivati u Božjoj nepokolebljivoj istini i ljubavi, nego i postati nepopustljivi – oni koje ništa ne može uzdrmati, odlučni i postojani.

Bog nam otkriva svoj plan dok boravimo u Njemu, tako nas odgaja i oblikuje. Dok počivamo u Kristu, našem kamenu temeljcu, postajemo nepopustljivi.

Dostupno na: CloudLibrary.org

AFFABEL

Prozor u vječnost Audio drama

Jeste li razmišljali o vječnosti? Možda znate gdje ćete je provesti, ali znate li kako ćete je provesti?

Za vjernike je iznimno važno da žive vođeni vječnom perspektivom, ali ponekad je teško dokučiti vječnost. Ova epska audio drama iz knjige Johna Beverea „Vođeni vječnošću“ prozor je u ono što se krije iza naše svjetovne stvarnosti.

Pridružite se veličanstvenom Kralju Jalynu, mračnom gospodaru Dragonu, Milosrdnoj, Neovisnom i ostalima dok istražujete čudesnu zemlju Affabel i strašne predjele zemlje Samoće. Život će vam se potpuno promijeniti kada ovi likovi počnu otkrivati što se krije u vašem srcu.

Dostupno na: CloudLibrary.org

ĐAVLOV MAMAC

Živjeti slobodno od smrtonosne zamke povrede

Knjiga „*Đavlov mamac*“ razotkriva jednu od najvećih đavolskih obmana koju neprijatelj koristi da bi izbacio vjernike iz Božje volje: povredu. Većina ljudi je bila uhvaćena u tu zamku i možda toga nisu ni svjesni.

Ne dajte se prevariti! Krist je rekao: „Nije moguće da ne dođu povrede“ (Lk 17:1). Ne možete odabrati hoćete li ili nećete biti povrijeđeni, ali možete odabrati kako ćete reagirati. Ako se na ispravan način budete nosili s povredom, postat ćete jači umjesto ogorčeni. Samo ćete uz ispravnu reakciju moći imati neometani odnos s Bogom.

Ova će vas poruka Johna Beverea osnažiti da ostanete u Božjoj volji i oslobodite se sumnje i nepovjerenja. Možete pobjeći iz mentaliteta žrtve i živjeti bez tereta žalosti i frustracije. Dok budete otkrivali veću razinu podlaganja Bogu, vaš će život obilovati opraštanjem, pomirenjem i sve većom radošću.

Dostupno na: CloudLibrary.org

DOBRO ILI BOG?

Zašto dobro bez Boga nije dovoljno?

Ako je dobro, mora da je od Boga, zar ne?

U današnje se vrijeme izrazi *dobro* i *Bog* čine se kao sinonimi. Vjerujemo da ono što je općenito prihvaćeno kao dobro mora biti u skladu s Božjom voljom. Darežljivost, poniznost i pravednost su dobre. Sebičnost, arogancija i nasiljesu zli. Razlika je prilično očita.

Ali je li to sve? Ako je dobro tako očito, zašto Biblija poučava da moramo imati uvježbana osjetila za razlikovanje dobra i zla?

Dobro ili Bog? nije samo još jedna poruka samopomoći. Ova će knjiga učiniti mnogo više od toga da traži promjenu tvojeg ponašanja. Osnažit će te da se povežeš s Bogom na razini koja će promijeniti svaki aspekt tvojeg života.

Dostupno na: CloudLibrary.org

UBIJANJE KRIPTONITA

Uništite ono što vam krađe snagu

Poput Supermana koji može preskočiti svaku prepreku i pobijediti svakog neprijatelja, Kristovi sljedbenici posjeduju nadnaravnu sposobnost da nadvladaju svaki izazov s kojim se susretnu. No, Supermanov, a ujedno i naš problem, jest kryptonit koji nam krađe snagu.

Naravno, i Superman i kryptonit su izmišljeni. Ali duhovni kryptonit nije.

Ova knjiga odgovara na pitanje zašto mnogi od nas ne mogu iskusiti božansku snagu koja se jasno očitovala među kršćanima prvoga stoljeća.

U knjizi *Ubijanje kryptonita*, John Bevere otkriva što je kryptonit, zašto ugrožava naše zajednice i kako se osloboditi njegova ropstva. Nije za one slaboga srca. *Ubijanje kryptonita* je sve samo ne duhovni slatkiš. Riječ je o ozbiljnoj istini za svakog Kristova sljedbenika koji čezne krenuti na izazovan ali isplativ put promjene.

Dostupno na: CloudLibrary.org

PRIČA O BRAKU

Jednom davno... Brak je trebao trajati zauvijek. Brak je bio savez koji je povezivao jednog muškarca s jednom ženom. To je tkanje oboje činilo jačim, plemenitijim i zvonkijim izražajima onoga što su stvoreni biti. Zajedno su bili bolji nego kada su bili odvojeni. Obred vjenčanja bio je tek početak – predvorje njihovog sretnog življenja do kraja života. Svaki odabir i postupak osmišljeno je izgrađivao život koji je predstavljala njihova zajednica. Muž i žena hodali su ususret nepoznatom s isprepletenim rukama, srcima i glasovima, kako bi izrazili ljubav svojega Stvoritelja.

Kako smo izgubili dodir s tom dubokom ljubavnom pričom? U *Priči o braku* John i Lisa Bevere pozivaju vas da ponovno otkrijete Božji izvorni naum. Bez obzira na to jeste li u braku, zaručeni ili sami, vaša je priča dio Njegove.

Dostupno na: CloudLibrary.org

Služba **Messenger International** pomaže pojedincima, obiteljima, crkvama i naroda u razumijevanju i doživljavanju transformirajuće snage Božje Riječi.

Rezultat su osnaženi životi, preobražene zajednice i dinamična reakcija na nepravdu koja ugrožava naš svijet..

Cloud Library je online platforma za pastore i vođe širom svijeta, gdje mogu besplatno koristiti digitalne materijale na svom jeziku.

Posjetite CloudLibrary.org za više materijala Johna i Lise Bevere na više od 90 jezika!

e-knjige, video i audio učenja, audio knjige, biblije...

Želite više? Skenirajte ovdje:
CloudLibrary.org

BOŽE, GDJE SI?!

MATERIJALI ZA POUKU

Knjiga koju držite u rukama dio je materijala za pouku „Bože, gdje si?!“ Johna Beverea. Ovom knjigom i dodatnim materijalima koji su dostupni na priloženom DVD-u, a koje možete učitati i s CloudLibrary.org, svaki dio ovog dinamičnog učenja koje mijenja život imate na raspolaganju za proučavanje. Ako ga izučite temeljito, utjecat će na vaš kršćanski hod s Bogom, unaprijediti ga i omogućiti vam da za Boga učinite više.

Materijali za pouku *Bože, gdje si?!* sadrže sljedeće dijelove. Sve ih možete učitati na svoj uređaj:

- [knjigu Bože, gdje si?!](#)
Ona je jedini tiskani dio ovih materijala. Knjiga se također nalazi na DVD-u kao e-knjiga
- [DVD Bože, gdje si?!](#)
Priloženi DVD sadrži cjelokupni materijal u digitalnom obliku. Ovaj DVD nećete moći reproducirati na svom kućnom DVD uređaju. Međutim, sve datoteke možete učitati na svom tabletu/padu, računalu ili pametnom telefonu.
- [Audio knjigu Bože, gdje si?!](#)
Sva poglavlja knjige Bože, gdje si?! pročitana na vašem jeziku u MP3 formatu..
- [seriju video učenja Bože, gdje si?!](#)
Svih 11 poglavlja video učenja u MP4 formatu.
- DVD također sadrži druge knjige i materijale, uključujući e-knjige *Dobro ili Bog* i *Vođeni vječnošću*.

Dodatni materijali za pouku dostupni su na mnogim jezicima na:

CloudLibrary.org

SVI SU OVI MATERIJALI POKLON VAMA!

Budite slobodni umnažati ovaj DVD, umnažati materijale, slati ih prijateljima elektroničkom poštom, kopirati i lijepiti tekst u dokumente u Wordu, slati učenja svojoj crkvi i učitavati ih na Internet da ih drugi koriste. Dijelite ove materijale gdje god postoji glad za dobrim učenjem Božje Riječi i za osnaženim kršćanskim životom.

Detaljnije informacije o materijalima za pouku *Bože, gdje si?!*:

Datoteke na ovom DVD-u ne mogu se reproducirati na uobičajenom DVD uređaju. Kako su u pitanju 'višemedijske' IE video datoteke, audio datoteke i tekstualne datoteke, mogu se puštati i gledati samo na računalu ili digitalnom uređaju.

MP4 video datoteke možete učitati i puštati sa svog tableta ili računala.

MP3 audio datoteke možete prebaciti na svoj audio medijski uređaj, pametni telefon ili računalo.

E-knjige možete učitati na svoj telefon, tablet ili kompjuter. Lako ih se čita, ispisuje ili umnaža. Možete i kopirati dijelove u svoje dokumente!

Dodatni materijali za pouku dostupni su na mnogim jezicima na:

CloudLibrary.org

BOŽE, GDJE SI?!

DVD S MATERIJALIMA

Namijenjeno za
korištenje samo na
računalu

Pogledajte video
materijale i više na:

CloudLibrary.org

JOHN BEVERE

MessengerInternational.org

Ovo poučavanje i druga učenja Johna i Lise Bevere dostupni su na Messengerovoj besplatnoj stranici s videomaterijalima i drugim materijalima za preuzimanje:

CloudLibrary.org

Dodatni materijali na mnogim jezicima dostupni su za pregled i preuzimanje na stranicama YouTube.com & Youku.com i drugim mrežnim stranicama s medijskim sadržajima.

OSJEĆAŠ LI SE IZGUBLJENO U TEŠKOM RAZDOBLJU, PITAJUĆI SE: „BOŽE, GDJE SI?!“

Možda ti je Bog govorio, ali sada se čini kao da šuti. Možda si se kretao ili kretala u vjeri, ali sada nigdje ne možeš pronaći Njegovu prisutnost. Dobrodošao/-la u pustinju – mjesto između primanja obećanja od Boga i njegova ostvarenja.

Ali imam za tebe dobru vijest – pustinja nije besmislena. Bog je koristi da te pripremi i opremi za tvoju sudbinu – ako kroz nju prođeš na ispravan način. Suprotno od uvriježenog mišljenja, boravak u pustinji ne predstavlja samo čekanje na Boga. Imaš ulogu koju moraš odigrati u prolasku kroz pustinju. I to veliku. Ako ne želiš gubiti vrijeme i vrtjeti se u krug, moraš otkriti tu ulogu. U ovoj knjizi koja otvara oči, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, oprema nas ključnim biblijskim uvidima i dubokim pričama koje će ti pomoći da prođeš kroz svoje suho ili teško razdoblje i zakoračiš u sve ono što Bog ima za tebe.

Uključuje „Bože, gdje si?!“
DVD s materijalima

JOHN BEVERE je međunarodni govornik i jedan od najprodavanijih pisaca, poznat po odvažnom i beskompromisnom pristupu Božjoj Riječi. John i njegova žena, Lisa, osnivači su službe Messenger International, posvećene podizanju beskompromisnih sljedbenika Isusa Krista koji će preobraziti naš svijet. Kada je kući u Coloradu, John se voli kartati sa svoja četiri sina ili pokušava uvjeriti Lisu da odu igrati golf.

Za besplatno preuzimanje i streaming
videa posjetite CloudLibrary.org

Cloud Library

Ova je knjiga AUTOROV DAR
i NIJE NA PRODAJU

SYLOM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ŽELITE VIŠE?
SKENIRAJTE OVDJE.

